

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

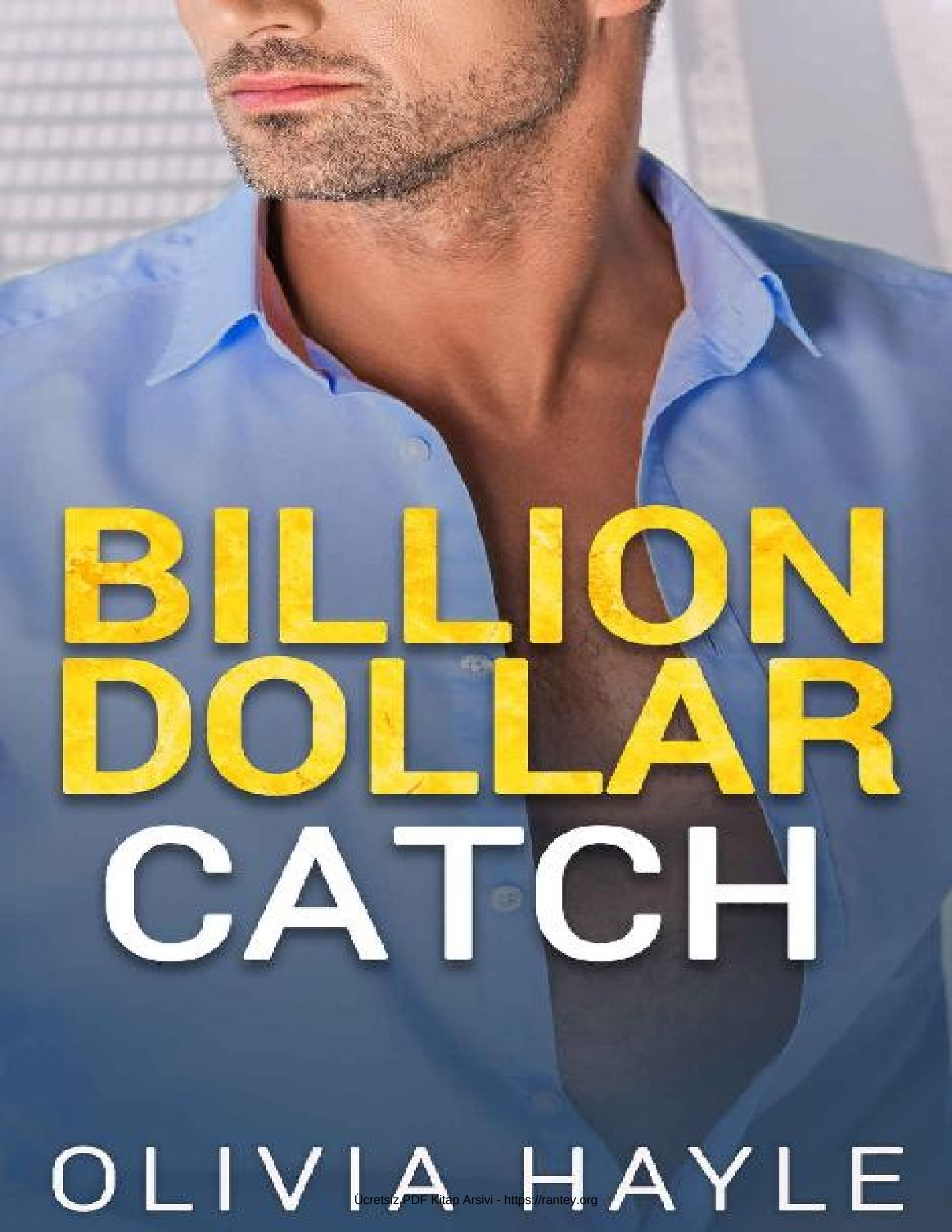
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a man's face and neck, showing a light blue button-down shirt with the top buttons open. The man has a short, well-groomed beard and mustache. The background is a blurred, light-colored architectural structure.

BILLION DOLLAR CATCH

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Bella

1. Bella
2. Ethan
3. Bella
4. Ethan
5. Bella
6. Ethan
7. Bella
8. Ethan
9. Bella
10. Ethan
11. Bella
12. Bella
13. Ethan
14. Bella
15. Ethan
16. Bella
17. Ethan
18. Bella
19. Bella
20. Bella
21. Ethan
22. Bella
23. Ethan
24. Bella
25. Ethan

Bella

Yazarın notu

Olivia

hakkında

TELİF HAKKI © 2020 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak: Sarah Armitage Tasarım

Düzenleme: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

**BILLION
DOLLAR
CATCH**

"Aşka bir kez daha ve her zaman bir kez daha güvenmek için yeterli
cesarete sahip olun."

- *Maya Angelou*

BELLA

Yalan söylediğimi söyledin. Seni yanlış yönlendirdiğimi ve kandırdığımı, en başından beri seni tuzağa düşürmek için planlarım olduğunu. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum Ethan. Gerçekten anlayabiliyorum.

Ama benim de senin kadar kafam karışık. Sadece yalnızım. Belki de daha fazla. Ve bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok-senin bu konuda benden daha fazla tecrüben var!

Belki de bu yüzden beni aramadığın için bu kadar acı çekiyorum. Ya da belki de kalbim sende bir yuva bulmuştu ve sonra *seni* alıp götürdün ve ihtiyatla var olmasını umduğum tüm fikirler soldu.

Öfkeliydin, ama bundan çok daha derindi. Gözlerinde incinmişlik de vardı. Bana güvenmiştin ve bunu pek sık yapmazdın, ama sonra sanki bu güveni kırmışım gibi geldi.

Ama yapmadım Ethan - gerçekten yapmadım, derin bir şekilde yapmadım ve en önemlisi de yapmadım. Bununla ilgili hiçbir şey kasıtlı ya da planlı değil. Umarım bir gün bunu anlarsın. Benim ya da senin için değilse bile, en azından çocuğumuz için.

BELLA

"Bütün yaz *burada* mı kalacaksın?" Trina'nın sesi yemek odasında yankılanıyor. Kral Arthur ve tüm şövalyelerini oturtacak kadar büyük, avize tepeli masanın etrafında dönüyor.

"Evet," diyorum bitişik koridorda dönerek. Kollarımı uzatmama rağmen hiçbir duvara dokunmuyorum. "İnanılmaz, değil mi?"

"İnanılmaz mı? Bu delilik. Bu bir suç olmalı. *Onlara* ödeme yapan *sen* olmalısın."

Gülerek kolundan tuttum ve onu mutfığa çektim. Mermer ve gri dolaplardan, altı kaplamalı bir ocağın üzerinde asılı duran ustaca düzenlenmiş bakır kaplardan oluşan geniş bir alan.

"Şuraya bak!"

Telefonuna uzanıyor. "Bunun fotoğrafını çekmeliyim."

"Çok güzel." Dolap kapaklarından birini dikkatlice açıyorum. Hayran olabiliriz ama burası hâlâ *benim* evim değil. Sadece yaz için benim. "Bu mutfakta yemek yapmak için sabırsızlanıyorum. Yapabileceğim şeyler..."

Trina, "Gönüllü tadımcı olarak çalışıyorum," diyor.

"İhtiyacınız olursa." "Başımızın üstünde yerin var, yeter ki sen-"

"Evet, evet, biliyorum. Ayakkabılarımı çıkar ve cam yüzeylere dokunma." Bana sahte bir selam veriyor ama gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "Bu işi bulduğun için hâlâ şoktayım, tabii buna iş bile denebilirse. Senin adına sevindim."

"Ben de öyle. Aslında bu büyük bir rahatlama." Eski sevgilim eve gelip başka birini bulduğunu açıkladığında, dairemizde bir dakika daha geçirmek istememiştim. Ama bu bana kalacak bir yer ve kısa vadeli iyi bir çözüm bulmak için yeterli para bırakmadı.

Bu fırsat ekranımda belirlediğinde - Seattle merkezli bir şirket ultra zenginler için ev bakıcısı arıyor - ışık hızıyla başvurdum.

"Buraya gel!" Wilma çağırıyor. "Bunu görmelisin!"

Trina üçüncü arkadaşımızın sesini takip ederek hemen arka kapıdan çıktı. Ne gördüğünü şimdiden tahmin ederek, sırtarak onu takip ediyorum.

Wilma, yanında şaşkın bir Trina ile verandada duruyor. Arka bahçeye bakıyorlar, tabii bu doğru bir kelime ise. Dev bir yüzme havuzu erken yaz güneşinde parlıyor. Dört şezlong, bitişikteki jakuzinin etrafında güzel bir yarım daire oluşturuyor. Havuzun ötesinde, Zümrüt Şehir standartlarına göre bile etkileyici bir yeşillikte, büyük bir çitle düzgünce çerçevelenmiş bir çim yayılıyor. Duvarlarla çevrili bir cenneteyiz.

Burası Eden.

"Bella," diyor Trina. "Sana bu işi veren şirketle bir bağlantıya ihtiyacım var ve bunu hemen istiyorum."

Wilma'nın ses tonu acildir. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Bu yaz garantili ziyaret hakkına ihtiyacım var. Her izin günümde burada olacağım, bu havuzu kullanacağım ve beni durdurmanın hiçbir yolu yok. Sana her şeyi veririm."

"Evet, ne olursa," diye kabul ediyor Trina. "Tezinin son taslağını düzelteceğim."

"Bunu yapmayı zaten kabul ettiniz," diye belirttim. "Şu anda seninkini okuyorum!"

"Kahretsin, bu doğru."

Wilma verandadaki sandalyelerden birine çöktü. Sesi hülyalı. "Bu insanların neden bütün yaz evlerini terk ettiklerini anlayamıyorum. Gerçekten Ağustos sonuna kadar yoklar mı?"

"Evet, tam üç ay boyunca."

"Ama neden?" Bir kolunu tatlı çevreye doğru uzatıyor, yeni biçilmiş çimlerin kokusu havada harika bir şekilde yoğunlaşıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Sanırım Amalfi Sahili beni çağırdı. Zenginlerin neden böyle yaptıklarını kim bilebilir? Ben sadece yaptıkları için mutluyum. Artık kalacak bir yerim ve ekstra bir gelirim var."

Trina verandadaki diğer sandalyeye uzanıyor, güneşten korunmak için bir elini gözlerine kapatıyor. "Güzel bir mahalleden bahsetmiyorum bile. Komşularınızı gördünüz mü? Bu senin sosyeteye girmen için bir şans, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, çünkü tam uyum sağladım."

"Hey, o tavırların hiçbiri burada yok. Bu eve yakışmıyor."

"Haklısın." Kalçamı kaldırarak ona burnumun ucuyla bakıyorum. "Tavır demişken, seninkini hiç beğenmedim. Aperol Spritz'im nerede?"

Bana sırtıyor. "Bu daha iyi."

"Şey, komşumla zaten tanıştım sayılır."

"Tanıştınız mı?"

"Evet." Sağ tarafımızdaki çitlere başımla işaret ediyorum. Kalın, yeşil ve yüksek, ötesinde görünen tek şey çatının kiremitleri. "Orada yaşayan adam. En azından ben o olduğunu *düşünüyorum*."

Wilma, iyi bir hikâyenin kokusunu alan bir tazı gibi doğruldu. "Ne oldu?"

"Dün buradaydım," diyorum başımla havuzu işaret ederek. "Buradaki ilk günüm. Güneş o kadar güzeldi ki, nasıl *olur* da burada yüzmem, biliyor musun?"

"Elbette," diyor Trina. "Başka türlü suç olurdu." "Büyük bir günah," diye katılıyor Wilma.

"Ve buradaki *çitler* çok uzun. Düşündüm ki, belki de bu yaz *sonunda* bronzluk çizgilerinden kaçınmayı başarabileceğim bir yaz olur?"

"Yapmadın!"

"Kendi bahçemdeydim!" Ben de öyle dedim. "*Benim* belki doğru kelime değil ama şu anda öyle. Ben de bikini üstümü çıkardım."

Wilma böyle bir şey yaptığıma inanamıyormuş gibi iri gözlerle bana bakarken bile Trina'nın gözleri çitleri tarıyor. "O çalılarda hiç delik yok," diyor Trina kararlılıkla. "Bu hikâyenin nereye gideceğini tahmin ediyorum ama seni görmüş olamaz."

"Çitlerin arasından bakmıyordum, Trina. Şu ağacın içindeydi." Arazinin diğer tarafında yükselen büyük, kavisli meşeyi gösteriyorum. "Baktım ve oradaydı, bir dalın üzerinde oturuyordu. Bir merdivenin tepesini de görebiliyordum."

Wilma'nın gözleri daha da yuvarlaklaşıyor. "Ve seni izliyor muydu?"

"En azından o anda, evet, öyleydi. Gözlerimiz buluştu." Bu anıyı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Uzaktayken bile o geniş gülümsemeyi görmüştüm.

yüzünde. Benden daha yaşlı görünüyordu, ama muhtemelen çok değil. Ve o... şey. Çekiciydi.

"Bilerek mi?"

"Bundan şüpheliyim," diyorum. "Elinde bir metre ve bir testere vardı. Muhtemelen ağaç üzerinde çalışıyordu."

"Ateşli miydi?"

"El salladı mı?"

"Evet ve hayır. Üstümü örttüm ve aceleyle içeri girdim. Dışarı çıktı ғımda gitmişti."

"Vay anasını." Wilma arkasına yaslanıp başını salladı. "Bu altın bir fırsat Bella. Bunu görmelisin."

"Fırsat mı?"

"Ateşli komşu, tamam. *İlgilenen* ateşli bir komşu, tamam. Bekar bir Bella, tamam, tamam, tamam!"

"Bir şey olmasına imkân yok," diyorum. "Ayrıca, orada yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Bahçıvan olabilir."

Bunu söylerken bile, pek olası görünmüyor. Yüz hatlarında tanıdık bir şeyler vardı, gülümsemesinde bir şeyler... Bunu daha önce nerede görmüştüm?

"Ya da değil," diyor Trina telefonunu açarak. "Şimdi, bu bölgede yaşayan hemen hemen herkesi tanıyorum..."

Wilma bana geniş bir gülümseme atarak, "Yani onları tanıdığını söylüyorsun," diye düzeltiyor. Ben de karşılık veriyorum. Trina dedikodu kraliçesidir.

Gözlerini deviriyor. "Evet, iyi, onlardan. Greenwood Hills Seattle'ın tüm teknoloji kraliyetine sahip. Burada arabalarımızın plakalarını kontrol ettiklerini biliyorsun, değil mi? Tüm bu bölgede yirmi dört saat güvenlik var. Tüm kodamanlar, müteahhitler ve gizlice zengin olanlar burada yaşıyor. Ve gösterişli zenginler. Hepsinin Washington Gölü'nde rıhtımları var."

Parmaklarımı şıklattım. "İşte bu kadar. Teknik. Teknoloji alanında çalışıyor olabilir. Yüzünü tanıdım ama çıkaramadım."

"Tech?"

"Evet. Tanrım, üniversitede misafir öğretim görevlisi olabilir. Onu oradan mı hatırlıyorum?"

"Emin misin?"

"Hiç de değil," diyorum. "Sadece uzaktan öyle görünüyordu..." Zihnim sayısız ders saatini gözden geçirdi. Sistem mühendisliği alanında doktora yapan bir öğrenci olarak

akademik kariyerim boyunca birkaç tane. Ama bir tanesi vardı, lisans öğrencisiyken...

"Carter!" Dedim. "Soyadı Carter."

Trina'nın parmakları telefonunun üzerinde uçuşuyor.

"Carter.... Ethan Carter mı?" "Evet!"

"Bu o." Telefonunu kaldırıyor. Fotoğrafta otuzlu yaşlarının ortasında, takım elbise giymiş, yeşil gözleriyle kameraya bakan bir adam var. Gülümsemiyor, ama neşesi yine de orada, ağzının köşelerinde gizleniyor ve kaşlarının arasındaki çatıklıkla çelişiyor.

"Bu o." Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırıyorum. "Yüce Tanrım, çok zeki biri ve beni üstsüz gördü."

"O senin komşun, Bella, lanet olsun!"

Sandalyeden kalkarak onlara başımı salladım. "Buraya kadar. Artık burada üstsüz güneşlenmek yok."

"Hayır, burada *daha da fazla* üstsüz güneşlenme var!" Wilma haykırıyor. "Altıları da çıkarın!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kesinlikle olmaz. Tanrım, bir gün onun şirketinde çalışmak isteyebilirim!"

Trina'nın yüzü daha kötü. Spekülasyonlarla dolu. "İki hafta önce doğum günü partimi hatırlıyor musun?"

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet?"

"Ve Toby'nin getirdiği şu aptalca doğruluk mu cesaret mi oyununu oynadık. Oldukça eğlenceli oldu."

"Öyle oldu," diyorum, gözlerimi ona dikerek. Wilma sırtıyor. "Sana meydan okuduk-"

"Hatırlıyorum."

"Ve sen yapmadın. Yeterince adil," diyor avuçlarını kaldırarak. "Bunu tamamen anlıyorum. Bu çok fazlaydı. Ama *sonra görüşürüz* dediğini hatırlıyor *musun?*"

Lanet olsun.

Neden böyle arkadaşlarım var?

"Hatırlıyorum."

"O zaman, işte bu kadar. Bugün bunu nakde çevireceğiz," diye duyurdu. "Bakın, komşunuz yakışıklı bir adam, evet. Ama aynı zamanda kendi alanında bir uzman. Onunla bir ders aldın!"

"Bir misafir konferansı."

"Mahallede yenisin. İşte sana bir meydan okuma. Harika keklerinden pişir."

"Ya da yaban mersinli turtalarınız," diye araya giriyor Wilma. "Ya da tarçınlı çörekler!" "Bunlardan herhangi biri," diye kabul ediyor Trina.

"Ve ikinize yetecek kadar yaparsınız

en iyi arkadaşların tadına bakacak. Ondan *sonra* da gidip kendini tanıtacaksın. Ona malları ver. Bahçedeki küçük aksilik için özür dile. Ve ona ne okuduğunu söyle." Kendi parlaklığından memnun bir şekilde sırtıyor.

Ben de ona bakıyorum. Cesaretler arasında en kötüsü değil ama daha önce yaptıklarından daha ürkütücü. Tereddüt ettiğimi görünce Ethan Carter'ın resmini tekrar kaldırıyor. Beni ikna eden çenesinin keskin çizgisi ya da gözlerinin yakışıklılığı değil, dudaklarının köşesine gizlenmiş gülümsemesi oluyor.

Onun gibi gülümseyen bir adam kapıyı suratıma çarpmaz.

"Pekâlâ," diyorum, hissettiğimden daha cesur görünerek. "Bunu yapacağım. Ama yaptığımda ikinizin burada olmasına imkân yok."

Anında protesto çılgınlıkları.

"Hayır, ciddiym. Şimdi gel bakalım. Pişirmemiz gereken kekler var." "Browni mi?"

"Evet. Bu yüksek riskli bir görev. Deney yapmayı göze alamam, ne burada ne de şimdi. Erkekler çikolatayı sever."

"Var," diye onaylıyor Trina.

"Herkesin var," diye ekliyor Wilma.

Omurgamdaki çelikle, tertemiz mutfığa ve beş bin dolarlık fırına giriyorum. "Karıştırma kaplarını getirin," diye ilan ediyorum. "Çırpmanız gereken yumurtalar var."

Bu dramatik an, hepimiz orada durup güzelim düğmesiz dolaplara bakarken bozuluyor. Hiçbirimizin eşyaların nerede olduğuna dair bir fikri yok, duvara gömülü kiler kapaklarından bazılarını nasıl açacağımızdan bahsetmiyorum bile. Ama tıpkı Oryantasyon Haftamızı çözdüğümüz gibi, bu mutfığı da çözeceğiz

-Birlikte.

Bir tepside soğuyan mükemmel browni partisini hazırladığımızda öğleden sonra olmuştu. "Çok lezzetli görünüyorlar," diyor Wilma.

"Bir tane alabilirsin," dedim. "Aslında, birkaç tane al."

"Bunu iki kez söylemene gerek yok." Trina mutfak adasına yaslanmış, elinde plastik bir dosya tutuyor. "Yani bunlar senin talimatların mı?"

"Evet, ev bakıcılığı el kitabı. Bu yerle ilgili tüm bilgileri içeriyor." Göz kırparak elinden kapıyorum. "Gizli bilgiler de dahil."

Bana sırtıyor. "Önemli bir şey görmedim. Havuzda tercih edilen pH değeri dışında. Ama bu bilgiyi mezara götüreceğime söz veriyorum."

Mutfakta yumuşak bir miyavlama yankılanıyor. "Ah! İşte buradasın!" Çömeli p yavaşıa zarif, gri kediye doğru ilerliyorum. "Ev arkadaşım!"

Kedi etkilenmemiş
görünüyor. "Sen de mi
kedi bakıcısısın?"

"Evet. Burada ona eşlik edecek birini istemelerinin bir nedeni de buydu."

"Adı ne?"

Kediyi sevmeye çalışmaktan vazgeçerek -kuyruğunu sallıyor ve kaçmaya hazır görünüyor- el kitabına uzanıyorum. "Buralarda bir yerde olmalı. Beslenme talimatlarının olduğu sayfadaydı. Tost!"

"Tost mu?"

"Bu onun adı."

Kediye bakıyoruz, şimdi halının üzerine uzanmış, kahverengi gözleri bize bakıyor.

"Zengin insanlar," diyor Wilma, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve zengin insanlardan bahsetmişken... Bizim gitme ve senin de birilerinin kapısını çalma vaktin geldi."

Sahte bir inilti çıkarıyorum. "Yapamam. Kapıyı nasıl çalacağımı unuttum." "Bella, söz vermiştin."

Ben de öyle yaptım.

Ethan Carter. Gidip komşum Ethan Carter'a merhaba diyeceğim. Seattle'ın en etkileyici teknoloji ikonlarından biri. Teknik mekanik alanında bir öncü. Önümüzdeki üç ay boyunca benim komşum olacak.

Ve kim beni üstsüz gördü.

"Söz verdim," diyorum. "Bu da demek oluyor ki, cesaretimi tamamen kaybetmeden hemen gitmelisin."

Wilma bar taburesinden atlıyor ve Trina bana bir takım oyuncusunun diğerine oyunun sıcağında verdiği türden bir baş selamı veriyor. "Bu iş sende," diyor.

"Teşekkürler."

Uzanarak perçemimi yerine oturtuyor. Perde kaküller sadece iki hafta önce tamamen ani bir karardı, ama onları seviyorum. Yüzümü çerçeveliyorlar. Onlar bir değişiklik. Yeni saç, yeni ben.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor. "Güzel elbise seçimi."

Bu sabah giydiğim sundress'e bakarak aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim.

Muhtemelen sahip olduğum tek spagetti askılı şey bu. "Teşekkür ederim."

"İşin biter bitmez bize mesaj at ve her şeyi anlat," Wilma diyor. "Ah! Neredeyse unutuyordum, istediğin hapları getirdim."

"Bitkisel uyku ilaçları mı?" diye sordum. Tezgâhın karşısındaki Trina kaşlarını kaldırarak bana baktı. Geçen sefer birlikte olduğumuzda Wilma'nın bitkilere olan yeni merakının bilimsel bir temeli olup olmadığı konusunda yoğun bir tartışma yaşamıştık.

"Evet." Ön yüzünde yaprak resmi olan bir şişeyi tezgâha koyuyor. "Uyumana yardımcı olacaklar, söz veriyorum."

Elimde evirip çeviriyorum. "Denemeye hazırım," diyorum. "Saatlerce uyanık kalmaya daha fazla dayanamam."

Trina, "Ayrılmanızın sonucu," diye belirtiyor.

"Evet, ama sinir bozucu derecede ısrarcı biri." Kilerde büyük bir tabak ararken brownie dilimlerini dizmeye başlıyorum. "Teşekkürler Wilma."

İyi şans dilekleri ve eski bir motorun kükremesiyle ayrılıyorlar. Hayattan daha büyük koridordaki altın çerçeveli aynada kendime baktığımda, oldukça iyi görüldüğüme karar veriyorum. Prezantabl. Komşu kızı, diye düşünüyorum, kendi küçük şakama gülümseyerek. Elimde koca bir tabak kek ve midemde dans eden sinirler.

Her ne kadar homurdansam da, Trina bu cüretle tam isabet kaydetmişti.

Dev kapıyı arkamdan kilitleyerek, heybetli bir evden diğerine geçiyorum. Komşumun evi de bir o kadar büyük.

Kapıların arkasında beyaz bir villa yükseliyor. Gri panjurlar. Geniş bir sundurma.

Çitin arkasından görebildiğim tek şey bu.

Eğer özel ilgi alanınız çitler ve kapılarsa, bu bölgedeki kaldırım çekiciliği ciddi anlamda yüksektir.

Dörtnala koşup beni geride bırakmakla tehdit eden bir kalple dahili telefonun düğmesine basıyorum.

Yumuşak aksanlı bir ses cevap veriyor. "Alo?"

"Merhaba. Ben Bella, yan daireye yeni taşındım ve kendimi tanıtmak istedim. Browni getirdim." Aptalca, sanki yapışkan çikolatanın görüntüsü davama yardımcı olabilirmiş gibi tabağı minik kameraya doğru kaldırıyorum.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

Tanrım, yanlış hesaplamışım. Bu insanlar böyle şeyler yapmaz. Bahçe satışları yapmazlar ya da unlu mamulleri değiş tokuş etmezler.

yabancıların girmesine izin verirler. Greenwood Hills böyle çalışmıyor.

Ama sonra mikrofonun paraziti bana ulaşıyor ve aynı kadın sesi cınlıyor. "Ana kapıya gel tatlım."

Ferforje kapı açılır.

Bu onun karısı olmalı. Aptalca bir şekilde, farkına vardığında hafif bir hayal kırıklığı yaşadı. Dudaklarının kenarında oynayan gülümsemenin düşüncesi ilgi çekiciydi. Bunu nasıl ortaya çıkaracaktınız? Doğru şaka ne olurdu?

Güzelce oyulmuş ahşap bir kapının önünde duruyorum. Kaldırımdan kimse göremezken bu kadar güzel evlere sahip olmak utanç verici görünüyor.

Kapı açılıyor ve beni ellili yaşlarının ortasında, siyah giyimli, gülümseyen bir kadın karşılıyor. Koyu renk saçlarını topuz yapmış. "Merhaba," dedi. "Bella?"

"Evet. Kapınızı böyle çaldığım için özür dilerim. Daha dün taşındım ve ben-"

"Biliyorum. Bavulunu açarken gördüm." Bayan beni koridora doğru el salladı. "Mahalleye hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum, içimden rahat bir nefes kaçıyor. "Burası çok güzel bir yer." "Gerçekten öyle. Ben Maria," diyor, "Bay Carter için çalışıyorum. Kendisi birazdan sizinle."

"İşte geldi!" Sesi zengin ve genişti. Sadece birkaç saat önce resmini gördüğüm adamla mükemmel bir uyum içindeydi. Koridordan aşağı doğru adım atarak geldi.

Konferans salonunda oturup onu dinlediğimden bu yana geçen yıllar onu daha da etkileyici hale getirmişti, kazağının yumuşak kumaşı daha geniş bir göğse yapışuyordu.

Ve gülümsemesi.

Orada, ağzının kenarında gizleniyor ve zeki gözlerinin derinliklerinde oynuyor. Evet, beni hatırlıyor. Komşunun üstsüz kızı. Korkudan yanaklarım kızarıyor.

"Bay Carter," diyor Maria. "Bana içeri almamı söylediğiniz kız bu."

"Bella Simmons," diyorum elimi uzatarak ve devasa kek tabağını düşürmemeye çalışarak. Neden bu kadar çok getirmeye karar vermiştim ki? Sanki bir fırına malzeme tedarik ediyordum gibi görünüyor.

"Ethan Carter." Elimi sıkıyor, teni sıcacık. "Mahalleye hoş geldin."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Dürüst olacağım, bunun burada yaygın bir uygulama olup olmadığından emin değildim. Yeni olduğunuzda komşularınıza merhaba demek falan. Ağza alınmayacak bir gaf yaptıysam özür dilerim."

Gözleri kollarımdaki tabağa kayıyor. "Genelde bunun için insanları gördükleri yerde infaz ederiz ama sen kek getirmişsin, o yüzden bir istisna yapacağım."

Hâlâ çok gergin olmasaydım buna gülerdim. "Bunu bir barış teklifi olarak kabul et o zaman."

"Ağırlaşıyor mu?" Elini uzatıp tabağı benden aldı. "Biraz.

Teşekkür ederim."

"Yine de sanırım barış teklif eden ben olmalıyım." Tabağı bir kolunda tutan Ethan uzanıp bir elini saçlarında gezdiriyor. Dudaklarında gizlenen gülümseme şimdi daha belirgindir. "Umarım o ağaca seni gözetlemek için çıkmadığını biliyorsundur."

Yanaklarım alevlendi. "Doğru. Öyle olduğunu düşünmemiştim. Yani, elinizde bir mezura vardı."

"Çürük bir kanıt ama bana inanmana sevindim." Gülümsemesi artık geniş. "Bir ağaç ev için keşif yapıyordum."

"Gerçekten mi? Bu çok hoş."

"Böyle düşünmenize sevindim. Annenle babanın ne düşüneceğinden emin değilim. Teyzen ve amcan döndüklerinde ne düşünecekler? Onların mülkünü görmezden gelecekler."

Cevabım ben durduramadan ağızımdan kaçıyor. Bakışlarına kapılmış, sesinin derin tınısıyla sakinleşmişken, bu multi milyardere evsiz bir ev bakıcısı olduğumu söylememin imkânı yok. "Teyze ve amca," diyorum. "Bu yaz onlar için eve bakıyorum. Üç aylığına."

"Çok naziksiniz," diye yorum yaptı.

"Çok güzel bir ev."

Ethan'ın sırtışı genişler. "İyi bir noktaya değindin."

Yakından bakınca, bir şekilde daha heybetli ama aynı zamanda daha az heybetli. Etten kemikten, bronz tenli, kıvrık dudaklı ve gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri var. Ama aynı zamanda açıkça bir *erkek*, kolonya ve yirmi bin dolarlık saat takan ve milyar dolarlık bir işi yöneten biri.

"Ee," dedi, hayranlığımı bastırmak için, "buralarda mı çalışıyorsun? Yoksa sen-"

Arka planda bir yerden çocuksu bir çığlık geliyor. Koridordan bize doğru yankılanıyor, ardından ayak sesleri ve Maria'nın kısık sesi geliyor. Evin içinde bir yerde bir kapı çarpıyor.

Ethan iç geçirir. "Gitsem iyi olacak. En büyüğüm bir TV programından kapıların nasıl dramatik bir şekilde kapatılacağını öğrendi."

"Ah," dedim.

"Evet. Elimden gelse o çocuk programının yazarına bir çift lafım olurdu."

Henüz gitmesine izin veremeyerek ön kapıya geri dönüyorum.

"Çocuklar, ha?"

Ağaç ev bunun için mi?"

Her zaman gizlenen gülümseme patlak verir ve yüz hatlarına yayılır. Bu onu dönüştürüyor. Misafirperver ve güçlü ve bunun için neden gergindim?

"Evet," diyor. "Kendim için bir tane inşa etmeyi planlamıyorum, Bella."

"Oh, Tanrıya şükür," diyorum, alaycı sözcükler ağzımdan kaçıyor. "O zaman

seni profesyonel bir röntgenci gibi gösterdi."

"Şükürler olsun ki, sürdürmek istediğim bir meslek değil."

Koridorda bir çığlık daha yankılanıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Ön kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. "Üzgünüm, ben gidiyorum. Görüşmek üzere, teşekkürler."

Gülümsemesi artık hoşgörülü. Saçmalıyor muyum? "Hoşça kal Bella," diyor, derin sesi beni yıkıyor. "Kekler için teşekkürler."

Şaşkınlık içinde devasa evime geri döndüm. Tost ayaklarımın dibinde yemek için miyavlıyor. "Evet," diyorum ona. "Doğru. Burada yapmamız gereken bir iş var."

Ve yapıyorum. Ev bakıcılığı. Para kazanıyorum. Doktora tezimi bitirmek. Geleceğimi şekillendirmek.

Şüphe duymadığım komşuma anlamsız bir aşk beslemek bu listenin hiçbir yerinde yok.

ETHAN

"İmkânı yok," diyor Cole. "Hiçbir yolu yok. Oraya gitmek için vaktin *var*. Bir dadın var, değil mi?"

"Evet," diyorum viski bardağımın kenarından arkadaşşıma bakarak. Üç aylık bir bebeğı olan Cole Porter için bir dadı muhtemelen mükemmel bir çözüm gibi görünüyor. Ama çocuklarınız altı ve üç yaşlarındaysa, biraz daha fazla etkileşime ihtiyaç duyarlar.

"O zaman onu kullan," diye ısrar ediyor. "Dışarı çıkmalısın. Hayat yalnız yaşanmamalı, dostum."

"Mhm," diyorum. "Ve bunu mutlu bir evliliğı olan ve yakında evlenecek olan biri mi söylüyor?"

Nick yüzünü buruşturur. Adam bağlanma korkusuyla ünlüdür ama son birkaç aydır Cole'un küçük kız kardeşıyle alışılmadık bir ilişki yaşamaya başlamıştır. Alışılmadık olan bu ilişkidir ve Nicholas Park için bu büyük bir şeydir.

"Evlenecek birini bulmak zorunda değilsin," diyor Nick. "Bekâr bir baba olarak tek gecelik ilişkiler bile yaşayabilir misin?"

İçkime kaşlarımı çatıyorum. İyi niyetliler ama tartışmaktan hoşlanmadığım bir alana giriyoruz. "Yapabilirsin," diyorum. "Şehir dışı konferanslarda."

"Duygusal açıdan ne kadar tatmin edici,"
diyor Cole. "Buna düzenli olarak ihtiyacın
var," diyor Nick.

Deri sandalyede arkama yaslanıyorum ve kısık gözlerle onlara bakıyorum. "Peki siz ikiniz ne zaman b u kadar uzman oldunuz? İkiniz de

Birkaç yıl öncesine kadar müzmin bekardım. Ayrıca benim çocuklarım var. Benim için durum farklı."

Cole, üç aylık babalıktan sonra sanki kahrolası bir uzmanmış gibi başını sallıyor. "Kesinlikle öyle."

Ona başımı salladım. "Su üzerinde yürüdüğünü düşünen bir karın ve bir sürü çalışan var."

Utanmadan sırtıyor. "Evet," diyor, "ve her saniyesine bayılıyorum. Ama biraz flört edersen, bu sen olabilirsin."

Nick uzanıp bardağını benimkine dokundurdu. Hem Cole'dan hem de benden daha uzun boylu ve gözlerinde kurt gibi bir parıltıyla, hafife alınacak bir adam değil. "Adamı dinleme," diyor bana. "Daha önce tenis maçını kazandı. Nasıl olduğunu bilirsin."

Cole'u çileden çıkaracağını bile bile başımı salladım. Aramızdaki rekabet derinlere dayanıyor ve ben onların tenis maçlarına yarı düzenli olarak katılmaya başladığımdan beri bu gerilim daha da arttı.

"Çıkmak istemiyorum," diyorum. "Başka bir zaman taahhüdü mü? Vur beni. Ayrıca, partilerinize sık sık gelen kadınlarla ilgilenmiyorum. Alınma Cole."

Sırtıyor. "Alınmadım. Tabiri caizse ben de o havuzdan balık tutmadım."

Nick gözlerini Cole'a dikerek, "Hepsi kötü değil," der.

Tahmin edilebileceği gibi, gözlerini deviriyor. "Bu ifadeye kız kardeşimi dahil etmediğimin açık olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle," diye ekliyorum, Nick'in Blair'in şöhreti konusunda ne kadar savunmacı olduğunu tecrübelerimden biliyorum.

Cole dikkatini tekrar bana çeviriyor. Batmakta olan güneş, Greenwood Hills sakinlerinden birinin arka bahçesini altın sarısı bir ışıkla yıkıyor. "Pekâlâ," diyor. "Etrafta Nick ve benden başka kimse yok. Dürüst ol. En son ne zaman seviştin?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Yardım için gökyüzüne bakarken gökyüzü güzel, koyu bir turuncuya bürünüyor. Hiçbir yardım almadım. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir," diye belirtiyor Nick, sesinde gizli bir eğlenceyle. "Bugünlerde bana hep böyle söyleniyor. *İletişim yardımcı olur.*"

"Elime bir duygu çubuğu alıp size seks hayatımı anlatmayacağım." Ya da eksikliğinden. Son tek gecelik ilişki yedi ay önceydi.

New York'a iş gezisine gitmiş. Ama eğlenmek için daha fazla yem bulmaları gerekmiyor.

Ben orada yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorlar. Cole bana birini ayarlamak istiyor -eski bir üniversite arkadaşının kuzeniyle ilgili bir şey- ve planlamaya o kadar dalıyor ki konuşmaya geri dönmek zorunda kalıyorum.

"Söz konusu bile olamaz. İki kızım var ve bundan son derece memnunum." Viski bardağımı boşaltıyorum ve bu ifadeye eşlik eden acıyı görmezden geliyorum. Kızlarımla fazlasıyla mutluyum. Onları dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim, hatta dünyanın kendisine bile. Yine de içimde küçük bir parça Nick ve Cole'un sahip olduğu şeyi görüyor ve şöyle düşünüyor...

Hayır. Kendime bu kadar acıyorsam içkiyi fazla kaçırmışım demektir.

"Gitsem iyi olacak," diyorum çim sandalyeden kalkarak. "Sonra görüşürüz,

Pislikler. Ve bir dahaki sefere, ne kadar yalnız olduğumu düşündüğün hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Cole'un evinin yanından geçip ön taraftaki geniş araba yoluna çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak onun evinden kendi evime doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum.

Greenwood Hills'teki araziler büyük ve bölge yoğun bir şekilde ormanlık olabilir, ancak burada yaşayan çok fazla kişi yok. Tüm bu genişlik, çocuk yetiştirmek için güzel bir ortam sağlıyor. Lyra Haven'a hamileyken evi bu yüzden satın almıştım.

Hatırladıkça homurdanıyorum. Eski karım evin Washington Gölü'ne kıyısı olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ve ona bu evlerin sadece yüzyılda bir satışa çıktığını söylediğinde yardımcı olmamıştı.

Ama yine de Lyra sadece benim sağlayabileceğim para ve statünün peşindeydi. Hamile kalmak bunu elde etmek için mükemmel bir yöntemdi.

Çıkamaz sokağında yürürken yanımdaki eve bakıyorum. Bella Simmons'ın yaz için yeni evi. Burada yaşadığım yıllar boyunca bir kez bile gülümsememiş ya da merhaba dememiş olan teyzesi ve eniştesine göre son derece tercih edilebilirdi. Dürüst olmak gerekirse ben de pek çaba göstermemiştim. Neye benzediklerini bile hatırlayamıyordum.

Ama Bella, çok iyi hatırlıyorum.

Kalın, kahverengi saçlı ve iri geyik gözlü. Uzun bacaklar, açık ten. Onu bronzlaşırken gördüğüm gün güneş ışığında kremi bir renk almıştı. Oldukça uzaktan görmüştüm, evet, ama onu gördüğümde etkilenmem için kör olmam gerekirdi.

bikini altından başka bir şey giymemişti. Yumuşak görünümlü bir ten ve pembe meme uçları.

Mülkümün ön kapısının kilidini açarken kendi iğrenç düşüncelerime karşı başımı sallıyorum. Hatalı olan bendim. Kazara ya da değil, ağaçtan onu gözetliyordum. Şehvet dolu düşünceler.

Onunla konuşmak işe yaramamıştı.

Tam burada, koridorunda durmuş, yanakları kızarmış, elinde sadece benim için yapılmış bir tepsi kek tutuyordu. Konuşmasında başıboş ve güneş elbisesinin içinde muhteşemdi. Tatlı ve gençti ve kesinlikle bana göre değildi.

Komşunun yeğenine göz dikmeyeceksin, diye düşündüm homurdanarak. Belki de Nick ve Cole bana en azından yarı düzenli bir kadın arkadaş bulmamı söylediklerinde bir şeylerin üzerinde duruyorlardı. Ama zamanı nereden bulacaktım?

Ön kapıyı açtığımda ev sessizdi. Ben ayrıldığımda Haven ve Evie mışıl mışıl uyuyorlardı, Maria bir şeye ihtiyaçları olursa diye onların arasındaki odada kitap okuyordu. Çok sayıda alarm ve güvenlik kamerası var. Ben de az önce caddenin karşısındaydım. Ama yatak odalarının önünden geçip uyuyan küçük bedenlerine bakana kadar tam olarak rahatlayamadım.

Haklıymışım. Kalbim ve programım zaten bu kadar doluyken birileriyle çıkmam mümkün değil.

Ama bu, mutfağa gidip o lezzetli çikolatalı karelerden birini alıp yememe engel olmuyor, düşüncelerim onları yapan güzel esmer kıza kayıyor.

Bir erkek hala fantezi kurabilir, değil mi?

BELLA

"Hayır, sen burada kalıyorsun."

Tost, sanki varlığım kişisel bir hakaretmiş gibi bana bakıyor. Bacağımı yarı açık ön kapıya bastırıyorum ve neden daha çok bir köpek insanı olduğumu hatırlıyorum.

"Dışarı çıkmayacaksın. Benim gözetimimde olmaz. Kalın *harflerle* basmışlar.

aldığım talimatlarda altı çizili."

Toast başını bacağıma vuruyor, ama sevgiyle değil. "Hayır," diyorum tekrar. "Şimdi kapıyı kapatmak için bacağımı geri çekeceğim. Pençeni falan içeri sokmaya çalışmayacağına söz veriyor musun? Canının yanmasını istemiyorum. Veterinere gitmenin gününü ne kadar berbat edeceğini bir düşün."

Benimkinden bahsetmiyorum bile.

Tost oturuyor, bana melek gibi bakıyor. Buna inanmıyorum. Bu bir oyun olabilir.

"Tamam şimdi." Kapıyı yavaşça, santim santim çekip kapatıyorum. "Bu gece döneceğim. Vazoları kırmayın."

Ve sonra, son saniyede, yüksek sesli bir miyavlama. Ama kapı kapalı. Rahat bir nefes alarak kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Eğer bu günlük bir şey haline gelecekse," diyorum kapalı kapıya ve arkasındaki sinsî kediye, "o zaman sanırım bir zammı hak ediyorum."

Yanıt yok. Çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak ceplerimde arabamın anahtarlarını arıyorum. Buralarda bir yerde olmalı...

Anahtarları bulup 2007 model Honda Civic'imın kapısını açıyorum. Bu araba yaşlı bir hanımefendi. Muhtemelen bu mahallenin ve bu özel garaj yolunun gördüğü *en az* gösterişli arabalardan biri.

Sürücü koltuğuna kayarak saatime bakıyorum. Hâlâ bolca zamanım var. Yaz boyunca dersler olmasa da, amirlerimle düzenli toplantılarım var ve geç kalmaktan hoşlanmıyorlar.

Kontak anahtarını çeviriyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Hiçlik oldukça muhteşem aslında. En ufak bir motor sesi bile yok.

"Sen de mi?" diyorum ona, Tost'un kaçış numaralarını düşünerek.

"Uslu dur." Anahtarı tekrar çevirmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Motorun gıkı bile çıkmıyor.

Lanet olsun. O kadar gün varken neden bugün? Beş kez daha deniyorum ve araba her seferinde çalışmayı reddediyor. Bu birkaç ay önce akünün şarjı bittiğinde de olmuştu. O zaman sigorta şirketi aküyü değiştirmemi söylemişti. Şarj sorunları ve hatalı elektrik boşalmalarıyla ilgili bir şeyler ve kulağa uğursuz gelen "*muhtemelen tekrar ölecek*" kararı.

Ama öyle olmadı. Ve yeni bir akü için harcamak zorunda kalmadığım yüzlerce doları tamamen unutmuştum.

Arabadan inerken, bir lastiğe sert bir tekme atıyorum. Etkisizdi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Lanet olsun!"

Aktarma kablosu olan birini bulabilir miyim? Geçen sefer bulamamıştım ve bu hatanın bedelini ödemiştım. Trina'yı aradım. Tahmin edilebileceği gibi, cevap vermedi. Telefonunu sessize almanın kraliçesi.

Wilma da telefonu açmıyor, yani hiç şansım yok. Küçük kardeşim

Wyatt'ı aramam söz konusu değil çünkü onun arabası yok.

Kapalı garaj kapılarına bakıyorum. Bay ve Bayan Gardner'ın arabaları orada, onlar bu yaz seyahatleyken kilitli. Anahtarların nerede olduğunu biliyorum - ev bakıcılığı rehberimdeki maddelerden biri de buydu. Onları kendi arabamı çalıştırmak için kullanabilir miyim?

Kararsızlıkla mücadele ederek dışarı çıktım ve arabamın kaputunu açtım. Motor kablo, çelik ve çarpma anında kırılabilir şeylerden oluşan bir karmaşa içindeydi. Birinin bunu yaptığını son gördüğümde daha dikkatli olmalıydım.

"Orada her şey yolunda mı?"

Sesle sıcıyorum ve kaput çeliğın çeliğē çarpma sesiyle kapanıyor, parmaklarımı kıl payı kaçırıyor.

"Kahretsin. İyi misin?" Çitin diğēer tarafında Ethan duruyor. Arkasında bir arabanın parlak siyah cilasını görüyorum.

Takım elbise giymiş.

Bir an için, bu basit gerçēek bir cevap oluşturmayı zorlaştıırıyor. Kumaşa dökülmüş gibi görünürken nasıl yapabildim ki? Kravat yok. Üst düğmesi açık, bronzlaşmış teni görünüyor. Bir gün önceki kadar dağınık kalın saçlar. Ve ben sessizliğı oynadıkça giderek daha endişeli bakan gözler.

Başımı sallayarak bir yanıt vermeye zorluyorum. "Evet. Şey, hayır, pek sayılmaz. Arabam çalışmıyor."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Bu bir sorun."

"Evet."

"Nedenini biliyor musun?"

"Aküden kaynaklandığından *şüpheleniyorum*," diyorum. "Bunu daha önce de yapmıştı. Tekrar olacağı konusunda uyarılmışım. Ama dinlemedim."

"Aktarma kablolarınız var mı?" "Hayır."

"Tamam. Bir saniye içinde orada olacağım." Gözden kayboluyor ve diğēer tarafta biriyle, benim anlayamayacağım kadar kısık bir sesle konuşuyor.

Bir sonraki etkileşimimizi hiç de bu şekilde planlamamışım! İki gün önceki brownie merhabasından sonra, aklım kibar alışverişler ve büyüleyici gülümsemelerle dolu bir yaza doğru yol almıştı. Ağaç ev üzerinde çalışırken havuzun kenarından ona el sallamaya. Potansiyel olarak -yedinci hafta civarında- sistem mühendisliğı okuduğumu konuşmaya başladı. Aslında Washington Polytech'te bu işi yapan birkaç kadından biriydim.

Ama hayır. Şimdi en iyi ihtimalle hazırlıksız, en kötü ihtimalle de düpedüz ihmalkâr görünüyorum.

Ethan elinde bir dizi kabloyla, hâlâ takım elbisesini giymiş bir halde garaj yolumun sonunda yeniden beliriyor. "Ben kendi arabamı yedekleyeceğim," dedi. "Basit bir tamir olmalı. Bugün gitmen gereken bir yer var mı?"

"Evet, bir toplantı." Bir elimi özel dikim pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. "Bana yardım ettiğın için çok teşekkür ederim. Yine de vaktin olduğuna emin misin? Seni alıkoymak istemem-"

İtirazımı elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Ayrıca, keklerin mükemmeldi, bu yüzden sana borçluyum. Parlak zırhlı şövalyen olmama izin ver."

Arabamın kaputunu kaldırıyorum ve o da dikmeyi bağlıyor. Geniş, ten rengi elleri akü kablolarının uçlarını kavırıyor. Takım elbise ceketinin kolundan beyaz bir gömlek görünüyor.

"Bekle," diyorum, o motoruma dokunamadan ellerim bileğini kavramak için öne doğru fırlıyor. Dokunduğumda sertleşti. "Parlak zırhına yağ bulaştırabilirsin."

Dudakları seğiriyor. "Haklısın. Bir şövalye buna sahip olamaz, değil mi?" "Hiç profesyonelce görünmez."

Takım elbise ceketini silkiyor ve ben de ondan alıp kolumun üzerine katlıyorum. Vücut ısısından dolayı sıcak. Ve sonra en kötüsü, gömleğinin kollarını sıvıyor ve kaslı ön kollarını santim santim ortaya çıkarıyor.

"Daha iyi mi?"
diye soruyor.
"Uh-huh."

Hâlâ gülümseyerek kabloları motoruma bağlamak için eğiliyor. Bu sefer onları nereye bağladığını hatırlayarak izliyorum. Tekrar olması kaçınılmaz. "Bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyorsun," diye yorum yapıyorum.

"Biraz pratik yaptım," diyor. "Gençken kafamı kaputun altına sokarak çok zaman geçirdim."

"Oh."

"Sanırım yapmadınız?" Başını kısaca sallayarak parmaklarını motorun içindeki kutuya benzer bir şeyin üzerine koyuyor. "Akünüzü kesinlikle değiştirmeniz gerekiyor."

"Oh, biliyorum. Sadece hiç fırsat bulamadım."

"Greenwood'da bir tamirci var, alışveriş merkezinin orada. Yerliler için her zaman vakti vardır." Ethan tekrar motorun üzerine eğilir, sesinde bir gülümseme vardır. "Gerçi *senin* için zaman ayırmayacak bir tamirci düşünemiyorum."

Sırtının genişliğine göz kırpyorum. "Öyle mi?" "Güzel yüzleri severler."

O anda aklım tamamen karışıyor.

"Baba!" diye sesleniyor genç bir ses. "İzleyebilir miyiz? Lütfen izleyebilir miyiz?"

Küçük bir kız araba yolumun dibinde duruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, ayaklarının üzerinde zıplıyor. Saçları bir bukle karmaşası, Ethan'inkiyle aynı bal rengi, hafif tuz ve karabiber hariç.

Ethan doğruldu. "Araba çalıştırırken beni mi izleyeceksin?" "Evet!"

Bana dönüyor. "Dünyadaki bütün çizgi filmler var ama bu daha ilginç," diyor ve elini boynuna götürüyor.

"Anlıyorum," diyorum, çünkü anlıyorum. O herhangi bir TV programından çok daha ilginç.

"Haven," diyor daha yüksek sesle, "bu Bella. Bella yaz için yeni komşumuz. Kekleri pişiren o."

Haven dans ederek ilerliyor ve babasının yanında duruyor. Altı yaşından büyük olamaz. "Merhaba," diye beni selamlıyor.

"Merhaba," dedim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Gülümsüyor ve ön dişlerinin olması gereken yerdeki boşluğu ortaya çıkarıyor. "Ben de memnun oldum. Araban mı bozuldu?"

"Evet. Akü bitmiş ve baban tamir etmeme yardım ediyor."

"Bir şeyleri tamir etmekte iyidir," diye yorumluyor, izlemek için parmak uçlarında yükseliyor. "Ama saç örme konusunda berbat."

Ethan homurdanıyor. Dilimi ısırarak gülmek için kendimi zor tutuyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Maria onun yerine bizim saçımızı yapıyor. Gerçekten çok güzel saçların var," diyor bana. Sesi çok net, hiç utangaç değil.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle. Buklelere bayıldım."

"Teşekkürler," diyor. "Bir gün bana browni pişirmeyi öğretir misin? Seninkiler gerçekten çok güzeldi."

Ethan elini onun omzuna koyar. "Bella meşgul olabilir," diyor. "Ama kibarca sorarsan belki sana tarifini verebilir."

Ona gülümsüyorum. "Sana tarifi vermekten mutluluk duyarım. Ve pişirirken yardıma ihtiyacın olursa, bana söylemekte özgürsün. Çoğu gün buradayım."

"Çalışmıyor musun?"

"Haven," diyor Ethan.

Kıkırdıyorum. "Yapıyorum ama çoğunlukla evden. Yüksek lisans öğrencisiyim."

"Beni bekleeee!" İkinci bir çocuk yuvarlak küçük bacakları üzerinde, atkuyruğu saçları zıplayarak garaj yoluna doğru koşuyor. "Görmek istiyorum!"

Ethan'ın bacağına çarpıyor ve Ethan bana yarı özür dileyen, yarı mahcup bir bakış atıyor. "Özür dilerim," diyor. "Görünüşe göre bu şövalye oldukça kalabalık bir maiyetle geliyor."

"Benim için sorun değil," diyorum yeni küçük kıza gülümseyerek. O da bana bakıyor. "Peki bu kim?"

"Bu Evie, benim en küçüğüm," diyor Ethan, elini onun omzuna koyarak. "Peki sen nasıl kaçtın, ha?"

Maria bir saniye sonra köşeden döner. "Özür dilerim, beni kandırdı..." ve sonra aşağı inip küçük kızı kucağına alıyor. "Çitin diğer tarafından izleyebiliriz," diyor. "Baban arabayı yedeklemek zorunda."

Ethan başını sallar. "Bu doğru. Burası çocuklara göre bir yer değil. Haven, senin de çitin diğer tarafında olmanı istiyorum."

"Ama-"

"Tartışma değil." Onu evlerine doğru yönlendiren Ethan bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Arabalarımın birini buraya park edeceğim. Seninkini hemen çalıştırırız."

"Teşekkür ederim. Bundan sonra teşekkür olarak sonsuz miktarda browni yiyeceksin."

Bunun üzerine gülümsemesi genişler. "Seni bu konuda tutabilirim."

O devasa cipini benim küçük, hırpalanmış Honda Civic'imın yanına park ederken benimki kayboluyor. Aramızdaki fark bundan daha keskin olamazdı. Ama kaputunu açarken bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Otomatik olarak açılıyor ve benim gibi bir acemi için bile etkileyici olan bir motor ortaya çıkıyor.

"İşte başlıyoruz..." diyor, kabloları birbirine bağlıyor, hayat ve yetkinlikle mırıldanıyor. Hâlâ takım elbisesinin ceketini tutuyorum ve kumaş ellerimin altında yumuşacık. Boş boş, nasıl koktuğunu merak ediyorum. Kolonya kullanıyor mu?

"Ne okuyorsun?" "Pardon?"

"Yüksek lisans öğrencisi olduğumu söylemiştin," diyor. "Ne okuyorsun?"

"Sistem mühendisliği doktorası yapıyorum."

Bakışları benimkilere takılıyor. "Sistem mühendisi misin?" "Yakında olacağım, evet."

"Hangi konuyu araştırıyorsunuz?"

"Model tabanlı proje stratejileri nasıl daha fazla verimlilik sağlar?"

Kendi kendine başını sallıyor. "Çok ilginç," diyor ve sesinde hiçbir yapaylık yok.

Göğsümde küçük bir gurur parıltısı başladı. Ethan Carter, nano-araştırma ve bunun ticari sonuçları üzerine yaptığı çalışmalarla teknoloji endüstrisinde bir öncü. Bir an için kendimi onun konuk dersi sırasında ikinci sırada oturan üniversite öğrencisi gibi hissettim.

"Bunu konuşmamız gerekecek," diye mırıldanarak arabasının sürücü koltuğuna doğru yürüdü. "Gerçekten çok ilginç. Ve sen hep burada olacaksın"

Yaz mı?"

"Evet."

"Güzel." Sürücü koltuğuna kayar. "Arabana bin ama ben söyleyene kadar çalıştırma, tamam mı?"

"Tamam."

Motorunun gürültüsü tek ses, hemen ardından çitin öte yanındaki iki küçük kızın tezahüratları geliyor. Kapısı açık olan sürücü koltuğuma otururken gülümsüyorum. Yolcu koltuğunda büyük bir kahve lekesi var. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

"Şimdi!"

"Pekâlâ," diyorum arabama sessizce, elim arabanın anahtarında. "Söz veriyorum, şimdi çalıştırırsan sana yeni bir akü alacağım. Seyircimiz var."

Ve sonra anahtarı çeviriyorum.

Motorum Ethan'ın son model Jeep'inden çok daha az gurur verici bir şekilde homurdanarak canlanıyor, ama canlı. "Teşekkür ederim," diyorum ona, vitesi boşa alıp arabadan iniyorum, araba hala çalışıyor.

"İşte bu kadar. Tek ihtiyacı olan bir sıçramaydı." Ethan bana bir el uzatıyor, beklenti içinde. Hâlâ ceketini tuttuğumu fark edene kadar bir saniye ona bakıyorum.

"Tamam. Al bakalım. Bunun için çok teşekkür ederim. Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Evet, var," diyor, takım elbisesinin ceketinin içinde omuz silkerek. "Zaten söz vermiştin. Brownie'ler ebediyen."

"Elbette. Nasıl unutabilirdim ki?"

"Bilmiyorum ama sana hatırlatmaya devam edeceğim. Beslemem gereken iki çocuğum var." Sonra göz kırpmıyor ve hiç duraksamadan hâlâ kükreyen motorumun akü kablolarını çıkarmak için eğiliyor. "Şimdi senden arabanın bakımını yaptırmanı istiyorum, tamam mı? Yarın ilk iş."

"Elbette, evet. Ve eğer sizi bir toplantıya geç bıraktıysam özür dilerim." "Oh, sorun değil," diyor. "Beklerler."

Böyle bir güçten öylesine söz edilince yutkunuyorum. "Oh. Güzel."

Bir eliyle arabasının ön kapısını tutarak duraklıyor. "Aslında teknoloji sektöründe çalışıyorum. Şirketimde çok sayıda sistem mühendisi var. Eminim çalışmanızı ilginç bulacak pek çok kişi vardır."

Başım bir oyuncak bebeğinki gibi sallanıyor. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" İki kaşını da kaldırdı.

"Hayır, yani teknoloji alanında çalıştığınızı biliyorum. Sanırım birkaç yıl önce Washington Polytech'te konuk konuşmacı olarak ders vermiştiniz?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sen de mi oradaydın? Öğrencilerin arasında mıydın?" "Evet, harika bir dersti" diyorum.

"Yalan söyleme. Hepsini anında uydurdum."

"Pekâlâ, yani çok planlı değildi," diye itiraf ediyorum, ona gülümseyerek. "Ama bu yüzden daha da ilginçti."

"İşte buna inanıyorum."

"Sahne malzemelerini ustaca kullandınız. Su şişesi dublörü? On üzerinden on."

Sırtışı genişliyor. "Gerçekten oradaydın."

"Baba!" Çitin diğer tarafından sabırsız bir ses. "Tamir ettin mi?"

Ve sonra daha büyük bir çocuk sesi. "Tabii ki yaptı, şapşal. Motoru duymuyor musun?"

Öfkeli bir feryat ve ardından, "Kes şunu!"

"Hayır, sen kes."

Ethan bana hem yorgun hem de özür dileyen bir bakış atıyor. "Çocuk yapma," diyor ama sesinde sevgi var. "Bu bir tuzak."

"Kendimi uyarılmış sayacağım." İçim hafifliyor, sanki arabamın motoru çalışsa ya da toplantıya geç kalsam bile her an uçup gidebilirmişim gibi.

"Seninle sonra konuşuruz," diyor, ön kapıyı kapatıyor ve bir eli direksiyonda geri geri gidiyor, erkeklerin bir şekilde her zaman mükemmelleştirdiği bir hareket. Bunu yaparken günah işliyormuş gibi görünüyor. Çitin diğer tarafında Maria'nın kızların kavgasını yatıştırdığını duyuyorum.

Küçük Honda'mın ön koltuğuna kayıyorum ve onun canavar gibi aracının arkasından geri geri giderek kapıyı otomatik kumandayla kapatıyorum. Arabayla yanlarından geçerken kızlar bana el sallıyor. Ethan'ın en küçüğünü kaldırmak için nasıl eğildiğini izleyerek ben de el sallıyorum.

Benim için değil, diyorum kendime. O çocukların bir annesi var, Ethan'ın tüm gülümsemelerini kabul eden biri. Ayrıca, üstesinden gelebileceğimden daha fazla okul ödevim var. Çok farklı koşullardan geliyoruz. Benim ligimin dışında olmayı unut. Ethan Carter'la aynı sporu bile yapmıyoruz.

Yine de Washington Polytech'e giderken tüm yol boyunca anılarımı gözden geçirdim. Onu alyans takarken görmüş müydüm?

ETHAN

Asfalt ayaklarımın altında pürüzsüz. Güneşin ilk ışıkları henüz geceyi tam olarak kovmamış ve hava serin. Koşmak için güzel bir sabah.

Redfern Drive'ın etrafından dolaşıp Washington Gölü kıyısındaki parka gidiyorum. Dışarıda neredeyse kimse yok, günün en güzel zamanı. İş telefonları yok. Görev yok. Bileğimdeki akıllı saat ve dünün rekoru dışında yarışacak kimse yok.

Kulaklarımda müzik de yok, sadece kutsanmış bir sessizlik.

Saatime bakıyorum. Greenwood Hills bitene kadar göl kenarında koşacak vaktim var mı? Hayır. Haven ve Evie birazdan kalkacak ve her zaman birlikte kahvaltı ederiz. Bugün daha kısa bir koşu olacak. Kızlarımla geçireceğim sabahları hiçbir şeye değişmem.

Bir kadın yan sokaktan koşarak önümdeki yola çıkıyor. Bu saatte başka koşucuları çok az gördüm.

Biçiminde tanıdık bir şeyler var; at kuyruğu yapılmış uzun saçları, koşucu şortunun altındaki açık renk bacakları...

Hızlanıyorum. Her geçen metreyle birlikte kim olduğu daha da netleşiyor. "Bella?"

Sola bakıyor ve sonra sığıyor, Bluetooth kulaklıklardan birini çektiştirmek için uzanıyor. "Tanrım," diyor. "Ethan, merhaba."

"Seni korkutmaya devam ediyorum. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

Başını sallıyor, teni efordan kızarmış. "Hiç de değil." "Çok koşar mısın?"

"Evet, ama bugün bu mahallede ilk kez" diyor ve devam etmemiz için başını sallıyor. Yavaş bir tempoda yan yana koşuyoruz. Teni sabah güneşinin ışığında parlıyor.

"Koşu için harika bir yer. Bunun yerine evlerimizden doğuya doğru giderseniz, oldukça tırmanışlı bir patika başına ulaşırsınız. Gölün muhteşem manzarası."

"Bunu bir ara deneyeceğim." Bir tutam saçını kulağının arkasına iterek yanımda koşuyor. "Bu arada arabam harika çalışıyor. Senin sayende."

"Hala günlük brownie teslimatımı bekliyorum."

Gülüyor ve bana yandan bir bakış fırlatıyor. "Bunu sana yapmam mümkün değil. Tüm o kalorileri düşün. Şekeri. Gluteni. Çikolatayı."

"Lezzetli," diyorum. "Pilini değiştirdin mi?"

Atkuyruğu uçuşsun diye başını sallıyor. Elime dolandığında nasıl bir his vereceğini merak ediyorum. "Henüz değil. Ama önümüzdeki Cuma için tamirciyle randevum var."

"Güzel. Sorun ettiğimden değil ama her zaman güvenilir kablolarımla etrafta olamayabilirim."

"Çok doğru." Tekrar gülümsüyor ve bana bakıyor ve o böyle bakarken kendimi flört etmekten alıkoymanın bir yolu yok. Bir hamle yapmaya hakkım yok ve ilgilenip ilgilenmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunlar mantıklı düşünceler ve ben mantıklı olma havasında değilim.

"Peki, bana bir şey söyle," diyorum. "Hazırlıksız olduğum *çok mu* belliydi?"

"Dersiniz için mi?"

"Evet. Dürüst ol."

Gülüyor, hızımız biraz yavaşlıyor. "Evet, çok açıktı ama kimsenin umursadığını sanmıyorum. Çok çekiciydi."

"Büyüleyici mi? Ben bilgilendirici olmayı hedefliyordum ama ne olursa olsun işe yarar sanırım."

Yanakları daha da kızarıyor. Cildi hafif bir parlaklıkla kaplı ve gözleri dans eden muhteşem bir kadın. "Bilgilendiriciydin," diyor.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Tanrı'ya şükürler olsun. Dört yıl sonra kendimi tamamen utandırdığımın söylenmesinden nefret ederdim."

"Saygınlığınız bozulmamış."

"En azından bu şekilde," diyorum sırtıtarak ve o d a bana gülümsüyor.

"Demek sistem mühendisliği, ha?"

Başını sallıyor. "Bu ilginç."

"Ve çok erkek egemen," diyorum. Çalıştığı şey etkileyici. Onu daha da ilgi çekici kılıyor. Kolumdaki saat, hızımın çok yavaş olduğunu bildirmek için sinir bozucu bir vızıltı çıkarıyor. Hedefime ulaşamayacağım. Görmezden geliyorum.

"Evet," diyor Bella. "Bölümdeki tek kadın doktora öğrencisiyim." "Hiç şaşırmadım."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Departmanın her fotoğraf çekimi için beni getiriyorlar. Bu onların daha iyi görünmesini sağlıyor."

Onun adına sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öyle. Buraya gelmek ister misin?"

İşaret ettiğim yere bakıyor - sonunda bizim sokağa geri dönecek olan Brownell Drive. "Yolu göster," diyor. "Bu bölgeyi benden daha iyi biliyorsun."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun. Koşucu olmasaydım kaybolurdum."

"Evet, burada insanlar pek sosyalleşmiyor, değil mi? Komşularımdan bir tekini bile görmedim. Senin dışında," diyor.

"Çok minnettarım," diyorum ve ona şapka çıkarıyormuş gibi yapıyorum. Aptalca bir jest -büyük kızımın hoşuna giden bir jest- ama Bella buna gülümsüyor. "İnsanlar burada mahremiyetlerinin tadını çıkarıyor."

"Bir de evinize keklerle daldığımı düşünün."

"Sanırım önce mahremiyetini ihlal ettim," diyorum ve korkunç olduğum için dayanamıyorum, bunu söylerken doğrudan ona bakıyorum. Alaycılığımıza gülümsüyor ve alt dudağını ısırarak başka tarafa bakıyor.

"Dersimi aldım," diyor. "Ve en kötüsü de, sana aynı şekilde geri ödeme yapamam."

Göz kırpıyorum. İki kez. "Hayır, yapabileceğini sanmıyorum. Çitin senin tarafında ağaç yok."

"Ateş et."

Bunu ister miydi? *Onun* hakkında gerçekten şaka mı yapıyoruz?

Beni soyunmuş görmek mi?

"Olsaydı bile benim havuzum yok," diyorum. "Yani öyle bir şansım yok."

Homurdanıyor. "Her şeyi halletmişsin." "En iyi yaptığım şey bu."

Sokağımıza dönüyoruz. Güneş artık tamamen yükselmiş, yeşilliklere yapışmış çiği kovalıyor. "Sık sık bu kadar erken mi koşarsın?"

"Hayır," diyor. "Bugün çok kızgın, çok gürültücü bir kedi tarafından uyandırıldım."

"Ouch."

"Evet. Ne yazık ki henüz benden hoşlanmıyor. Ona oyuncak ya da ödül maması almam gerekecek." Aklına bir fikir geldi. "Kediler ödül maması sever mi ki?"

Buna güldüm. "Teyzene ve amcana sor. Bilmeleri gerekir."

Başka tarafa bakıyor. "Muhtemelen biliyorlardır, evet."

Kelimeleri söyleyecek cesareti bulana kadar neredeyse araba yollarına varmıştık. Kısmen Haven için, evet, ama çoğunlukla benim için. Sunacak hiçbir şeyim olmamasına rağmen onunla vakit geçirmek için bir bahane.

"Bu Cumartesi ne yapmayı planlıyorsun?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bende hiç yok."

"Altı yaşında bir çocuğun doğum günü partisine katılmaya ne dersin?"

Gözleri parlıyor ve sırf bu tepkisi için bile onu öpmek istiyorum. "Haven'ın doğum günü mü?"

"Evet, arka bahçede bir parti veriyoruz. Şişme kale, pinyata, her şey var." Bunun için yapılan kapsamlı organizasyonu düşününce başımı sallıyorum. Tanrı'ya şükür ki bu işleri benim yerime halletmeleri için insanlara para ödeyebiliyorum. "Haven seni de davet etmek istedi."

Bella gülümsüyor, sanki bu davetten gerçekten etkilenmiş gibi. "Çok tatlısın."

"Dün bana balonları görüp davet edilmediğini düşünmeni istemediğini söyledi."

Bella buna gülüyor ve bu ses beklediğimden daha tatmin edici. Tekrar kazanmak istememe neden oluyor. "Çok düşünceli biri. Tabii ki uğrayacağım."

"Mükemmel. Bir parça pasta ye, balondan bir hayvan al. Harika olacak," diyorum. "Gerçek bir eğlence. Seattle'ın tüm okul öncesi elitleri orada olacak."

Başını sallıyor, eşlik ediyor. "Siyah kravat olduğunu varsayıyorum?"

"Öyle, evet, sorduğunuz için teşekkürler. Vale park hizmeti de olacak, yani park edecek yer bulma konusunda endişelenmeyin."

Başını sallıyor, şimdi kocaman sırıtıyor. "Orada olacağım."

"Dört gözle bekliyorum," diyorum aptal gibi, kapımın önünde durarak. "Görüşürüz o zaman."

"Bekle, peki ya hediyeler? Doğum günü için ne istiyor?"

Başımı salladım. "Aman Tanrım, hediye yok. Bir çocuğun ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla oyuncağı var. Hayır, ona hiçbir şey alma."

"Elim boş gidemem."

"O zaman kek yap. Zaten bana borçlusun."

Gölümsemesi çarpık. "Pekâlâ. O zamana kadar."

"O zamana kadar," diye yankılıyorum, kendi yoluna doğru yürürken onu gözden kaybediyorum.

Daha sonra akıllı saatime ve koşumun istatistiklerine baktığımda, hedeflediğim hıza ulaşamamış olsam da kalp atış hızımın tüm süre boyunca yüksek kalmış olması beni hiç şaşırtmadı.

BELLA

Cumartesi günü, Ethan'ın evindeki kargaşa erkenden başlıyor. Hatta o kadar erken ki, birbirlerine emir yağdıran adamların sesi beni uykumdan uyandırıyor, güvenilir alarmımı değil.

Misafir odasının penceresi çitlere bakıyor. Ethan'ın çimenliğinde çok mor ve çok büyük bir şey görüyorum - bu bir şişme kale mi? Bir çocuğun doğum günü partisi. Muhtemelen on yıldan fazla bir süredir gitmemiştim. Ben de çocukluğumdan beri.

Mutfağa girdiğimde tost bacaklarımın arasında dolanıyor.

"Geldim," diyorum ona görkemli bir şekilde. "Yemek çok yakında."

Yaş mamasını getirirken bana bakıyor. Mama kabına ulaşır ulaşmaz üzerine atlıyor ve her lokmayı mideye indiriyor.

"Aşağı inerken tadına baktın mı?"

Yanıt yok, sadece öfkeli yemek yeme sesi var.

"Senden gurme bir kedi yapmayacağız," diyorum ona, sesimde alaycı bir hüznle. "Bu kariyer yolu senin için elendi."

Cevap vermiyor. Pek konuşkan da değil. Kendi aptallığıma iç geçirerek, malzemelerimi ve karıştırma kabımı dev mutfak adasının üzerinde topluyorum. Ethan brownie istemişti ama ben farklı bir tarif yapmak istiyorum... çikolata parçacıklı kurabiye. Bütün çocuklar bunu sever, değil mi?

Pişirirken aklımda dönüp duran pek çok sorudan biri de bu. Yapılması gerekenlerin acil listesi asla uzakta değil. Kalacak bir yer, mali yardım başvuruları, tezimi yazmak...

"Belki sen bana yardım edebilirsin, Tost," diyorum. "O pençelerle dakikada kaç kelime yazıyorsun?"

Kasesinin boş kenarından geniş, altın rengi gözleriyle bana bakıyor. *Tek* başınasın, diyorlar.

"Evet. Anlamıştım."

Birkaç saat sonra, bir elbise ve bir çift dolgu topukla ön kapıya doğru ilerliyorum. Müzik, çocukların heyecanlı ılıklarıyla noktalanan çitin Ethan'ın tarafına doğru sürükleniyor.

Garaj yolu, mümkün olan her apaya bağlanmış balonlarla süslenmiş. Pembeler, maviler ve sarılar. Ön kapı açık ve misafirler dışarıda dolaşıyor, yetişkinler ve çocuklar.

Kurabiye sepetime can simidiymiş gibi tutunup içeri giriyorum. Biri diğerini kovalayan iki çocuk yanımdan hızla geçerken neredeyse yere kapaklanıyordum. Topuklu ayakkabı giymiş bir kadın peşlerinden koşuyor. "Yukarı çıkmayın!" diye sesleniyor.

Uzakta gördüğüm dev mutfak adasına ulaşmak için birkaç takım elbiseli adamın arasından geçiyorum. Kim bir çocuğun doğum günü partisinde takım elbise giyer ki?

Ada hediyeler ve yiyeceklerle dolup taşıyor. Ortada dev bir çikolatalı pasta, üstünde de iki sevgili kız kardeş-prenses. Kurabiye sepetimi bir tabak pirinç patlağı ve karpuz dilimlerinin arasına koydum.

Diğer tarafta duran bir çocuğa gülümseyerek, açık peyzajlı oturma odasından verandaya doğru yürüyorum. Ah. Demek o sabah gördüğüm mor şey bir şişme kaleydi. Ve şu anda üzerinde olan çocukların sayısına bakılırsa popüler bir tanesiydi.

Haven, Ethan ya da Evie'yi ya da Maria'yı hiçbir yerde göremiyorum. Ama ellerinde limonata tepsileriyle dolaşan bir sürü ebeveyn, çocuk ve birkaç garson görüyorum.

Sağ tarafımda iki adamın hisse senedi opsiyonlarını tartıştığını duyuyorum, sol tarafımda ise birkaç kadın devam eden bir tadilat projesini tartışıyor. *Bana beş ay içinde biteceğine dair söz verdiler!*

Kendimi fevkalade yabancı ve çocuklar dışında oradaki en genç kişi gibi hissediyorum.

Ethan'ı çimenlerin en ucunda görüyorum. Haven kahkahalarla ılık atarken onu havaya kaldırıyor. Onu zıplama kalesinin içine fırlatıyor, böylece o ve etrafındaki çocuklar çarpmanın etkisiyle havaya uçuyor. Kız geri sıçırıyor, kollarını kaldırıyor ve adam tekrar yapıyor. Ve tekrar. Bu manzara beni gülümsetiyor.

Partinin etrafında bir tur attıktan sonra -dans resitaleri ve yaz tatilleri hakkında konuşmalar yakalıyorum- gizlice dışarı çıkıp kendi yoluma çekiliyorum. İnsanlarla kaynaşmak hiçbir zaman bana göre olmamıştır, hele böyle bir partide. Ethan Seattle'ın okul öncesi seçkinlerinin orada olacağını söylerken sadece yarı şaka yapıyordu.

O akşam geç saatlerde kapım çaldı. Elbisemi çoktan bir çift eşofmanla değiştirmiştım, makyajım yapılmamıştı, oturma odasındaki devasa televizyonda eski bir film oynuyordu.

Bir süre düşündükten sonra dahili telefon sistemindeki *cevap* düğmesine basıyorum. Kamera canlandı. "Alo?"

Ethan, bir elinde bir şişe şarap, diğerinde kurabiyeleri teslim ettiğim sepet. "Sepetinizi iade etmeye geldim," diyor ve sesinin derin tınısı parazitte bile etkileyici. "Aç kapıyı, Bella."

Ve Tanrı yardımcım olsun, ama yapıyorum. Kapı açılıyor ve bir elimi saçlarımda gezdirerek aynaya doğru koşuyorum. Eşofmanım o kadar da kötü değil. Ama tişört? Üzerinde eski Washington Polytech logosu var ve iki beden büyük.

"Kahretsin, kahretsin..." Üst kata koşup bir kaşkorse giyecek vaktim var mı? Bir kazak? Üzerinde delik olmayan herhangi bir şey?

Ön kapı çalındı. Zamanım doldu.

"Tost! Şimdi olmaz!" Lanet kedi ön kapıya doğru yaklaşıyor ve kapı kolundaki elime bakıyor. Gözlerindeki niyet çok açık. *Kaçmak!*

Onu kucağıma alıp kaldırdım. Daha dün kucağa alınmaktan hiç hoşlanmadığını keşfetmişim. Bu gece de farklı değil. Huysuz bir miyavlama çıkarıyor ve kıvranıyor.

Kapıyı çekip açtım. "Ethan, merhaba."

"Selam." Ethan'ın üzerinde hâlâ chino pantolonu ve üst düğmeleri açık gömleği var. "Şu meşhur kedi mi?"

"Evet. O dışarı çıkmadan içeri gelin lütfen. Bu adam tam bir kaçış sanatçısı."

Ethan ayağıyla kapıyı iter ve Tost yere atlar.

Kısa bir tereddüt anından sonra Ethan'ın bacaklarına dolanıyor. "Ve görünüşe göre sadakatsiz," diyorum. "Bunu bana asla yapmaz."

Ethan'ın sıcak kahkahası koridoru dolduruyor ve bu oldukça büyük bir koridor, bu yüzden çok şey söylüyor. Kediye kaşımak için eğiliyor. "Sadece arkadaş canlısı," diyor. "Senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Oh?"

Bakışları alaycı bir hal alıyor. "Kurabiyelerini bırakıp merhaba bile demeden oradan sıvışacağını mı sandın?"

"Bunun için üzgünüm. Sen meşgul görünüyordun ve Haven da çok eğleniyor gibiydi."

"Kesinlikle öyleydi. Şimdi ışık gibi söndü."

"Bu çok iyi. Hadi, içeri girelim..." Onu mutfığa götürüyorum ve bana uzattığı sepeti alıyorum. "Onların benim kurabiyelerim olduğunu nereden bildin?"

Ethan bir kaşını kaldırıyor. "Fırını nereden görsem tanırım." Yemin ederim, kalbim iki kere çarptı.

"Sepetin üzerinde etiket var" diyor. "Altında *Gardner'ların malı* yazıyor. Görünüşe göre teyzen ve enişten düzgün insanlar."

Tezgâhın üzerine koydum. "Beğendin mi?"

"Keşke söyleyebilseydim. Ne yazık ki *çok* popülerlerdi. Yine de onlardan hoşlanmış gibi görünen pek çok çocuk gördüm."

"Evet, orada bir sürü misafir vardı."

"Çok fazla." Gömleğinin yakasını tekrar çekiştirerek önündeki kırmızı şarap şişesini yere bırakıyor. "Bütün gün okul bölgeleri ve aşı programlarından başka bir şey konuşmadım. Bir kadeh şarap ve çocuklarla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir konu hakkında konuşmak ister misin?"

Üzerimdeki eşofmanlara, makyajsız halime ya da arka planda çalan sevimsiz romantik komediye aldırmadan buna karşı koymam mümkün değil.

"Daha iyisini yapabilirim," diyorum ve mutfak tezgahının ortasındaki kurabiye kutusuna uzanıyorum. Kapağını kaldırıp ona doğru itiyorum. "Birkaç tane ayırdım. İstersen bir tane de senin için."

Ethan uzun bir süre onlara bakar. "Teyzen ve amcan ne zaman dönecek demiştin?"

"Ağustos sonu."

"Yolculuklarını uzatmanın bir yolu var mı?" Kurabiyelerden birini kaparken gözleri dans ediyor. "Bu düzeyde bir komşu dostluğuna alışabilirim."

Gülüyorum. Hem iltifattan hem de bir şekilde gittikçe büyüyen beyaz yalandan dolayı nefesim kesiliyor. Sadece birkaç gün önce çok masum görünüyordu.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz veriyorum, dolaptan iki şarap kadehi alıyorum. "Neden sen doldurmuyorsun, ben de televizyonu kapatayım..."

Tam da bunu yapıyor, sesi oturma odasından bana ulaşıyor. "En son ne zaman animasyon olmayan bir film izlediğimi hatırlamıyorum."

"Hey şimdi," dedim ona. "Bu çocuklarla ilgili bir konuşma. Moratoryum ilan ettiğini sanıyordum."

"Ve onu kendim kırdım," diyor. "Ne kadar acınası."

Karşısındaki bar taburesine kayıyorum. "Belki de kendine karşı biraz fazla acımasız davranıyorsun."

"Al," diyor ve bana bir bardak şarap uzatıyor. "Bu arada kıyafetini çok beğendim."

Washington Polytech tişörtüme bakıyorum. "Bu şekilde görmene sevindim," diyorum. "Gerçekten ziyaretçi beklemiyordum."

"Buraya gelip arkadaşlık talep ettiğim için özür dilerim. Beni istediğin zaman kovabilirsin."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum, sesimi alaycı bir hale getirerek. Bu şekilde flört etmeyeli uzun zaman olmuştu ve *hiç* onun gibi bir erkekle olmamıştı. Ethan Carter'ın insanlarla olan karizmatik ilişkisinden gömleğinin terzi işi kesimine kadar beni *korkutmayan* neredeyse hiçbir yanı yok. Hayata sıkı sıkıya tutunmuş gibi görünüyor. Hayat onun başına gelmiyor, o hayatın başına geliyor.

Keşke ben de öyle hissedebilsem.

Şarabından derin bir yudum alır. "Geç oldu," diye itiraf ediyor. "Bu şekilde içeri dalmakla küstahlık ettim."

"Kapıyı çalmadın," dedim. "Kapıyı çaldınız."

Küçük bir gülümseme verir. "Gerçek. Sen gerçekten de bir mühendislik öğrencisisin, değil mi?"

"Suçluyum."

"Bir öğrenciyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu," diyor.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Siz de kısa bir süre önce doktora öğrencisiydiniz."

Homurdanıyor, gözlerini benden kaçırıyor. Saçları her zamankinden daha da dağınık görünüyor, sanki son birkaç saattir elini defalarca saçlarında gezdirmiş gibi. Kaşlarının arasında bir çatık var. "Onu bitireli tam on yıl oldu."

"Çok verimli bir on yıl."

Şarabına bakarak iç geçiriyor. "Çok fazla üretkenim," diyor. "On yılda üç hayat yaşamışım gibi hissediyorum."

Başımı ellerimin arasına alıp tezgâha yaslandım. "Öyle mi?"

"Evet. Olan biten her şey, şirket, çocuklar..." Başını sallıyor ve bana çarpık bir gülümseme veriyor. Nedense bana daha önce verdiği gülümsemelerden daha gerçekçi geliyor. Alaycı ve gerçekçi. "Beni dinle. Kendine acımak duyguların en aşağısıdır."

Gülümsüyorum. "Kendine acımıyorsun." "Acımıyor muyum?"

"Hayır. Sadece sesin yorgun geliyor."

"İşte bu kadar. Bugün tüm o ebeveynlerle konuşmaktan bıktım," diyor ve suçlayıcı bir şekilde bardağını bana doğru kaldırıyor. "Senin de orada olman gerekiyordu, biliyorsun. En azından çocuklarla ilgili olmayan bir konuşma yapacağımıza güveniyordum."

Gülerek önündeki kurabiyeye başımı sallıyorum. "Bunu bir özür olarak kabul etmek zorundasın."

Ciddi bir şekilde başını sallamadan önce bir ısırık alıyor ve bekleme süresini uzatıyor. "Özrün kabul edildi."

"Güzel." Tabureme geri çöküyorum ve kırmızı şaraptan bir yudum daha alıyorum. Tadı güzel, zengin ve ağır. Pahalı olduğuna şüphe yok.

"Ee," diyor, gözlerinin yeşili davetkâr. "Bana çalışmalarından bahset."

Ben de öyle yaptım. Gerçekten anlayabilecek birkaç kişiden biriyle tezimin ayrıntılarına giriyorum, ilgili sorular sorduğunda heyecanlanıyorum. Ethan Carter, beni dinliyor. Ethan Carter, tavsiye veriyor. Bu beni çimdikleyen bir an.

Gülümseyerek başını salladığında ikimiz de ikinci kadeh şarabımızı yudumluyorduk. "Demek Gardner'lar bunca zamandır benden yetenekli bir sistem mühendisi saklıymış. Kim bilebilirdi ki?"

Kelimeler içimi ısıtıyor. "Onların komşusu olduğunu kim biliyordu?"

"Gerçekten de," diyor, tezgahın üzerinde duran ellerine bakarak. Soldakinin alyans yok. "Son birkaç yıldır pek komşuluk yapamadım. Zamanım olmadı."

"On yılda üç yaşam olayı mı?"

"Aynen öyle."

Sıvı cesaret olmasaydı, bundan sonra ne yapacağımı soracak kadar cesur olamazdım. "Fark etmeden edemiyorum... kızları tek başına mı büyütüyorsun?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ şarabında. "Evet, tabii ki Maria'nın ve annemin paha biçilmez yardımlarıyla. Ama anneleri bu resmin içinde değil."

"Özür dilerim," diyorum.

Ama Ethan sadece homurdanır. "Kesinlikle değilim. Artık evli olmadığım için çok *heyecanlıyım*."

"O kadar kötü, ha?"

"O kadar kötü," diye kabul ediyor. "Ama bu anlaşımdan iki harika çocuğum oldu, bu yüzden pişmanlık duyacak bir şey bulamıyorum."

Kadehimi kaldırıp onun ağır bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Söylemediği daha çok şey var ve gözleri tamamen acısız değil. Ama gülümsüyorum, moralini yükseltmek istiyorum. "Pişmanlıklara değil," diyorum.

"Pişmanlık duymamaya," diye kabul ediyor, kadehlerimiz yumuşak bir *çınlamayla birbirine* geliyor. "Ve Greenwood'a hoş geldiniz."

Söyleyiş şekli, onun *eve hoş geldin* dediğini hayal etmeyi kolaylaştırıyor aynı derin, kendinden emin tınıda. Midemde bir şeyler kırırdıyor.

"Teşekkür e d e r i m ." Şarabımdan bir yudum alıyorum ve keşke farklı bir şey olduğunu, saçlarımdan örgülü olmadığını, rimel sürdüğümü fark ettim.

"Teyzen ve amcan sık sık bu kadar uzun yolculuk yapar mı?" Ethan'ın bakışları mutfağın ötesinde, tertemiz tezgâhı inceliyor. Kendimi evi olabildiğince temiz tutmaya adanmış.

Soru ısıyor. "Oldukça sık, sanırım."

Şarabına bakıyor, saçlarının kalınlığı görünüyor. Acıtacağını düşünmediğim aptalca bir beyaz yalan olduğunu itiraf etsem üzülür müydü? Buna güler miydik?

"İyi ki varlar," diyor. "Onlara saygısızlık etmek istemem ama ben sizin unlu mamullerinizi ve mühendislik uzmanlığınızı tercih ederim."

Şarap kadehime gülümsüyorum, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi kadehimi çeviriyorum. *Söyle ona*. "Bunu söylemen çok komik," diyorum. "Aslında onları tanıyorsun-"

Alarımın yüksek sesiyle bölünüyorum. Ethan küfrederek telefonunu eline alıyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor.

"Lanet olsun. Üzgünüm ama gitmem gerek. Haven'ın sık sık uyandığı saatlerde."

"Hiç sorun değil."

Ayağa kalkıyor, elindeki kırmızı şarap bardağından bana bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Bu güzeldi. Araya girmiş olsam bile."

Bar taburesinden kayıyorum. "İstediğin zaman gel."

Başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi ısıtan o geniş, zahmetsiz, büyüleyici gülümsemesini tekrar takınıyor. "Bunu söylediğine pişman olabilirsin," diye uyarıyor.

"Belki. Ama bundan şüpheliyim."

Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "İlginç," diyor. "Sonra görüşürüz, Bella."

"İyi geceler."

Ve sonra gitti, ön kapı arkasından kapandı ve ben koridorda sersemlemiş bir halde kaldım. Ethan Carter mutfağında, sıradan bir sohbet için geliyor. Bu andan sonra onu bir daha görmesem bile, yazımı güzelleştirdi.

Ona yalan söylememeliydim. Onu bir sonraki görüşümde burada kalmamın gerçek sebebini ona söylemeye karar veriyorum ve bunu ifade etmenin olası yollarını kafamda gözden geçiriyorum. Ayrıca, hızla çarpan kalbim kesinlikle bunun olası tüm sonuçlarını fazla düşünüyor. Bir erkekle bir kadın olarak benimle ilgilenmesinin imkânı yok.

Yatağında uzanırken nedenleri sayıyor, bir mantık çerçevesi oluşturmaya çalışıyorum. Bir

-Benden on iki yaş büyük. Bir öğrenci istemez. İki, on yaşından küçük iki çocuğu var. Önceliği bu, olması gerektiği gibi. Üç.

-O, *Ethan Carter*. Herkesi elde edebilir. Neden beni istesin ki?

Bunlar iyi, sağlam nedenler. Yine de, onun geniş gülümsemesinin ve şarap şişesinin tıpasını açarken ellerinin gücünün görüntüsüyle uykuya dalıyorum.

Yani evet, boku yedim.

ETHAN

Önümüzdeki günler tam bir karmaşa.

İş çılgınlığının eşiğinde - baş mühendisimin en son ürünümüzü piyasaya sürmeden önce haftada birkaç gün izin alması gerekiyor - ve ben on dört saatlik bir güne on sekiz saatlik iş sığdırmaya çalışmak zorunda kalıyorum. Haven ve Evie yattıktan sonraki sosyal etkinlikler gibi sabah erken koşuları da geride kaldı. Her gece bilgisayarımın başında o kadar uzun süre kalıyorum ki artık pes edip MacBook'uma evlenme teklif etmeliyim. Her neyse, bunu resmileştirmenin zamanı geldi. Yeterince uzun süredir günah içinde yaşıyoruz.

Böyle bir gece geç saatlerde Bella'nın evinden çıkan bir adam görüyorum. Sokak lambasının loş ışığında yüzü genç ve çizgisiz, saçları koyu renk.

Onu göremiyorum ama elinde bir kese kağıdı tutuyor. Zihnim hemen onu ağzına kadar kurabiye, kek ya da ona vermiş olabileceği başka bir şeyle dolduruyor. Belki de kalbi.

Gördüğüm manzara karşısında yaşadığım hayal kırıklığı yersiz. O iyi biriydi. Komşu gibi ve kibar, daha fazlası değil. Tabii ki bir erkek arkadaşı var. Onun gibi akıllı, güzel ve genç bir kadının mı? Tabii ki var.

Kendi aptallığıma başımı sallıyorum. İlişkisiz geçen yıllar ve kadın eli değmeden geçen aylar beynimi uyuşturmuştu. Tek umudum, çocuklarım uyuduktan sonra elimde bir şişe şarapla habersizce yanıma gelerek benim tam bir pislik olduğumu düşünmemiş olmasıydı.

Söylediğim bazı şeyleri hatırlıyorum... utançtan yanıyorum. Eski karımdan bahsetmiştim. Çocuklarımdan. Bu yaz burada ne kadar kalacağını sormuştum. Evet, ilgimi fark etmiş olmalı.

Nihayet dizüstü bilgisayarımı kapattığımda saat gece yarısını geçmişti ve zihnim çamura dönmüş gibiydi. Günde çok az saat var, yapmam gereken milyonlarca iş var ve yine de benimkisi evden çıkan genç adamın görüntüsünü tekrarlayıp duruyor.

Ruh halimi düzeltmiyor.

Ev ofisimin kapısı itilerek açıldı. Haven puantiyeli pijamalarıyla orada duruyor ve keskin ışığa gözlerini kırıştırıyor. Masa lambamı çeviriyorum.

"Baba?"

"Ben buradayım." Sandalyemi geriye ittim ve onu kucağıma almak için eğildim. Yan tarafıma kolayca oturuyor, elleri boynumda.

"Yatağında değildin."

"Hayır, özür dilerim." Çalışma odamın kapısını kapatarak onunla birlikte yatak odama doğru yürüyorum. Artık geceleri nadiren geliyor. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Başını sallıyor. "Şimdi hatırlayamıyorum."

"Bu iyi bir şey. Kötü şeyleri hatırlamamıza gerek yok."

Yatak odamın loş ışıklarını açarak bir elimle yorganı geri çekiyor, diğer elimle de onu yatırıyorum. Yan tarafına kıvrılmadan önce bir kedi gibi uzanıyor.

Eli gömleğimi bırakmıyor. "Geri döneceğim bebeğim," diyorum ona. "Bana sadece bir dakika ver."

"S'kay."

Dişlerini fırçalamış ve temiz bir tişört giymiş olarak döndüğümde o kadar sessiz ve hareketsiz ki uyuduğundan emin oluyorum. Ama yatağımın geniş alanından bana doğru dönüyor.

"Ne oldu?"

Sesi fısıltı gibi. "Annem ne zaman gelecek?"

Ah. Bu sorudan hoşlanmadığımı biliyor, yine de eski karım söz konusu olduğunda her zaman medeni olmaya çalıştım. Lyra'nın kaypaklığı sadece beni kapsasaydı buna katlanabilirdim. Ama kızlarımıza? Ellerimi yumruk yapmama neden oluyor.

"Baba?"

Yaklaşıyorum ve bir elimi yumuşak saçlarında gezdiriyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Çocuklarıma karşı her zaman dürüst olmaya çalıştım. Bu doğru bir strateji mi bilmiyorum ama elimdeki en iyi strateji bu. "İstediği gibi gelip gidiyor, biraz. Onu özlediğinizi biliyorum."

Haven bunun üzerine başını sallar. "Onu özlemiyorum. Hem de hiç."

İnkâr keser. "İstesen de sorun değil, istemesen de sorun değil. Annem hakkında ne istersen hissedebilirsin. Benim hakkımda da öyle."

Başını sallıyor ve başını elime yaslıyor, nefesi kesiliyor. Tekrar konuştuğunda o kadar yumuşak ki kelimeleri zar zor duyuyorum. "O kekleri sevmiştin. Komşunun yaptıklarını."

Bu da ne?

"Evet," diye mırıldandım,

"yaptım. Neden?" "Sebebi yok."

Başka bir açıklama yok ve bir dakika içinde Haven sakin bir şekilde nefes alıyor, bedeni yanımda gevşiyor. Karanlık tavana bakıyorum ve onu bu soruya götüren konuşma yollarının izini sürmeye çalışıyorum ama bulamıyorum.

Çocuklar.

Haven'ın ana planı ertesi gün ortaya çıkar.

Çünkü akşam yemeğinden önce evimin kapısını açtığımda, evimde üç kız yoktu. Dört kız vardı.

Bella mutfağındaki adanın yanında duruyor, iki yanında kızlarımdan biri var, Evie uzanabilmek için bir sandalyenin üzerine diz çökmüş. Maria onların karşısında oturuyor ve izlerken gülümsüyor.

"Ve sonra yumurtaları kırıyoruz... evet, aynen böyle," diye talimat veriyor Bella Haven'a. "Karışımın içinde kabuk kalmamasına dikkat edin."

"Denemek istiyorum! Ben!" Evie tezgahın kenarına tutunuyor ve beni kayacağı konusunda çok endişelendiren bir şekilde zıplıyor.

"Tabii ki biliyorsun. İşte, neden bu kasede denemiyorsun..."

Evie'ye üç yumurta ve çok daha küçük bir kâse uzatıyor. Küçük kızım hemen yumurtaları kâsenin kenarına vurmakla meşgul oluyor, küçük, kırmızı yüzünde şiddetli bir konsantrasyon var.

"Nedir bu?" diye sordum. "Bir yemek kanalı mı açtın?"

Bella görüldüğümde sığıyor ve onu *tekrar* korkuttuğum için kendime lanet ediyorum.

Görünüşe göre birçok yeteneğimden biri.

"Baba!" Haven mutfak adasının etrafında koşuyor, bacaklarıma sarılırken ellerine bulaşan una aldırıyor. "Sürpriz!"

Bir elimi başının arkasına koydum. "Gerçekten de sürpriz. Nedir bu?"

Bella'nın bakışları kederli, benden Haven'a bakıyor. En büyüğüm bunu fark etmiyor. "Çok meşguldün," diyor, "çalışıyordun, çalışıyordun. Biz de senin için kek yapıyoruz. Böylece kendini daha iyi hissedersin."

"Çok naziksin," diyorum, ne kadarı benim için, ne kadarı Haven'ın sadece nasıl yapıldığını öğrenmek istediği için. Bunun bir önemi yok. Bu jest çok tatlı.

Elimi tutuyor ve beni mutfak adasına doğru çekiyor. İtaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum, gözlerim Bella'nın pembe gözlü ve kararlı duruşunda, hızla uzaklaşırken. Bu işe nasıl ikna olmuştu?

"Bizimle pişirin," diyor

Haven. "Üstümü
değiştirmeliyim."

Bella kıyafetlerime baktı. "O takım için çok geç olabilir."

"Doğru." Yere bakarak un lekelerini ve Haven'ın sarılmasından kalan hamur izlerini inceliyorum. "Huzur içinde yat, yaşlı adam. İyi bir iş çıkardık."

Göz ucuyla Maria'nın bar taburesinden kayarak mutfaktan çıktığını görüyorum. Dudaklarında bir gülümseme mi vardı?

Evie'yi kaldırıyorum ve onu tezgâhın üzerine yerleştirirken zevkle ciyaklıyor. Burada oturmasına nadiren izin veriliyor. "Ee," diyorum onlara. "Ne yapıyoruz?"

Sonraki bir saat, belki de insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı en koordinasyonsuz pişirmeye sahne oldu. Görünüşe göre çocuklarım emirlere uymakta pek başarılı değiller ve Bella da emir verme konusunda çekingen davranıyor.

Haven'a bir keresinde "Bella'yı dinle," dedim. "Nasıl browni yapılacağını öğrenmek istiyordun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Üzgünüm, Bella."

Komşumun sevimli yeğeni gülümsüyor, geçen gece bana verdiği aynı yumuşak, nazik gülümseme. "Sorun değil. Çikolata parçalarını eklememe yardım etmek ister misin?"

"Evet!" diyor. "Biraz tadabilir miyim?" "Ben de!" Bu Evie, tabii ki.

Bella gülüyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum. "Umutsuz vaka,"

diyorum ona. "Hırslar yüksek, ama sekiz yaşından küçük çocuklarda takip zayıf."

"Öğreniyorum işte," diyor, gözleri benimkilerde bir an için fazla uzun süre kalıyor. Kahverengi saçlar ve mavi gözler çok çarpıcı bir kombinasyon. Katil bir kombinasyon. Üzerindeki önlükle bile vücudunun şekli belli oluyor. Saat gibi, üstsüz ve güneşlenirkenki anısı yeniden canlanıyor.

Ve aklım tekrar İmkânsız Cadde'ye dönüyor, Asla Olmayacak Sokağı'nı atlıyor ve tehlikeli bir şekilde Creep Gutter'a yaklaşıyor.

Elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum -kızlarınla *yemek pişiriyorsun dostum- ama* Bella'nın yumuşak, sıcak ve kadınsı olduğu bilinci aklımdan *çıkıyor*.

Kendime *onun yasak bölge olduğunu* söyledim. *Evini terk eden adamı hatırlıyor musun?*

O alındı.

Bella fırını açıp tepsiyi yerleştirirken çocuklar büyülenmiş bir sessizlik içinde onları izliyor. Her birinin omzuna bir el koyarak onları geride tutuyorum.

"Sıcak," dedim onlara. "Dokunmak yok."

Haven iç çekiyor. Bunu şimdiye kadar binlerce kez söylemiştir. Ama Evie hâlâ yapmaması gereken şeyleri yapmaya bayılıyor ve bu da onun son derece yaramaz olmasına yardımcı olmuyor.

"İşte bu kadar!" Bella öyle diyor. "Şimdi yirmi beş dakika bekleyeceğiz."

Evie inliyor ama Haven değil. Elini çırpıyor. "*Sonra* da yiyeceğiz."

"Evet. Biraz soğuduktan sonra."

"Ve *sonra* mutlu olacaksın, baba."

Buna göz kırptım. Geçen hafta ne kadar stresli olduğumu fark etmediklerini sanıyordum... yoksa bundan daha uzun bir süre mi demek istedi? Bella'nın bakışlarından kaçınarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sıkıcı," diye duyuruyor Evie, fırını izlemekten uzaklaşarak. "Ben oynamak istiyorum."

Haven kız kardeşinin peşinden oturma odasına doğru dans ediyor - ki burası benim hiç misafirim olmadığı için çoğu zaman oyun odası olarak kullanılıyor. *Genellikle*.

Bella bana bakıyor ve aramıza derin bir sessizlik çöküyor. "Özür dilerim," diyor. "Sen eve geldiğinde burada olduğum için. Bilmiyordun... Bildiğini sanıyordum. Bu senin fikrindi."

Bahanesini elimin tersiyle itiyorum. "Eve gelip üç güzel kızı pişirmek mi?"

Daha kötü şeyler de düşünebilirim."

Yere bakıyor, yanakları kızarıyor. "Pekâlâ. Güzel."

Kahretsin, işte yine yapmamam gereken şeyleri söylüyorum. Oyunumu tamamen kaybettim ve çok hevesliyim, bir şekilde her ikisi de aynı anda.

"Yine de merak ediyorum," diye devam ediyorum. "Seni nasıl kandırdılar? Rüşvetle mi? Şantaj mı?"

Bella kıkırdıyor, at kuyruğunu sabitlemek için uzanıyor. Uzun dallar - bunlara yan perçem mi deniyor- yüzünü çerçeveleyiyor. "Öyle kötü niyetli bir şey değil. Maria ve Haven gelip yardım etmek için müsait olup olmadığını sordular. Senin için sorun olmadığını söylediler... Bildiğini varsaymışım."

"Anlıyorum," diyorum, bunu neden yaptıklarını ve Maria'nın bunu neden kabul ettiğini merak ederek. Haven'ın fikri olduğuna şüphe yok. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu konuda onlar da yanlış yapmadı. Her zaman başımızın üstünde yerin var."

"Teşekkür ederim."

"Neden *istediğinden* emin değilim. Ele avuca sığmaz olabiliyorlar."

Gülümsüyor ve yine yumuşak bir gülümseme. "Çok zeki çocuklar. Çok da akıllılar."

Tanrım. Onu neredeyse fiziksel bir acıyla istemem yetmiyormuş gibi - gerçekten biriyle yatmaya ihtiyacım var, lanet olsun - şimdi de çocuklarıma iltifat ediyor. Gardner'lar onu bunca yıl nasıl uzak tutmuşlar? Onunla daha önce nasıl tanışmadım?

Hatırlardım. "Öyleler."

Fırındaki keklere bakmak için eğiliyor ve ensesinin yumuşak kısmını ortaya çıkarıyor. "Bir süre daha, sanırım. Sonra babamı tekrar mutlu edecekler mi?"

Bunun üzerine abartılı bir inilti çıkarıyorum ve o da tam umduğum gibi gülüyor. "Çocukların söylediği şeyler," diye yakınıyorum. "Bunu nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bilmiyor musun?"

Belki de gözlerindeki kıvılcım yüzündendir; aynı anda hem alaycı hem de nazik. Ama yine de ona cevap veriyorum. "Şu anda çok işim var. Her zaman çok şey vardır ama bu hafta..."

"Son lansmanınızı duydum," diyor Bella. Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Duydun mu?"

"Bu tür şeylere biraz takıntılı sınıf arkadaşlarımla mühendislik okuyorum, bu yüzden evet, duymuştum."

"Sınıf arkadaşı, ha?"

Mutfak tezgahına yaslanıyor. "Evet. Online bir grubumuz var. Her zaman bir ton tartışma olur."

Kendi yaşında sınıf arkadaşları, yani kendi yaşında erkekler. Kendimi bir anda milyonlarca yaşında hissettim, bu kocaman ev ve çocuklarla ve hiç zamanım yokken

onun gibi bir kıza hak ettiği ve beklediği şeyi vermek için. Çıkmak, dışarı çıkmak ve birlikte eğlenceli, flörtöz maceralar yaşamak. Çocuklarım ve işim yüzünden zaten kendimi ikiye bölmüş durumdayım. Benim üçlüm yok.

Ama işte yine başladım. *O alındı.*

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. "Burada büyük öğrenci partileri vermeyi mi planlıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Tanrım, hayır."

Geçen hafta sonu kurabiye getirdiği sepetin altına iliştirdiği küçük etiketi düşünerek, "Teyzen ve enişten muhtemelen senin kelleni alırdı," diyorum. Biraz nevrotik görünüyordu.

"Oh, yaparlardı." Bir elini boynunda gezdiriyor. "Ama bu konuda Ethan... bu çok aptalca. Ama söylemem gerekiyor. İlk tanıştığımızda, ben aslında-" "Gerek yok." Kelimeleri, nazik ifadeleri duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Çünkü en çok canımı yakacak olan da bu; beni nazıkçe geri çevirirken sesindeki nezaket. "Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ve benden herhangi bir tasarım ya da beklenti konusunda endişelenmene gerek yok. Sadece arkadaş olmak istiyorum." Ellerimi h a v a y a kaldırıyorum, umarım beni reddetmez.

özenli.

Bella yere bakıyor. Şiddetli bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor ve boynundan aşağı doğru ilerliyor. "Pekâlâ."

"Eğer ben... şey gibi göründüysem özür dilerim. Özür dilerim," diyorum.

Başını salladı. "Tamam, yapmadın, biliyorsun, ama bunu bilmek güzel. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, aslında bir erkek arkadaşım yok."

Oh.

Sikey

im.

"Varsayımda bulunduğum için böyle oldu sanırım. Geçen gece geç saatlerde evinizden çıkan bir adam gördüm."

Başını kaldırıp bakıyor, utanç gözlerinden okunuyor ve ben yerin dibine girmek istiyorum. Yine yaptım - ayağımı ağzıma soktum. Sadece oyundan düşmedim, tamamen kaybettim.

"Boş ver," diye ekliyorum. "Bu beni ilgilendirmez. Tahmin etmemeliydim ya da sormamalıydım. Sen bilirsin."

"Hayır, sorun değil," diye acele ediyor, her zamanki gibi nazik, imalar savuran ben olduğumda *beni* rahatlatmaya çalışıyor. "O benim kardeşimdi."

Ethan, seni devasa aptal.

"Kardeşin mi?"

"Evet. Akşam yemeğine geldi. Bu..." Başını sallıyor, sesi artık daha sakın. "Benim erkek arkadaşım yok."

Aramızda yine sessizlik. Bu sefer rahat değil. Daha önce savunmak için sertçe söylediğim sözler aramızda asılı kalmış gibi. *Beklenti ya da tasarım yok. Sadece arkadaşız.*

"Ama sorun değil," diye ekliyor, sanki sessizlik katlanılamayacak kadar fazlaymış gibi. "Ben de arkadaş olmak isterim."

"Güzel," diyorum. "Harika."

Haven kendini bacaklarıma atmadan önceki tek uyarı ayak sesleriydi. "Bitti mi?" diye soruyor Bella. "Çok uzun zaman oldu."

Bella'nın yüzündeki gerginlik silinmiş, gözleri sakın bir şekilde kızıma bakıyor. Kekleri incelerken, fırından çıkarırken, hatta ben bile bitmiş sonuca zorunlu olarak "oh" ve "aah" çekerken şaşkınlıkla izliyorum. Ve Bella kısa bir süre sonra Haven'a beşlik çakarak ve başka bir gün döneceğine söz vererek ayrıldığında, geriye tek bir düşünce kalıyor.

Her şeyi mahvettim.

BELLA

O yüzden sadece arkadaş olmak istedi.

Sadece anısı bile yanaklarımı kızartmaya yetiyor. Şaşkın ilgim onun için bu kadar açık mıydı ki bana bunu söylemek zorunda hissetti?

Sanırım buna alışmış olmalı. Ethan Carter gibi bir adama muhtemelen her gün parası için olmasa da statüsü için yaklaşan kadınlar vardır. Ya da görünüşü için - onlar kendi başlarına yeterli. O akla gelebilecek her şekilde bir av.

"Bella?" diye soruyor kardeşim. "Dinliyor musun ki?" "Evet, özür dilerim."

Bir iç çekiş. "Tezini bitirip gerçekten dünyaya dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum," diyor. "Şu anda hep başka bir yerdesin."

Verandaya çıkıp öğleden sonra güneşinin altına giriyorum. Bu bahçe gerçekten görülmeye değer bir şey; her gün böyle bir cennete erişimim olduğu sürece evden seve seve vazgeçebilirim. "Sadece biraz dikkatim dağınık."

"Ben de onu diyorum." Wyatt tekrar iç geçirir. "O kocaman evinde kalamayacağıma *emin* misin? Neden kalamayacağımı anlamıyorum. *Her gün* o havuzda olurdum."

Sert durmak acı veriyor ama yapıyorum. "Neden hayır dediğimi biliyorsun. Başka kimse de kalmıyor. Wilma ve Trina kalmıyor."

"Ama ben senin kardeşimim."

Evet, arkadaşlarını her zaman yanında getirme, vazoları kırma ve ardında Cheetos tozu bırakma alışkanlığıyla...

"Misafir ağırlamaya iznim yok," diyorum kesin bir dille. "İmzaladığım anlaşmada bu açıkça belirtiliyor."

"Asla bilemezler."

"Böyle bir yerde kamera falan olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Havuzun kenarında duruyorum ve çıplak ayak parmaklarımı suya daldırıyorum. Serin ve güzel.

"Çok sıkıcısın Bella," diye yakınıyor Wyatt. "Yaz için bir malikânem *olsaydı*, *seni* istediğin kadar kalman için davet ederdim."

Şu anda benim vicdanımla oynuyor. Küçük kardeşim bunu yapmakta çok başarılıdır. "Kes şunu," diyorum ona. "Sana zaten hayır dedim ve nedenlerimi açıkladım. Bu kişisel bir şey değil. Ben burada bir kâhya gibiyim. Ve bunu berbat edemem. Ayrıca, kalacak bir yerin var."

"Peki." Wyatt'ın hattın öbür ucundaki iç çekişi artık küstahça. "Anladım, anladım."

Eminim öyledir. "Güzel. Ama ara sıra ziyarete gelebileceğini biliyorsun. Sadece sen."

"Biliyorum. Teşekkürler."

Çevresel görüşümde bir şey hareket ediyor. Hayır, *biri*. Ethan yine meşe ağacında. Bu kez yalnız değil, ikinci bir adam daha yüksekte, bitişikteki bir ağaçta oturuyor.

Ethan el sallıyor.

"Bella?" Wyatt

sorar.

"Evet, hâlâ buradayım. Üzgünüm ama gitmem gerek."

"Tezin mi çağırıyor?" Kyle dalga geçiyor. Şimdi sorusunu sorduğuna göre,

Ona *yine* hayır dedim. Aramızdaki gerginlik gitti.

Geçen hafta akşam yemeği için ziyaret ettiğinde, etrafta dolaşıp hayretler içinde kalmış ve ebeveyn yatak odasındaki dolapları açacak kadar ileri gitmişti. İşte o zaman onu koridora doğru ittim ve merdivenleri işaret ettim.

"Evet. Kelimeler kendi kendine yazılmıyor, biliyorsun." "Sonra konuşuruz, Bells."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kot şortumun arka cebine sokarak Ethan'ın dalın üzerine tündüğü yere doğru gidiyorum. Hafif bir aşağılanma hissi hâlâ içimi yakıyor ama onu bastırıyorum. Elbette hava durumu gibi güzel, komşulukla

ilgili birkaç şeyi tartışabiliriz. Sadece arkadaşça olsun.

Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum. "Bunu alışkanlık haline mi getiriyorsun? Orada oturmayı?"

"Cep telefonu daha iyi çekiyor," diyor. "Kim bilebilirdi ki?" Gülümsememek için dudağımı ısıyorum. "Doğru."

"Konuşmanıza kulak misafiri olmak istememiştim."

"Önemli değil. Yine de ne yapıyorsun?"

Diğer ağaçtaki adama bakıyor, şu anda farklı aralıklarla gövdenin genişliğini ölçüyor. "Ben berbat bir babayım," diyor.

"Bundan çok şüpheliyim."

Gülümsemesi yine çarpıklaşıyor. "Ağaç evi inşa etmesi için bir şirket tutuyorum. Gerçek profesyoneller. Devam et, bana korkak olduğumu söyle."

Kaşlarını çatarak düşünür gibi yapıyorum. "Bu kesinlikle sana karşı bir darbe," diye kestirip atıyorum. "Sosyal hizmetleri aramayı düşünebilirim."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Vatandaşlık görevinizi ciddiye alıyorsunuz. Buna saygı duyabilirim."

Gülüyorum. "Aslında hiç de kötü olduğunu düşünmüyorum. Profesyoneller ne yaptıklarını biliyorlar, değil mi?"

"Ve bilmiyorum," diyor, geniş bir gülümsemeyle. "Bunun bir sürpriz olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile ve benim her akşam bir saat boyunca burada çekiçle uğraşmam pek de... göze çarpmayacak."

"Kesinlikle olmaz." Ethan'dan komşu ağaçtaki adama bakıyorum, hâlâ dalları ve dalları incelemekle meşgul. "Büyük mü olacak?"

Ethan omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Onlara neye uyacaksa onu tasarımlarını ve özel yapmalarını söyledim."

"Büyürken bir ağaç evim vardı."

"Var mıydı?"

"Evet. İçi minderlerle doluydu ve yazın annem içine ip ışıklar asardı."

Ethan'ın gözleri büyür. "Vay be. Bunu hiç düşünmemiştim." "İçinde ne olacağını?"

"Hayır, hiç de değil."

Ve öyle görünüyor ki... Karşı koyamıyorum. "Bu konuda yardımcı olabilirim. Yardıma ihtiyacın varsa yani. Yastık ve kilim seçmek ve belki de ışıkları asmak... Eğer sürpriz olacaksa. Haven ve Evie için mi?"

Güzel, Bella. Çok anlamlı.

Ama Ethan minnettar bir şekilde başını sallıyor. "Buna minnettar olurum."

"Elbette. Bakmak istediğinizde bana haber verin yeter."

"Şu anda bunu önermem çok mu kötü?" diye soruyor. "Annemin bugün Haven ve Evie'si var ve bu çok sık olan bir şey değil."

Bir elimle şortumu düzeltiyorum. "Tabii ki! Bugün Cumartesi, zaten çalışmayı planlamıyordum."

"Öğrenci arkadaşlarınla bir planın yok mu?" diye takılıyor. "Henüz bir eğlence düzenlediğini duymadım."

"Ve yapmayacaksın," diyorum. "Ben de geleyim mi? Dizüstü bilgisayarımı getirebilirim ve ne bileyim, bir şeyler sipariş edebiliriz?"

Omuzları biraz gevşer. "Mükemmel. Evet, öyle yapalım."

On beş dakika sonra onun dev verandasında, bir kanepede yan yana oturmuş ağaç evlerin resimlerine bakıyoruz. Google bize ilginç olandan tuhaf olana kadar bir smorgasbord sundu.

Bizim için olmadığı açıkça belli olan resimler arasında gezinirken Ethan gülüyor. "Küvetler... Duvara monte televizyonlar... insanlar gerçekten her şeyi yapıyorlar," diyor. "Bir dakika. Buna ne dersin?"

Görüntü, çocuk boyunda ahşap sandalyeleri olan küçük bir ağaç ev. Yerde bir kilim var. Arka plana iliştirilmiş bir hamak. Tavanda zikzak şeklinde uzanan ışıklar.

"Bu mükemmel,"
diyorum. "Seninki de
böyle miydi?"

"Evet," diyorum, "eğer eğri büğrü bir zemin ve çok daha az yer hayal ediyorsanız. Bunun kendin yap versiyonu."

Daha yakına kayıyor, kalçasının sıcaklığı benimkine değişiyor. "Kulağa pastoral geliyor."

"Bazen öyleydi."

"Zaman zaman
mı?"

Sesi çok yumuşak ve çok yakın. Düşünmek zor. "Evet. Ben... küçük kardeşimin başı sık sık belaya girerdi ve babam her zaman yanımda olmazdı. Çocukluğumun çoğunu kafamı okul kitaplarıma gömerek geçirdim."

"Kulağa tanıdık geliyor," diye
mırıldanıyor. "Okul kitabı kısmı mı?"

"Her şeyi," diyor. "En büyükleri sen misin?" "Evet.
Sen de mi?"

"Kesinlikle." Ethan gülümsüyor ve bu gülümseme mutfağında bana verdiği aynı çarpık gülümseme, aynı anda hem alaycı, hem eğlenceli hem de samimi. Belki de hayatın tüm zorluklarını bu şekilde, gülümseyerek ve sınırsız bir yetkinlikle karşılıyor.

Dudaklarımı ıslattım. "Malları internetten sipariş etmeliyiz."

"Bunu yapabilirim," diyor. "İki sandalye, küçük bir masa, bir sürü yastık ve ışık."

"Tamamdır. Harika."

"Bunu önerdiğin için teşekkürler. Siz olmasaydınız merdiveni koşarak çıkar ve burayı boş bulurlardı."

"Oh, bundan şüpheliyim. Bir yolunu bulurdun." Teninin sıcaklığından uzaklaşıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Aslında kötü bir baba değilsin."

Buna cevap vermiyor. Onun yerine yere bakıyor, bakışları çıplak omzumda. "Geçen gün için özür dilerim."

"Geçen gün mü?"

"Erkek arkadaşın olduğunu varsaydığım için. Ve sonra da... şey sandığım için." Ethan şimdi gülümsemiyor, kaşları çatık. "Haddimi aşтым."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum. Bu kadar yakından, yeşil gözlerinde ela benekler var.

Başını iki yana sallar. "Söylediklerim küstahçaydı."

"Anlıyorum."

Aşağı bakıyor, bal rengi kalın saçları ortaya çıkıyor. İfadesini bulmakta zorlandığını ilk kez görüyorum. "Yine de aramızdaki buzları eritmek istiyorum."

Kapı zili arkamızda yüksek sesle çalıyor. Ethan küfrediyor ve bileğindeki kalın saate bakıyor.

"Lanet olsun." "Her

şey yolunda mı?"

"Evet. Lütfen bana bir dakika verin."

Adım adım eve geri döndü. Dizüstü bilgisayarımı göğsüme bastırarak yavaşça kapattım. Burada gerçek bir tehlike var. Bunu en başından beri hissediyordum, ama bu aptalca bir hayaldi, gençken aktörlere ve şarkıcılara duyduğum aşklar gibi bir aşktı. Uzak ve zararsız. Şimdi ise daha derin ve çok daha umutsuz bir şeyin içine yuvarlanmanın eşiğinde duruyormuşum gibi hissediyorum.

Ethan döndüğünde, ben çoktan ayaktaydım, gitmeye hazırlanıyordum.

"Bella, özür dilerim. Bu akşam bir yemeğim var ve şef hazırlanmak için az önce geldi."

"Anlıyorum."

"Birkaç arkadaşım gelecek." Bana o çarpık, tereddütlü, gerçek gülümsemelerinden birini daha veriyor. "Bugün bir planın olmadığını söylemiştin. Neden kalmıyorsun?"

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Kelimeleri bile oluşturmamıyorum.

"İsteddiğiniz zaman ayrılmakta özgürsünüz" diye ekliyor. "Ama harika yemekler olacak."

Ve harika bir arkadaş, diye düşünüyorum, hain ağzım neredeyse kelimeleri yüksek sesle söylüyor. "Teşekkür ederim, kulağa harika geliyor."

Gülümsemesi genişler. "Mükemmel. Yaklaşık yarım saat içinde burada olurlar. Müteahhitle işimi bitireyim ve duşa gireyim."

"Oh! Evet, elbette. Ben de aynısını yapacağım, geri geleceğim."

"Mükemmel." Verandanın merdivenlerinde duraksayıp bana bakıyor. Güneş ışığı saçlarını yaldızlıyor. "Kalmana sevindim."

Bu sözcükler bana, hayattan daha büyük olan evime ve üç kişilik duşuma geri dönüyormuşum gibi hissettiriyor. Wilma ve Trina'ya bunu söylesem küplere binerler.

Belki de bu yüzden konuşmadım. Ethan benim sırrım gibi, hakkında konuşulamayacak kadar iyi ve zor olan potansiyel bir arkadaş gibi geliyor. Sanki ondan bahsettiğim anda ortadan kaybolacak, büyüsü bozulacakmış gibi.

Sinirlerim boğazımı kurutuyor ve kapısının önünde durup açmasını beklerken iki kez temizliyorum. Üzerimdeki elbise bana uygun gelmişti -diz boyu, siyah, kolsuz- ama onun nasıl giyindiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir anlık dürtüyle Gardner'ların şarap dolabından bir şişe aldım ve daha sonra değiştirmek üzere etiketinin fotoğrafını çektim, bin dolarlık bir şişe olmaması için dua ediyordum. Zırh gibi önümde tuttum.

Kapıyı bir çırpıda açıyor, gözleri formumun üzerinde geziniyor. "Bella," diyor. Neyse ki siyah kravat takmıyor, koyu renk bir pantolon ve düğmeli bir bluz giyiyor.

"Ethan." Şarap şişesini kaldırdım. "Pişirecek vaktim yoktu, o yüzden..."

Gülümseyerek şişeyi kabul ediyor. "Bu iş görür. Hem de iyi bir bağbozumu. Şaraptan anlar mısın?"

"Birazcık." Çok, çok az. "İçmeyi sevdiğimi biliyorum."

Homurdanarak beni mutfığa doğru götürüyor. Beyazlar giymiş, odaklanmış genç bir kadın kuzu pırzolasına benzeyen bir şey hazırlıyor. Bir şefin geldiğini söylerken şaka yapmıyordu.

"Diğerleri dışarıda," dedi bana. "Sizi tanıştırayım."

Verandaya çıkıyoruz ve konuklar arasındaki fokurdayan sohbet duruluyor. Dört çift göz bana dönüyor.

"Merhaba," diyorum küçük bir el sallayarak, bakışlarım sırayla her bir misafirin üzerinde geziniyor. Tanıdık yüzleri gördükçe midem bulanıyor. Sadece birkaç arkadaşını davet etmemiş, şehrin en ünlülerini de davet etmiş.

Cole Porter var, yüzü bir inşaat projesi ya da başka bir şey için düzenli olarak haberlerde yer alıyor. Kız kardeşi de burada. Bir keresinde onu bir sabah programında sonbahar moda trendlerini tartışırken görmüştüm. Şimdi bana merakla bakıyor, kusursuz giyinmiş.

Onun yanında... oh. Adam neredeyse tehditkâr bir şekilde belli belirsiz tanıdık geliyor. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri bana doğru daralıyor.

Ama Ethan bu insan grubu onun için sıra dışı bir şey değilmiş gibi masaya uğruyor, çünkü elbette değil. Tam uyum sağladı.

"Bu Bella Simmons," diyor. "Komşumun yeğeni, yaz boyunca yan dairede yaşayacak."

Aptal, aptal yalanım şehrin seçkinlerinin önünde tekrarlanırken itaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum. "O benim," diyerek tabuta bir çivi daha çakıyorum.

"Bella, Cole, Skye, Nick ve Blair'le tanış." Sanki bilmiyormuşum gibi sırayla eliyle işaret ediyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor kısa boylu esmer kız -Skye. Daha önce hiç görmediğim tek kişi o. "Gelin, oturun."

Ben de onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Hepinizle tanışmak çok güzel."

"Demek Ethan'ın yeni komşusu sensin?" Cole öyle diyor. Tıpkı gazetelerdeki gibi görünüyor. Nedense bu cevap vermemi kolaylaştırıyor, sanki adamın kendisiyle değil de görüntüsüyle konuşuyormuşum gibi.

"Evet, en azından yaz için."

Ethan karşımdaki sandalyeye oturuyor ve bana bir kadeh şarap uzatıyor. "Bella doktora öğrencisi," diye ekliyor. "Sistem mühendisliği alanında."

Blair bana geniş bir gülümseme veriyor. Altın sarısı saçları ve sosyetik statüsüyle güneş çarpmış gibi hissediyorum. "Mühendislik mi? Bu çok etkileyici," diyor. "Lisede matematikten kaldığıma eminim."

"Yaptın," dedi kardeşi. "Hatırlıyorum."

Nick bir kolunu onun sandalyesinin arkasına doluyor. "Onsuz da gayet iyiydin," diyor. "Ethan, sonunda bizi davet ettiğin için teşekkürler."

Ethan, "Eninde sonunda geri ödemem gerektiğini düşündüm," diyor. "Tanrı biliyor ya, seninkinde yeterince yemek yedim."

"Skor tutmuyorduk," diyor Skye.

"Evet, öyle," diye araya giriyor Cole. "Bu güzel, ama hâlâ kırmızı

içindesiniz."

Şakalaşmaları ve bariz aşinalıkları karşısında sinirlerimin bir kısmı yatışıyor. Şarap da yardımcı oluyor, Skye'ın yanımdaki yumuşak soruları da. Bir yazar olduğu ortaya çıktı ama Cole'la evlenmeden önce ünlü ya da nüfuzlu biri değilmiş. Nazik gülümsemesi bana hepsinin biraz... yani göz korkutucu olabileceğini anladığını söylüyor.

"Ethan harika bir adam," diyor tatlı sırasında bir kenara çekilerek. "Ama eminim sen bunu çoktan anlamışsındır."

Başımı sallıyorum, az önce aldığım lezzetli tiramisu lokmasını yutuyorum. Masanın karşısında Ethan'ın gözleri bize doğru bakıyor.

"Var," diyorum dikkatlice.

"Kızları da öyle. Evie oğlumuzdan birkaç yaş büyük ama umarım bir gün oyun arkadaşı olurlar." Gülümsemesi ısınıyor. "O da çok zeki."

"Oğlun mu?"

"Hayır, Ethan." Skye gülüyor ve diğerleriyle tartışmaya dalmış olan kocasına kısa bir süre bakıyor. "Gerçi Isaac geçen gün karnının üzerine yuvarlandı, hem de oldukça erken, üç buçuk aylıkken. Cole bunun onun bir dahi olduğu anlamına geldiğine inanıyor."

Sesindeki bariz sevgi beni gülümsetiyor. "Eminim öyledir, sizin gibi ebeveynleri var."

"Çocuk istiyor
musun?" Başımı
salladım. "Bir gün,
evet."

"Ethan," diyor Skye, onu da konuşmamıza dahil ederek. "Peki ya sen? Daha fazla çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Olamaz. Ethan ve benim... olduğumuzu mu düşündü?

Ethan şarabından bir yudum alır, rahatlığın resmidir. "Belki," diyor. "Ancak şu anda bunun çok uzak bir öncelik olduğunu söylemeliyim."

"Anlaşılabilir," diyor.

"Daha dün legoların üzerine bastım ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Ama kim bilir?"

Cole tüm konuşmayı dinlediğini göstererek, "Kim bilir," diye ekler. Onunla Nick arasında bir bakış geçer. "Senin gibi bir adamın bekâr yaşamı için yaratılmadığından bahsetmiyorum bile."

Ethan'ın bir inilti çıkarmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış halde izliyorum. "Yine mi bu? Kendi evimde olmaz, lanet olsun."

Nick ellerini kaldırır. "Yapmayacağız."

"Hepimiz bunu düşünüyor olsak bile," diye ekliyor Blair. "Ama düşünmeyeceğiz," diyor Nick tekrar, daha kararlı bir şekilde.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Yani bir süredir onu bekârlığı konusunda rahatsız ediyorlar mıydı? "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diyorum Ethan'a, "arkadaşlarımdan çoğu da bana aynı şeyi söylüyor."

Blair'in gözleri döner. "Ne kadar mükemmel."

"Aynı derecede sinir bozucu mu?" Ethan diğerlerini görmezden gelerek bana soruyor.

Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum, sadece ona odaklanıyorum. "Sanırım daha fazla. Ne zaman duracaklarını bilmiyorlar."

"Biz de öyle," diyor Cole. Bir saniye sonra biri omzuna bir tokat atıyor; sesi ve boğuk bir *ah* sesi duyuyorum.

Ethan'ın gözleri parlıyor ve gülümsemesi özel, etrafımızdaki insanları görmezden gelen bir gülümseme. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "İlginç," diye mırıldanıyor.

Tatlıma bakıyorum ve yanaklarımdaki allığı gizlemeye çalışıyorum. Bu her zaman beni ele veren bir şey olmuştur, tıpkı devasa, ısı yüklü bir reklam panosu gibi. *Bak! Bella umursuyor!*

Cole ve Skye bundan kısa bir süre sonra ayrılırlar. Neredeyse hep bir ağızdan, "Isaac'ten uzun süre ayrı kalamayız," derler. Blair ve Nick de gitme vaktinin geldiğine karar verir, Blair Ethan'ı yanağından öperken sabah erken kalkmakla ilgili bir şeyler söyler.

"Seninle tanışmak çok güzeldi," diyor Blair bana sarılarak. "Bir dahaki seferi şimdiden iple çekiyorum."

Ve sonra hepsi gittiler, o kadar hızlı gittiler ki ön kapıdan çıkarken onları takip edecek zamanım olmadı. "Vay canına," diyorum koridordaki duvara yaslanarak. "Aceleleri var mıydı?"

Ethan karanlık bir sesle, "Bir çeşit, sanırım," diyor. Ama sonra iç çekiyor ve kaşlarındaki çatıklık düzeliyor. "Geceyi bitirmek için bir kadeh şarap ister misin?"

"Bunu isterim, evet. Eve gidip gelmem oldukça kısa, biliyorsun."

"Oh, biliyorum."

Mutfaktaki bar taburesine çöküyorum ve onun bir şişe daha açmasını izliyorum. "Güzel kokuyor," diyorum.

Dudakları seğiriyor. "Kim?"

"Blair. Onu daha önce sadece televizyonda ya da dergilerde görmüştüm."

Ethan bana bir bardak uzatarak, "Onlardan epeyce var," diyor.

Yanımdaki mutfak adasına yaslanıyor -yakın ama dokunmuyor.

Yakınlık karşısında midemde sinirler dans ediyor. "Diğerlerinden bahsetmiyorum bile. Etkileyici arkadaşlar."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama sinir bozucu."

"Ama sinir bozucu," diye kabul ediyorum, dilimi bu kadar gevşeten şey şarap mı yoksa onun yakınlığı mı diye merak ediyorum. "Arkadaşlarım da aynı şekilde. Bekâr olmayı bir şekilde yanlış görüyorlar. Her ne pahasına olursa olsun düzeltilmesi gereken doğal olmayan bir durum."

Yavaşça başını sallıyor. "Ama tercih ettiğin bu mu?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyorum. "*Tercih etmek* güçlü bir kelime. Kabul etmek daha iyi olabilir. Ben buna karşı değilim. Doğru kişiyi bulmalısınız ve bu kolay değil."

"Hayır," diyor, "öyle değil. Yanlış biriyle birlikte olmaktansa hayatımın geri kalanını bekar geçirmeyi tercih ederim."

"Bunun şerefine," diyorum kadehimi kaldırarak. O da nazikçe kadeh kaldırıyor. "Evliliğin hakkında böyle mi hissediyordun?"

Ben durduramadan kelimeler döküldü. Bu küstahça bir soru ama aramızda patlamıyor. Ethan bana bakarken sönüp gidiyor. Kaşlarının arasındaki çatıklık geri gelmiş, onu otuz altı yaşından daha yaşlı gösteriyor.

"Evet," diyor. "Başından sonuna kadar yanlıştı."

Sormak istediğim daha çok şey var. O zaman neden bunu yapıyorsun? Ama daha yakına kayıyor ve onun hafif kolonya, şarap ve erkek kokusu bana çarpıyor.

"Şu anda zamanım olduğundan değil," diyor, gözleri benimkilerde. "Ne kendim için, ne de biriyle çıkmak için. Diğerlerinin hiçbirisi bunu anlamıyor."

"Anlıyorum," diyorum dudaklarımı ıslatarak. "Başka önceliklerin var." "Var," diye kabul ediyor.

"Mantıklı."

"Öyle." Eli mutfak adasına yaklaşıyor, parmaklarımız birbirine değiyor. İşaret parmağı serçe parmağıma değiyor. Tüm duyularım bu kısa temasa daralıyor. Tekrar uçurumun kenarındayım, tam sınırda geziniyorum. *Kaç ya da savaş*. Kal ya da kaç.

"Geçen gün hakkında," diyorum. "Bana söyledin... şey, çok açıktın." Nefes veriyor. "Ben bir aptaldım. Söylediklerimde ciddi değildim."

"Ciddi değil miydin?" Gözlerim ellerimizde. Parmaklarımı onun uzun, geniş boğumlu, bronz ellerinin üzerinde gezdiriyorum. Bir erkeğin elleri. Teni dokunmak için sıcak.

"Hayır," diye mırıldandı, "yapmadım."

Yüzünde gördüğüm şey karşısında tüm vücudum geriliyor. Kaygısız gülümsemesi ya da gözlerindeki alaycı parıltı yok. Hayır, yüz hatları odaklanmış. Yüzümü eğiyorum

Yüzüm yukarı bakıyor - bakışlarına doğal bir tepki, vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor.

Ve teklif ettiğim şeyi kabul ediyor.

Başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir kez, iki kez. Geçici öpücükler, ama arkasında tasmalı bir güç var. Sanki nasıl karşılık vereceğimden ya da buna izin verilip verilmeyeceğinden emin değil ama denemek zorunda.

Buna izin var, ben de öperim. Bu teşvik ediliyor. Ve yüzümün yan tarafını tutup başımı daha da geriye yatırdığında, dudaklarına karşı iç çekiyorum. Belki de aradığı işaret buydu, ihtiyacı olan izin buydu. Çünkü öpücüğü derinleştiriyor, dudaklarım onun için açılıyor, dilini alt dudağımın üzerinde sıcak bir şekilde gezdiriyor.

Yüce Tanrım. Ellerim gömleğini kavlıyor, çekiştiriyor ve beni sandalyeden çekip çıkarıyor. Eli belime yerleşiyor, düzleştiriyor, beni vücudunun katı uzunluğuna daha sıkı itiyor. Yine de iyi bir önlem için gömleğini tutmaya devam ediyorum.

Ve tüm bunlar olurken Ethan beni derinden, yavaşça, ustalıkla öpmeye devam ediyor. Şu anda bu tek gerçek dışında başka hiçbir şeyin önemi yok. Başım dönüyor ve uçup gitmediğimden emin olmak için kollarımı onun boynuna doluyorum.

Ellerim boynunda kendi yolunu buluyor, saçlarını büküyor ve çekiştiriyor. Bunun üzerine inliyor. "Çok mu fazla?" Mırıldanıyorum ama kelimeleri tam olarak çıkmadan yutuyorum.

"Yeterli değil," diye mırıldanıyor. Öpüşünde öyle bir özlem var ki... öyle bir ihtiyaç ve istek ve güçlü, emin bir güven. *Güven bana, diyor. Ne yapacağımı biliyorum. Bırak ben yapayım.*

Ben de aynı eminlikle onu öpüyorum. Elleri vücudumda, biri saçlarımı kavramak için yukarı kayıyor, diğeri kığımın kıvrımına iniyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırıp çenesinin sert kenarını öpüyorum. Onu ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum.

Elleri elbisemin kumaşını yumrukluyor. "Bella..."

"Mmm?"

"Size sunacak hiçbir şeyim yok."

Bakışlarımı tekrar onunkilere, boynunun bronzlaşmış, sıcak tenine çevirmeye zorluyorum. Gözleri yanıyor.

Ama benimkiindeki kafa karışıklığını görmüş olmalı ki geri adım atıyor ve aramızdaki sıcak, yakın teması kesiyor. Bu bir kayıp gibi hissettiriyor. "Bu gece bekâr olmamla ilgili bir sürü şaka yapıldı," diye mırıldandı, "ama bekâr *olmamın* bir nedeni var. Söylediğimde ciddiye aldım. Zamanım yok."

"Biliyorum." Yanaklarımda sıcaklık ve utanç yükseliyor. Beni yine mi reddediyor? Bir hafta içinde iki kez rekor olmalı.

"Size yapmam gerekeni teklif edemem. Bunu düzgün bir şekilde yapmanın zamanı geldi." "Bana doğru düzgün yapıyormuşsun gibi geldi."

"Güzel kız," diyor gülümseyerek. "Evet, o kısmı nasıl yapacağımı biliyorum." "Anlıyorum, biliyorsun." Elimini mutfak tezgâhında onunkinin üzerine koyuyorum ve

Dağınık düşüncelerime odaklanmak için. "Senin kızların var. Ve işin. Ve ağaç eviniz."

"Evet, ağaç evi unutmayın."

"Hiçbir şey istemiyorum," diyorum elimi onunkinden çekerek. "Bu güzel akşam ve gece içkisi için teşekkür ederim."

"Kaldığınız için teşekkür ederim," diyor aynı sessizlikle. "Ve Bella..." Koridorda durakladım. "Öyle mi?"

"Keşke seninle düzgün bir şekilde çıkmak için zamanım olsaydı."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandım, "ben de öyle."

ETHAN

Bella'ya onunla çıkacak zamanım olmadığını söylemiştim. Ona hak ettiğini vermek için. Bu da onun bana aynı alanı vermemesini adaletsiz kılıyordu. Hayır, onun tadı sabahtan akşama kadar dilimde, vücudunun hissi avuçlarımda.

Eğer daha önce de bir kadınla birlikte olmayı arzuladıysam, göğüslerinin göğsüme kısa süreli dokunuşu bana yardımcı olmamıştı. Sabit bir alev olan şey şimdi şiddetli bir ihtiyaç yangını gibi hissettiriyor.

İş yerinde asistanım bana neyin yanlış olduğunu soruyor - işte bu kadar sinirli oldum. Cole yemek için teşekkür etmek ve "sevimli komşu kızının" nasıl olduğunu sormak için bana mesaj attığında, onu hayalet olarak görmeyi düşünüyorum.

Her şeyi mahvetmiş miydim? Aramızda filizlenmekte olan çekimi ve büyümekte olan temkinli, nazik arkadaşlığı yok mu etmişim? Son birkaç hafta içinde, bu özel bir şey gibi hissettirmişti.

Kendi kararsızlığıma başımı sallıyorum. *Ona hiçbir şey teklif edemezsin, sadece yatağında birkaç gece geçirebilirsin ve o bundan daha fazlasına değer. Bunu düşünmeyi bırak.* Ama sonra bedenim onun bedenime karşı hissettiği duyguyu hatırlıyor ve döngü yeniden başlıyordu.

Haftanın geri kalanında onu görmedim, kendimi işime ve çocuklarıma odaklanmaya zorladım ve arada hiçbir şey yapmadım. Bununla da biraz gurur duymuyor değilim. Kendimi onun kapısını çalmaktan alıkoymak bir Herkül başarısı gibi geliyor.

"Bella gelebilir mi?" Haven hafta ortasında sordu, bu da kararlılığımı sarsmıştı. "Belki bize nasıl kek yapılacağını öğretebilir!"

"Muwwfins!" Evie haykırdı.

Mucizevi bir şekilde, sağlam durdum. Onlara Bella'nın ders çalışmakla meşgul olduğunu ama Maria'ya bir şeyler yapmayı öğretip öğretemeyeceğini sorabileceklerini söyledim. İnsanlık için küçük bir zaferdi belki ama benim için büyük bir zaferdi.

Her şey Cuma akşamı sona erdi. İşten eve dönerken, zor bir iş günü geçirdiğim için zihnim çatırdıyordu, onu gördüm.

Bella, elinde parıltılı bir futbol topuyla garaj yolumda Maria'yla konuşuyor. Hatırladığım kadar çarpıcı.

Üzerindeki gömlek beline dolanmış, formunu öne çıkarıyor, akşam güneşi uzun kahverengi saçlarını yaldızlıyor. Yüz hatlarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Park ediyorum, bir elim tavanda arabadan iniyorum. "Hey."

"Merhaba," diyor benden Maria'ya bakarak. "Şey, hepsi bu kadar, gerçekten.

Size geri göndermekte geciktiğim için özür dilerim. İlk başta fark etmedim."

Maria başını sallıyor. "Hiç kaçırmadılar," diyor bana doğru başını sallayarak. "İhtiyaç duyduklarından daha fazla oyuncakları var."

"Oh, çok fazla," diye katılıyorum.

İkimize de gülümsüyor ve elinde futbol topuyla beni ve Bella'yı yalnız bırakarak eve geri dönüyor. Sessizlik garipti. Daha önce hiç garip olmamıştı.

"Özür dilerim," diyor Bella. "Haven ya da Evie çimlerime bir futbol topu attı ve ben de onu geri getiriyordum. İsteyerek yapmadım-"

"Özür dileme," diyorum. Sanırım bundan başka her şeye katlanabilirim. "Her zaman bir şeyleri tekmeliyorlar - halanla eniştenin henüz resmen şikâyet etmemiş olmalarına şaşırdım. Teşekkür ederim."

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Sorun değil." "Güzel," diyorum. "İşlerin böyle olmasını istemiyorum..."

"Garip mi? Tuhaf mı?" Bella gülümsüyor, gözlerindeki alışılmadık mizah ve nezaket karışımı beni çok korkutuyor. "Öyle olmak zorunda değil. Geçen gece ne demek istediğini anladım."

Şu anda, tam da bu noktaya değinmek için neden bu kadar ısrarcı olduğumu hatırlamak çok zor. "Pekâlâ. Güzel," diyorum. "Sadece şunu bil ki... Tanrım, Bella, bu isteksizlikten değil."

İşte bu, yanaklarının tonu yeni favori rengim oldu. "Pekâlâ," diye yankılandı. "Güzel. Ben de öyle, bilgin olsun."

Kendimi boğazımı temizlemeye ve bu itirafa odaklanmamaya zorluyorum, şu anda değil, yoksa onu burada herkesin görebileceği şekilde öperdim. "Burada olman iyi oldu aslında," diyorum. "Ağaç ev kurulumu yarın. Eminim epey gürültü çıkaracaklardır."

Gözleri parlıyor. "Bu çok güzel! Çocuklar bugünlük gitti mi?"

"Her şeyi ayarlamam için bana zaman tanımak amacıyla bu hafta sonu annemde kalacaklar." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Her neyse, bil diye söylüyorum."

Geri çekiliyor, gülümsemesi eğik. "Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bütün hafta sonu evdeyim."

"Teşekkür ederim." Ne kadar tehlikeli bir teklif. Onun araba yolundan geri çekilişini izlerken, zihnim daha önce söylediği sözlerle yeniden odaklanıyor. Yumuşak sesini tekrar tekrar dinliyorum. *Ben de istemiyorum.* O da beni istiyor ve onun hak ettiği zamana sahip olmadığımı kabul etmek giderek zorlaşıyor.

Ertesi gün yazın en sıcak günü olarak kayıtlara geçti. Sabah onda sırtımdan ter akıyor ve nem de yardımcı olmuyor. On adamın sıcakta çalıştığı planlanmış bir ağaç ev kurulumu da öyle.

Dizüstü bilgisayarımı verandaya çıkarıyorum ve onları çalışırken izlerken e-postalarım cevap veriyorum. Tüm ölçüleri ve malzemeleri saha dışında hazırlamış olan organize bir ekibin tüm bunları bir araya getirmesini izlemek büyük bir keyif.

Bella'nın diğer tarafta ne gördüğünü merak ediyorum. Onu ilk gördüğüm bikiniyle havuzun kenarında mı yatıyor? İşçiler manzaranın tadını mı çıkarıyor?

Hayır, Ethan, bu düşünce zincirini iptal et. *Hemen kes.* Cesurca, gün boyunca sadece *birkaç* düzine kez bu konuya geri dönmeyi başardım. Öğleden sonra geç saatlerde ağaç ev tamamlanmıştı. Çatıda güzel kızılâğaç kiremitler, pencereler ve yükselen bir merdiven. Müteahhit daha sonraki bir aşamada bir güverte eklemekten bahsetmişti - hayır, şimdi değil... belki çocuklar büyüdüğünde demiştim.

İşçilerle vedalaşıp yapıya tırmanıyorum. Ağırlığımın altında duruyor. İncelemek için buradayım ama neden önce doğuya bakan pencereden baktığımı konusunda kendimi kandıramıyorum.

Ah, kutsal rahatlama-Bella orada.

Havuz kenarında oturuyor, üzerinde bir etek ve bikini üstü, saçları açık. Elinde bir kitap var. Gidip çocuklarıma tüm mülkün en iyi manzarasını verdim.

Düşüncelerimle başımı sallayarak etrafa bakıyorum. Bella'nın sipariş etmeme yardım ettiği ufak tefek şeylerle güzel olacak. Haven ve Evie burayı gördüklerinde çok sevinecekler.

"Ethan?"

Pencereden dışarı baktığımda Bella'nın gözlerini kapattığını ve bana doğru baktığını görüyorum.

Açık pencereden dışarı eğildim. "Ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel!" diye sesleniyor. "Yani, buradan görebildiğim kısmı!"

"Oldukça geniş," diyorum. "Belki üniversite öğrencilerine kiralayabilirim.

kızlar gittikten sonra."

"Biraz ekstra gelir." "Her

kuruşun önemi var."

Kitapla kendini yelpazeliyor, başparmağı yerini korumak için sıkışmış. "Bugün hava çok sıcak."

"En kötüsü," diye katılıyorum. "Şu anda havuz yaptırmadığım için pişmanlık duyuyorum."

Havalandırması aniden durur. "Peki, neden gelip benimkinde yüzmüyorsun?"

Ne teklif ama.

Yapmamam için yüzlerce neden var ama şu anda hiçbirisi ikna edici görünmüyor. Bikini üstü ve kısa bir etekten başka bir şey giymeden bana gülümserken değil. Arkasındaki su beni çağırıyor.

"Hadi Rapunzel," diye takılır. "Bırak saçlarını." Bu işe

yarar. "Böyle bir davete nasıl karşı koyabilirim ki?"

On dakika sonra kapıyı benim için açtı, şimdi mayomla ve omzumda havluyla. Eteğinden sıyrılmış, lacivert bikinisi ve dökülen uzun saçlarından başka bir şey giymeden beni karşılıyor.

"Cankurtaran," diyorum ona, ellerim yanımda açılıp kapanıyor. Onun tadı tekrar dilime dolanıyor, öpüşmemizi hatırlatıyor - tekrar kollarımda tutabileceğim birine sahip olduğumu.

"Sadece arkadaşlık ettiğim için mutluyum," diyor ve perçeminin altından bana bir bakış fırlatıyor. Deşifre etmek imkânsız. "Greenwood'un Seattle'ın merkezine ne kadar uzak olduğunu hiç fark etmemiştim. Arkadaşlarım araba yolculuğundan şikayetçi."

"Yirmi dakika bile olmadı."

"Tembeller." Havuzun sığ ucuna doğru ilerliyor ve dikkatlice suya giriyor. Suyun üzerindeki güneş ışığı açık teninin üzerinde dalgalanan yansımalar gönderiyor.

Vücudunun kıvrımlarından başka bir yere bakmak neredeyse imkânsız. Zihnini hepsini içgüdüsel olarak katalogluyor, ben onaylamadan dosyalıyor. Avucunun içine mükemmel bir şekilde sığacak yuvarlak, sıkı göğüsler. Kolumu dolamam için yalvaran bir bel. Yumuşak kalçalar ve kavisli kalçalar.

"Geliyor musun?" Bella tekrar gözlerini gölgeleyerek soruyor. Gülümsemesi geniş.

Havluyu yakındaki bir sandalyeye atıp ona katılıyorum ve suyun derinliklerine dalıyorum. "Bunlardan birini yıllar önce kurtmalıydım."

Başını geriye eğiyor, bir fok balığı gibi yükseliyor, saçları yüzünün etrafında kayganlaşıyor. "Neden yapmadın?"

"Çocuklar. Bahçede bir ölüm tuzağıyla rahat hissetmem için Evie'nin biraz daha büyümesi gerekiyor," diyorum, ondan uzaktaki ağaç eve bakarak. Bu kadının ayaklarını yerden kesmekten başka bir şey istemesem de önceliğim çocuklar.

"Mhm," diyor. "Eminim son birkaç yılda verdiğin bir sürü karar senin için değildi. Onlar için çok şey yapıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ebeveyn olmak böyle bir şey," diyorum. "Çocuklar ya da iş olmadan ne zaman böyle bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Sırt üstü dönüp suyun içinde yüzüyorum. Yukarıdaki gökyüzü derin, serulean mavisi. Burada onunla birlikte, beni çağıran tüm sorumlulukları görmezden gelmek çok kolay.

"Özgürlük," diyor. "Evet."

"Ben de bazen öyle hissediyorum. Ve benim çocuğum bile yok." Homurdanıyorum. "Onlar gelmeden önce ben de öyle düşünüyordum."

"Tezimin arasında, iş için ağ kurmak, burslara başvurmak, gelecek için bir plan oluşturmaya çalışmak... Hepsi çok fazla."

"Bunu hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun?"

"Her geçen gün geride kalıyormuş gibi mi hissediyorsunuz? Evet."

Homurdanıyor, arkasını dönüyor ve yanımdan yüzerek geçiyor. Onu takip ediyorum, ikimiz de derinlere doğru sürükleniyoruz. "Nedense bundan şüpheliyim," diyor. "Sınıf arkadaşlarının etrafında tur atıyor olmalısın."

"Ne, daha sonraki başarımlar yüzünden mi?"

"Evet."

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

Bella yüzerek yaklaşıyor, uzun kirpiklerinde damlacıklar parlıyor.

"Anlat bana." "Neredeyse her derse geç kalıyordum. Ortalama notlarım vardı, hiçbir şey

Muhteşem. *Zar zor* lisansüstü okula kabul edildim." "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim," diyorum gülümseyerek. "Sanırım bu konuda yirmi beş yaşındaki benden çok daha ileridesin."

Dudağını ısıyor. "Ah."

"Ne?"

"Yirmi dört yaşımdayım."

İnledim. "Tabii ki öylesin."

"Bu bir sorun mu?"

"Kendimi zaten olduğundan daha da fazla beşik hırsız gibi hissetmeme neden oluyorsun." Kelimeler ağzımdan kaçtı, geri almak yok.

"Beşik hırsız mı?" Yüzerek yaklaşıyor, elini çırpıyor ve bana su fışkırtıyor. Serin, başımın üstünde yıkıyor. "Ben yetişkin bir kadınımlı!"

"Bunu biliyorum," diyorum. "Ama yine de mutfakta sana asılmam yanıltı."

Bella başını sallıyor, benden uzaklaşıp daha sığ olan uca doğru yüzüyor. Kollarım suyun içinde ilerlerken onu yavaşça takip ediyorum.

"Ethan?"

"Öyle mi?"

"En son ne zaman bir kadınla ilişki yaşadınız?"

Suya basıp ayaklarının dibine değdiği yere ulaşmasını izliyorum. Kendini havuzun kenarına yaslıyor.

"Bir süre," diyorum.

Gözleri benimkilerle aynı hızda. "Ne kadar sürecek?"

Ona doğru yüzüyorum, kelimeler içimden sürüklenerek çıkıyor. Bella'nın yanında her zamanki rahat ve çekici kişiliğimi korumak gittikçe zorlaşıyor, en azından bana böyle sorular sorduğunda. "Şey, benim evliliğim sonuncusuydu."

Gözleri açılıyor ve orada olanlardan, şüphesiz düşündüklerinden nefret ediyorum.

Ben de başka tarafa bakıyorum. İstedğim son şey bana acınması. "Ve bu sona erdi...?"

"Evie doğduktan hemen sonra," diyorum. "Yani üç yıl önce."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. *Öpüşmeye...* devam edemeyeceğimizi söylemenin nedeni, herhangi bir bağlılık için zamanın olmadığını düşünmendi."

Ona yaklaşıyorum. Tanrım, ama o bu kadar yakınken düşünmek zor. "Evet, hemen hemen öyle."

Gülümsemesi yarı çekingen, yarı cesur. "Yani bunun... rızaya dayalı, eğlenceli ve tamamen beklentisiz olduğunu belirlediğimiz sürece... bir sorun olmamalı, öyle mi?"

"Bu konuya çok mantıklı yaklaşıyorsun," diye belirtiyorum. Gülümsüyor. "Mühendislik öğrencisiyim."

"Anladım," diyorum. "Mühendis, al." "Peki ne düşünüyorsun?"

"Buna mantıklı bir şekilde yaklaşmak zorunda olsaydım?"

Bella başını sallayarak yaklaşıyor. Kendimi kontrol edemiyorum, ıslak parmaklarımı yanağında gezdirmek için uzanıyorum. Görüldüğü kadar yumuşak. "Düşünmekte zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

Ve lanet olsun, ama Bella yine kızarıyor, gülümsemesi güzel bir şey. "Yapabilirsin, bilirsin, yapamazsın," *diye nefes alıyor.*

"Düşünmüy
or musun?"

"Mhm."

Başımı eğiyorum ve anın tadını çıkarıyorum - dudaklarının benim için açıldığını ve gözlerinin çırpınarak kapandığını görüyorum. Tıpkı mutfakta denediğim gibi, onu usulca öpüyorum. Düzgünce.

Dudaklarının tadı bal gibi, tatlı ve bunaltıcı. Beni içine çekiyor. Kısa süre sonra yanaklarını avuçlamak yetmiyor ve ellerim yüzeyin altına inip beline dolanıyor.

Bella ağzıma doğru iç çekiyor. Yumuşak, güven dolu bir ses, teslimiyetten bahsediyor ve lanet olsun ki vücudum onun sunabileceği her şeyi almak için ağrıyor.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor, vücutlarımız yüzeyin altında aynı hızda olacak kadar yaklaşarak. "Bana bak, hiçbir beklentim yok. Bunu çok iyi yapıyorum."

Kıkırdayacak kadar uzun süre geri çekiliyorum, parmaklarım kalçalarına gömülüyor. "*Hiçbir şeye sahip olmanı istemiyorum.*"

Gözlerinde kısa ve ateşli bir parıltı beliriyor, sonra yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor. Karşı koymak için benden çok daha güçlü bir adam gerekir. Yapamam, bu kadar basit. Bu yüzden onu tekrar öpüyorum, dudaklarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Dilimin tadına bakıyor.

Onu kaldırıp bacaklarını belime dolmasını söylemek hiçbir şey değil. Altına uzanmak, onu güvende tutmak için kalçalarını kavramak.

Bella sanki ihtiyacı olan tek destek benmişim gibi, bana güveniyormuş gibi kollarını boynuma doluyor. Ve kahretsin, uzun zamandır işimde, ailemde, ilişkilerimde insanların sırtını dayadığı kişi olmaktan yorulduğumu düşünüyordum. Ama burada onunlayken, sırf bu güzel genç kadın benim gücüme güvendiği için her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yanağını öpecek kadar uzun süre ara veriyorum. "Havuzuna dalmak için geldim."

Gülümsemesi genişliyor ve kendi sözlerimi inleyerek geri duyuyorum. "Öyle demek istemedim."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor ve boynuma sıcak, ağzı açık öpücükler konduruyor. Ellerimi oldukları yerde tutmaya ve aşağı kaydırmamaya odaklanmamı çok ama çok zorlaştırıyor. Bikinisini çekip çıkarma arzusu - hayır. Bu ben değilim. En azından *olmamalı*.

"Bella," diye nefes alıyorum, parmaklarım ellerimin altındaki esnek teni kazıyor. "En son yıllar önce kendime zaman ayırmıştım."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor tekrar, elleri şimdi saçlarıma gömülmüş. Parmaklarıyla bir tür büyücülük yapıyor, büküyor ve çekiştiriyor ve ben tüm düşünce akışımı kaybediyorum. Uzun, çok uzun zamandır kimse bana böyle dokunmamıştı. Belki de hiç. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet," diye inledim. "Çok."

Yumuşak, tüylü öpücükler arasında konuşurken sesinde bir gülümseme var. "Bizler yetişkiniz. Yetişkin kararları alabiliriz."

"Tanrı yardımcımız olsun, evet yapabiliriz."

Elleri sırtımda geziniyor ve tenimde patlayan ürperti cennet gibi, manyetik ve öpücüğün kontrolünü ele geçirmemek imkansız. Bir elimi kışına doğru kaydırıp sıkmadan duramıyorum.

Su serin olabilir ama aşağıda, birbirine bu kadar yakın duran bedenlerimizin arasındaki boşlukta alev alev yanan bir ateş var. Bella alt dudağımı ısırtıyor

ve *lanet olsun*, bunu daha önce bir kadının yaptığını sanmıyorum. Bikini üstünün ince, dayanıksız kumaşından göğüslerinden birini avuçluyorum.

Bir şekilde ipin bağı çözülüyor ve sonra yumuşak kabarıklığı örten tek şey elim oluyor. Gergin bir meme ucu avucumu gıdıklıyor.

Zavallı, paramparça olmuş otokontrolüm daha da yıpranıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Bella aşağıya bakıyor, üst kısmı aramızda işe yaramaz bir şekilde süzülürken göğsü artık çıplak. Ben de aşağı bakıyorum ve o mükemmel. "Yakından çok daha iyi."

Bella gülüyor ve bana sarılmak için eğiliyor. Göğüsleri görünmüyor ama şimdi göğsüme sıkıca bastırılmış durumdalar ve bu kesinlikle *daha az* dikkat dağıtıcı değil. "Tüh," diye nefes alıyor.

Bir elimi sırtında gezdirdim. Bu gergin bir kahkaha mıydı? "Gerçekten kasıtsızdı," diyorum. "Sen üstünü örterken ben de gözlerimi kapatabilirim."

Bir kıkırdama daha, bu sefer daha içten. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

"Oldukça uzak bir mesafede," diye belirttim.

"Bu doğru." Dudakları kısa süreliğine omzuma değiyor. "Ama ağaç eve bu tarafa bakan bir pencere koyduğunu fark ettim."

Onu sıkıca kavradım ve havuzun kenarına doğru yürüdüm. "Bir inşaat hatası," diyorum. "Panjurları olduğundan emin olacağım."

Bir kahkaha daha. "Merak etme. Örtünmeye başladım."

"Neredeyse bir suç," diye takılıyorum ve kollarımda tamamen gevşeyerek tekrar arkasına yaslanıyor. Bir daha göğsüne bakmıyorum. Bu irade gerektiriyor ve muhtemelen saçlarıma birkaç yeni ak düşmesine neden oluyor ama bir şekilde başarıyorum.

"Yani," diyor parmaklarını boynumun arkasında düğümleyerek. Öpücükler yetmiyormuş gibi, gözlerindeki bakış bile kararlılığımı kırmaya yetiyor. Yumuşak, utangaç ve nazik, hepsi bir arada, bana yüksüz ve yüksüz bir adammışım, sevdiği bir adammışım gibi bakıyor.

"Yani," diye yankıladım. "*Açıkçası*, fazla zamanım olmamasına rağmen seninle zaman geçirmek istiyorum. Sence biraz üretebilir miyim? Bunun için bir makine icat edebilir miyim?"

"Bir servet kazanırdın," diyor, "ama sanırım onsuz da idare edebiliriz."

"Bir şekilde," diyorum. "Çünkü seninle düzgün bir akşam yemeği yemek istiyorum."

Sadece ikimiz. Gerçi bunu ne zaman başaracağımızı Tanrı bilir."

"Bu gece mi?" diye soruyor, çitin benim tarafıma doğru bakarak. "Kızlar hâlâ annende, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle. Ama kardeşimle yemek yiyeceğime söz verdim." İptal edebilir miyim? Liam şehre hiç gelmedi, piç kurusu, ama Bella kollarımda sıcak ve yarı çıplak...

"Tabii ki bunu yapmalısın. Ben burada olacağım."

"Bu beni gitmeye teşvik etmiyor," diyorum ve ona sarılmayı bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve öyle tutuyorum.

Bella gülüyor. "Bakabilirsin, biliyorsun."

"Eğer bu havuzdan çıkıp kendi yollarımıza gideceksek yapamam."

"Doğru," diyor. "Sanki karşı konulmazmışım gibi."

"Hiçbir fikrin yok." Sesimi tamamen dürüstlük dolduruyor. "Artık gözlerimi açabilir miyim?"

"Evet." Kızarmış, ıslak ve muhteşem, tekrar örtünmüş. "Onunla ne zaman buluşacaksın?"

"Muhtemelen çok erken."

Kıkırdıyor. "Zavallı kardeşim. Bu konuda çok heyecanlı görünüyorsun."

Onu tekrar öpüyorum, acele etmeden. Tadını çıkarmam gereken bir öpücük, artık daha fazlasının geleceğini biliyorum. Sabırsızlanıyorum. "Gitsem iyi olacak," diyorum. "Yarın ağaç evin içini hazırlamama yardım etmek ister misin? Yaklaşık kırk beş dakika çocuksuz zamanım var."

Bella gülerek beni uzaklaştırıyor. "Git. Ve evet, yardım edeceğim. Sabırsızlanıyorum." Ve sesinin tonuna bakılırsa, o da bunu kastediyor.

BELLA

Ertesi gün tam vaktinde Ethan'ın kapısını çaldım. En ufak bir gerginliğim yok, dünün anısı da tekrar tekrar çalıyor - onun kollarında olmak, vücutlarımızın suyun altında birbirine bastırılması, sıcak, talepkar ağzının benimkinde olması...

Hayır, etkilenmedim. Ve eğer bunu kendime yeterince söylersem, gerçek olabilir.

Hiçbir beklentim olmadığını söylemiştim, ama beni öptükten sonra... Artık bu tam olarak doğru değil, neler yapabileceğini biliyorken değil. Ve benim için sadece iki haftada bir zamanı olsaydı, bu sorun olmazdı, eğer beni böyle öpseydi. Sanki beni havayı istediğinden daha çok istiyordu, elleri beni arzusun kendisiymişim gibi kavırıyordu.

Ellerimin topuklarını yanan yanaklarıma bastırıyorum. Birkaç ay öncesine kadar, eski sevgilimle altı yıllık bir ilişkim vardı ve mutluydum. Hâlâ yattığım tek erkek oydu. Kimdi bu yaşlı ve çekici erkeklerle havuzda öpüşen yeni ben?

Ethan'ın ön kapısı açılır. "Beklettiğim için özür dilerim," diyor. "Telefonla konuşuyordum. İçeri gelin."

"Teşekkürler." Yanından geçip içeri girdiğimde kollarımız birbirine değiyor. Aramızdaki havada ondan, sabundan, ketenden ve erkekten bir iz var.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyor. "Ağaç ev konusunda bana yardım ettiğin için. Sana ne zaman ihtiyacımız olsa geldiğin için. Brownie'ler, iç dekorasyon... Her şeyi biliyorsun."

"Benim, hizmetinizdeyim."

Ethan'ın gözleri parlıyor. Uzanıyor ve bir elini iki yanındaki duvara dayıyor. "Hizmetimde misin?"

Nefes alıp almadığımdan emin değilim. "Evet."

Boynuma, çenemin hemen altına sıcak bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Temasla birlikte içimden bir ürperti geçiyor. "Ve şimdi burada yapayalnızsın," diye mırıldanıyor.

"Yani hepsi bir oyun muydu? Ağaç ev dekorasyon becerilerimi hiç istemedin."

Dudakları benimkilerle buluşmak için ilerliyor. Yavaş, çekingen, durgun. İçinde boğulana kadar beni öpücüğün içine çekiyor. Ben nefes almakta zorlanırken durmuyor. Hayır, Ethan sadece boynuma dönüyor, aşağı doğru devam ediyor, köprücük kemiğime ulaşmak için gömleğimin kenarını geri çeviriyor.

Omuzlarını kavıyorum. "Hevesli misin?" Mırıldanıyorum ama burada kendimden bahsediyorum çünkü her yerim titriyor.

Ethan tenime gülümsüyor. Öpücükleri yavaşça ağzıma geri dönüyor. Elleri belimi kavıyor. "Evet. Elimde değil," diyor. "Dünden sonra, şey..."

Yumuşak parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Bugün tıraş olmamış, kirli sakalları parmaklarıma değiyor. Karşılaştırma yapmak yanlış ama aklım yine de oraya gidiyor. Daha önce birlikte olduğum tek erkekten mümkün olan her şekilde farklı.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de hissediyorum."

Ethan inliyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Nereden geldin sen?"

"Route 520," diye mırıldandım. "Seattle'ın merkezinden. Evergreen Plaza'nın oradaki çıkışı kullandım ve sonra doğuya, Greenwood'a gittim."

Bana nefesimi kesen o geniş gülümsemesini veriyor. Güneşli günlerden ve hem yiyeceklerinizi hem de dertlerinizi taşıyabilecek kadar güçlü kollardan bahsediyor. Beni tekrar öpüyor ve ayaklarımın yerden kesildiğini, her şeyi yavaş ve metodik bir şekilde ele alan Bella'dan gittikçe uzaklaştığımı hissediyorum.

Ethan'ın telefonu çaldı. Benden ayrılıyor, eli belimden cebine doğru kayarak suçluyu arıyor.

Telefonu kulağına götürür, gülümsemesi kaybolmuştur. "Merhaba."

Kollarımı kendime doluyorum ve ısrarı üzerine onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Sipariş ettiği eşyaların kutuları parkenin üzerine yayılmıştı.

zemin. Büyük bir yastık kutusuna bakıyorum ve Ethan'ın konuşmasını dinliyorum.

"Hayır, bu kabul edilemez. Bunu size daha önce de söyledim. En az bir hafta önceden haber vermenizi ve uçuş detaylarının bir kopyasını bana göndermenizi istiyorum."

Sesi daha önce duyduklarıma hiç benzemiyor.

"Seni onlardan uzak tutmuyorum. Seni sadece iki basit kurala bağlı tutuyorum. Onları yazmamı ister misin?"

Dış mekan ışıklarından bir kutu alıyorum ve bahçeye çıkmayı düşünüyorum. Bu kişisel bir konuşma.

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyor. "Ve eğer bunun beni daha... Hayır... Evet, ve her neyse, çok basit. Bana bir haftadan daha uzun bir süre önceden haber verin, *ben* de onlara söyleyeyim."

Evet, buradan çıkmalıyım. Işık kutusunu sıkıca kavıyorum ve avlu kapısına doğru yöneliyorum.

"Onları giymeyeceğim." Sesi yumuşuyor, ama nezaketle değil. Neredeyse tehditkâr. "Lyra, bu taktik de işe yaramayacak. Uçuş rezervasyonunu yaptığında bana haber ver."

Ethan telefonu kapattığında veranda kapılarını yeni açmıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra minyatür ahşap sandalyelerden ikisini koltuğunun altına alıp bana doğru yöneliyor.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor ama sesindeki gerçek mizah kaybolmuş. Onun yerini alındaki çatıklık almış, onu olduğundan daha yaşlı gösteren o çatıklık. Komik, ifadeler ne kadar fark yaratıyor.

"Evet," dedim. "Kulağa kişisel geliyordu. Rahatsız etmek istemedim."

Çimenlikte sessizce köşedeki ağaç eve doğru yürüyoruz. Hayal ettiğim her şeyin ötesinde - kiremitler, bir merdiven ve küçük bir balkon. Küçük pencere kutuları da yerleştirilmiş. Burası çocuk cenneti. Belki de zengin çocuk cenneti. Rüya gibi görünüyor.

Çimenlerin üzerinde duruyorum. Ethan da duruyor, benden ağaç eve bakıyor.

Yüzü biraz aydınlanıyor. "Etkilendin mi?"

"Çılgınca," diyorum. "Buraya taşınabilir miyim? Yüksek sesle müzik çalmayacağıma söz veriyorum. Örnek bir kiracı olacağım."

Burnundan soluyor. "Cazip ama bunun konut yönetmeliklerine uygun olacağından emin değilim. Hiç ısıtması yok. Küçük olduğundan bahsetmiyorum bile. Minicik gibi."

"Yeni evime vurma."

Ethan kıkırdayarak sandalyeleri merdivenin yanına bırakıyor. "Şirketin bana eskizlerini gönderdiği veranda eklentisini görene kadar bekleyin."

"Vay canına."

Bir elini boynunda gezdiriyor. "Ve sen rahatsız etmiyordun."

"Etmiyor muydum?"

"Eski karımdı." Çenesi çalışıyor, benden uzaklaşıp eve doğru bakıyor. "Ziyarete gelmekle ilgili büyük bir oyun oynamayı sever, ama nadiren gelir. Kızlar onun gelmesi için çok heyecanlanıyor ama o gelmeyince hayal kırıklığına uğruyorlar."

"Ah. Bu yüzden mi kurallar koydunuz?"

"Evet. Birinin yapması gerek." Başını sallıyor ve eve dönerken ona katılmamı işaret ediyor. Ben bir kutu yastık daha alıyorum, o da çocuk boyundaki masayı kapıyor.

Onu çimenlikte takip ederken zihnim sorularla dolup taşıyor. Neden, nasıl, ne zaman, kim? Burada bir hikaye var, ama tüm hikayeler gibi, kendi hızında anlatılması gerekecek.

Ethan nefes vererek çocuk boyundaki masayı yere bırakır. "Kahretsin," diye mırıldandı. "O burada bile değil ve hâlâ bunu mahvediyor."

"Ona izin verme," dedim. Ryan'dan ayrıldıktan sonraki son birkaç ayda bunu fark etmek zorunda kalmıştım. Onun yaptıklarının peşimi bırakmamasına, beni tüketmesine ve günümü berbat etmesine izin verebilirdim... ya da onları tamamen dışarıda bırakabilirdim.

Gülümsemesi eğiktir. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi. Hadi, içeriyi görmeni istiyorum."

Merdivenden yukarı tırmanıp ağaç evin içine bakıyorum, burnuma taze ahşap kokusu geliyor. Görüldüğünden daha geniş olan ağaç ev, tavandaki oyma detaylar ve bir duvarın yanındaki gömme kitaplık ile muhteşem.

"Evet, alacağım," diyorum.

Ethan gülüyor. "Hala satılık değil."

"Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım." Arkamı dönüp kollarımı uzatıyorum. "Haydi. Sandalyeleri bana ver."

İçeriye parça parça dekore ediyoruz, Ethan ışıkları asarken bana yardım ediyor. Tavandan ve saçaklardan aşağıya doğru hoş bir şekilde dökülüyorlar. Onları dış mekandaki elektrik sistemine bağladığında... çok güzel oluyor.

Kitaplığın hemen yanında, bir köşeye yerleştirdiğimiz minder yığınının üzerine çöküyorum. "Haven ve Evie buna bayılacak."

"Bu gece burada uyumak isteyecekler," diyor Ethan yanıma yerleşerek. "Tartıştığımızı şimdiden görebiliyorum."

Gülümsüyorum, saçına takılan bir parça talaşı çıkarmak için uzanıyorum. "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin," diye mırıldanıyorum.

Ethan durur, daha yakına kayar. "Bunu tekrar yap."

"Bu mu?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, artık daha az dikkatliyim. Tenime değen kaba ipek gibi.

"Evet."

Buna mecbur olmak çok kolay. Duvara yaslanıyorum ve tırnaklarımı hafifçe kafa derisine geçiriyorum.

Ethan inliyor. "Böyle devam edersen buraya taşınmana gerçekten izin verebilirim."

"Evcil hayvanlara izin veriyor musunuz?" diye sordum. "Çünkü Toast'un insan bir bakıcıya ihtiyacı var." "Genelde olmaz ama senin için bir istisna yapacağım." Kaslı bir kol uzanıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, bir eli çıplak uyluğumun üzerine geliyor.

Daha önce hiçbir erkeğin fiziksel olarak bu kadar farkında olmamıştım - vücutlarımızın temas ettiği yerin, *onun* fizikselliğinin, bizi ayıran havanın.

"Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyisin," diyor. "Nasıl yani?"

"Sana hiçbir şey teklif edemeyeceğimi söylüyorum ve sen kaçmak yerine bunu kabul ediyorsun. Hiçbir talepte bulunmuyorsun. Senin açını anlamaya çalışıyorum."

"Benim açımdan mı?"

"Evet. Kimse bu kadar nazik ve zeki olamaz, inanılmaz derecede seksi olmasından bahsetmiyorum bile."

Kahkahalarım titrek. Belki Ethan bunu fark etmiştir, çünkü dönüp bir kaşını kaldırıyor. "Bana inanmıyor musun?"

"Bana birçok şey denildi ama seksi denilmedi."

Kaşları çatılır. "Ne tür moronlarla çıktın?"

Daha titrek kahkahalar. Bunu bir şakayla geçiştirebilirim, ama az önce eski karısı hakkında konuşmuştu ve burada onunla birlikte küçük bir alanda...

"Sadece bir tane," diyorum. "Gerçi onun da aptalca anları oldu."

"Sadece bir tane mi?"

"Evet."

Ethan'ın kalçamdaki eli hareket ediyor, yüzünü tamamen bana dönerken bile aşağı yukarı hareket ediyor. "Anlat bana."

Bir elimi göğsüne koyup düğmeleriyle oynuyorum. İkimiz de yastıkların üzerine uzanmışken, duygusallığa kaymak zahmetsizce gerçekleşiyor. "Uzun zamandır birlikteydik," diyorum. "Altı yıl."

"Altı yıl mı?" diye mırıldandı. "O kadar uzun süre evli bile kalmadım." "Hayır mı?"

"Üç buçuk," diyor. "Ama bana kendinden biraz daha bahset."

Başımı tekrar yumuşak yastıklara gömüyorum. Ethan'a Ryan'ın nasıl çekip gittiğini, bir sabah kahvaltıda söylediği sözleri anlatmamın imkânı yok. *Tereyağını uzatsana. Oh, ve başka birini buldum.* "Bunun saatin duygularına dönüşmemesi gerekiyordu."

Ethan'ın elleri belime yerleşiyor. "Ve tüm bunlar sana seksi deme cüretini gösterdiğim için oldu," diyor. "Sorun değil. Bir daha yapmayacağım."

"Oh, teşekkür ederim."

"Başka kelimeler de kullanabilirim. Seksi, karşı konulmaz, tahrik edici..."

Gülerek yüzünü kendime doğru çektim. O da hemen karşılık veriyor, dudakları dudaklarıma yerleşiyor. Konuşmam için yeterince ayrılmadan önce uzun, çok uzun bir süre var ve konuştuğumuzda, konuşmayı zar zor hatırlayabiliyorum.

"Büyüleyici," diye mırıldanıyorum, bana daha rahat yerleşebilmesi için yer değiştiriyorum. Bu yeterince basit bir hareket -neredeyse içgüdüsel. Ama bacaklarım yer açmak için genişlediğinde, kalçama bastıran sertliğini hissedebiliyorum. Ethan beni öpmeye devam ederken, eli gömleğimin altından kayarken bile tüm dikkatim o tek temas noktasına odaklanıyor.

Sarhoş edici, korkutucu ve canlandırıcı, vücudum karıncalanıyor. Ethan beni istiyor ve işte bunun içgüdüsel kanıtı. Ateşli ve karşı konulmaz olma fikri yabancı bir kavramdan çok gerçek bir şeye dönüşüyor. Bana biçtiği rolü seve seve oynuyorum. Rol yapıyormuşum gibi bile gelmiyor.

Boynumdan aşağı öpüyor, elleri bluzumun uzunluğu boyunca ustalıkla çalışıyor. Düğme düğme onun becerisine düşüyor, ağzı bir saniye sonra orada.

"İpek gibi," diye mırıldanıyor, dudakları karnıma değiyor.

Belki de o sözlerdir. Belki de onun dokunuşudur. Ya da belki de uzun zamandır bunun için açlık çekiyorum, karmaşık olmayan ve güçlü bir dokunuş için. Arzusundan şüphe yok.

Ve istenmek çok iyi hissettiriyor.

Ben de uzanıp sütyenimin ön kopçasını açtım. Kuplar birbirinden ayrılıyor ve Ethan bir an sonra orada, geniş elleriyle kumaşı okşayarak çıkarıyor. "Daha önce görmediğin bir şey değil." Alay etmeyi hedefliyorum ama sesim

nefes nefese kalır. "Bu ağaçtan ilk kez."

Boğazında kısık bir sesle mırıldanıyor, sanki kanseri tedavi edebilecek ve Orta Doğu'da barışı yeniden tesis edebilecek tüm cevapları içeriyormuş gibi göğüslerime bakıyor. Belimdeki elleri morartıcı bir kavrayışla sıkılaşıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde. "Sanırım sen daha çok göğüslerden hoşlanıyorsun. Bunu hallettiğimize sevindim."

Ethan boğuk bir kahkaha atıyor, bir eli onu kavrayıp tartmak ve kızdırmak için yukarı kalkıyor. "Yeni din değiştirdin," diyor ve dilini hızla sertleşen meme ucunun üzerinde gezdirmek için eğiliyor. Bu his nefesimi kesiyor ve ağzını yerleştirip emdiğinde...

Sadece bu yüzden parçalanmak mümkün mü? Daha önce hiç olmamıştı ama Ethan'ın ağzı ısırıp yaladıkça, sanırım olabilir. Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum ve dokunuşuna teslim oluyorum.

Ve bana dokunuyor. Elleri belimde, kalçalarımnda, boynumda, meme uçlarımda. Elleri şortumun düğmelerinde. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve tişörtümden tamamen sıyrılıyorum. Birdenbire aramızdaki ateşe teslim olmak, kıyafetlerimi çıkarmak dünyanın en kolay şeyi gibi geliyor. Vücudumdan aldığı zevk apaçık ortada -ben neden aynı şekilde hissetmeyeyim?

Ethan beni öpüyor, dili benimkine değiyor. Konuşmak için yeterince uzun süre ara verdiğinde omuzlarını kavriyorum. "Çok fazlaysa söyle," diye mırıldanıyor, eli karnımdan aşağıya doğru inerek şortumun bel bandında duruyor.

Aman Tanrım.

Eli hem şortun hem de külotun bel bandının altına dalıyor, teni yumuşatıyor ve sonra orada. Parmakları temas ettiğinde nefesim kesiliyor.

Ethan inliyor. "Bella, kahretsin."

Parmakları daha da aşağıya uzanırken ve bir tanesi lezzetli bir şekilde derinlere kayarken birlikte nefes alıyoruz. İniltisi bu sefer daha derin.

"Çok ıslaksın."

Hafif bir utanç ve sonra hiçbir şey, çünkü eli ayrılıyor ve okşuyor ve benim de *onu* kıyafetlerinden çıkarmam gerekiyor. Ten tene, ten tene olmak istiyorum.

Ethan'ın eli kayboluyor. Onun yerine şortumu ve pamuklu külotumu kavriyor ve ben de itaatkâr bir şekilde kalçalarımı kaldırıyorum.

Çekiştirerek yana doğru savuruyor ve sonra ben

Aynı anda hem çıplak hem de örtülüym; tepeden tırnağa beni tarayan karanlık bakışlarıyla örtülüym. Ateş içime yayılıyor, güvensizliğin tüm ipuçlarını gizliyor, koruyor ve uzaklaştırıyor.

Gözleri bacaklarımın arasında kilitleniyor. Bir el geri dönüyor, daireler çiziyor, okşuyor, bir kez içime giriyor ve ben kamburlaşarak çam ağacından tavana bakıyorum.

Ethan küfrediyor. "Kahretsin Bella, sana ihtiyacım var." Ona uzanıyorum.

Telefonu çalıyor.

"Neden," diye küfrediyor, "*hep* böyle oluyor?"

Nefes nefese gülüyorum ve kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum.

Hâlâ tamamen giyinik, kot pantolonu tenime sertçe değiyor. "Gitme."

"İstemiyorum." Telefonuna uzanıp alarmı kapatıyor. "Yakında burada olacaklar mı?"

"On dakika içinde," diyor. "Annem onları getirecek ve ona *çok* dakik olmasını söyledim."

Omuzlarını kavrayarak yanağına bir öpücük konduruyorum - bu pozisyonda yüzünün ulaşabildiğim tek kısmına. "Bu durumda, giyinmeme kesinlikle izin vermelisin."

"Bunu dikkate almama izin verin."

Kıkırdarak ona karşı kıkırdandım. "Ve çiçekleri buraya getirmeliyiz. Ve ışıkları aç. Ve bir tabak kurabiye."

"Kimin tarafındasın?" diye soruyor karanlık bir şekilde, ama topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve beni kendisiyle birlikte oturmaya sürüklüyor.

"Senin."

Bir elini yüzünde gezdirerek bana kıyafetlerimi uzatıyor. "Vay anasını. Bu... yoğundu."

Ben de aynı şekilde hissederek külotumu ve şortumu yukarı kaydırıyorum. "Öyle de diyebilirsin."

Sütyenimi bağlarken beni izliyor, gözleri kararmış. "Sonsuza kadar elveda değil," diyorum ona.

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun." Beni öpüyor, sert ve gerçek. "Kalacak mısın? Onlar döndüğünde burada olacak mısın?"

"Tabii ki, eğer sorun olmazsa."

Merdivenden inmeme yardım ediyor, ellerini belime koyuyor ve beni son parçaya kadar kaldırıyor. "Kesinlikle öyle." Aşağı uzanıp pantolonunu düzeltiyor. "Yine de birkaç dakika seni öpmek için kendimi tutmam gerekecek."

Gölerek elini tutuyorum ve onu eve doğru çekiyorum. Bedenim aynı anda hem çok hafif hem de çok ağır hissediyor. "Hadi gel. Son şeyleri de halledelim."

ETHAN

"Ama çok *güzel*," diyor Haven. Bugün aynı gözlemi yirminci kez yapıyor. Küçük çocuk sandalyelerinden birinde bağdaş kurmuş oturuyor, önünde açık bir kitap ve yüzünde en geniş, en mutlu gülümseme.

"Fikir buydu," diyorum. Merdivenin yarısına kadar çıkmış, kapıdan içeri doğru eğilmişim. "Ama yine de bu gece burada uyuyamazsın."

Bana göz kırpıyor, gözleri kocaman. "Neden olmasın baba?" "Bunu zaten konuşmuştuk."

Evie minderlerin üzerine yayılıp dramatik bir iç çekti. "Ben kalıyorum."

"İkiniz de değilsiniz." Sesim sert. "Burada yatak yok, pencerelerde cam yok. Soğuk ve nemli olacak."

"Yaz geldi," diyor Evie. Sesi küçük ama ateşli bir kararlılıkla dolu.

"Gece çişin geldiğinde ne olacak?" Ben işaret ediyorum. "Burada tuvalet yok."

Bu ikisini de bir an için afallatır.

Ama sonra Haven'ın gözleri parlıyor. "Eve geri dönmemiz gerekecek. O kadar da uzak değil."

Başımı ahşap kapı çerçevesine yasladım. Bu sefer gerçekten kendi canavarımı yaratmışım. "Bay Snuggles senin odanda yaşıyor," diye Evie'ye işaret ediyorum. "Burada uyumaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Filler tırmanmaz."

Küçük yüzü ani bir şaşkınlıkla allak bullak olur. Bu bir sorun.

Haven, "Onu sen taşıyabilirsin ya da ben taşıyabilirim," diyerek nadir görülen bir kız kardeş yardımı sergiliyor. Bunu kendi hedeflerini ilerletmek için yapmıyor olsaydı, bundan memnun olurdu.

Evie yavaşça başını sallıyor. "Evet," diyor. "Ama Bay Snuggles karanlıktan hoşlanmıyor."

"Bu doğru. Ve burası çok karanlık olacak," diyorum. "Gece lambası yok."

Evie yastıklardan kalkıyor, ağzı artık farklı bir kararlılıkla dolu. Bana doğru yöneliyor. "Hadi Haven," diyor ablasına.

Zafer!

"Atlamak ister misin?" Onu yakalamak için kollarımı uzatarak soruyorum. Ciyaklayarak kendini ağaç evinden dışarı atıyor ve ben de onu yakalayıp etrafında döndürüyorum. Bunu *her zaman* yapamayacağımı düşünmek delilik. Birkaç yıl sonra çok büyük olacak. Ondan birkaç yıl sonra makyaj yapmak ya da biriyle çıkmak isteyecek ve sonra üniversite ve-

"Daha hızlı!" diye bağırıyor.

Ben de kollarım ağrıyana ve Haven sabırsızca gözlerini devirene kadar onu döndürüyorum. Ama ben de ona soruyorum tabii ki.

"Sen de atlamak ister misin?"

Başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Onu da yakalıyorum ve Evie'yi almak için eğildiğimde ikisi de küçük kornalar çalıyor. İkisini aynı anda taşımaya uzun zaman olmuştu. Vücudum bana tam olarak *neden* durduğumu hatırlatıyor ama itiraz eden kasları görmezden geliyorum. Zihin maddeden üstündür.

"Baba kamyonu," diyor Evie.

"Evet," diye homurdandım. Haven avlu kapısını iterek açıyor ve ben de itirazlarına aldırmadan ikisini de oturma odasındaki halının üzerine bırakıyorum. "Tüh," diyorum. "Baba kamyonunun benzini bitmiş."

Maria mutfaktan homurdanıyor ve en azından birinin benim harika şakalarımı takdir etmesine seviniyorum. "Yemek neredeyse hazır," diye sesleniyor.

Evie kendini kanepeye atıyor ve yastıkları küçük bir kale şeklinde düzenlemek için çabalıyor. "Bella da geliyor mu?" diye soruyor.

Ona göz kırpıyorum. "Hayır."

"Ama ağaç evi tamir eden Bella'ydı," diyor Haven. "Akşam yemeğini o yemeli."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için enseme ovuşturuyorum. "Ben kurdum," diyorum zayıfça. Aslında teknik olarak birine para vermiştim ama bu konudaki nüanslar

altı ve üç yaşında bir çocukla keşfetmek önemsiz görünüyordu.

Maria da sohbete katılır. "Belki de arada bir merhabalaşmaktan fazlasını istiyordur," diye öneriyor. "Kızlara karşı çok nazikti."

Şaşkınlıkla hizmetçime bakıyorum. Bakışımı görünce dilini şapırdatıyor ve başını sallayarak tabaklamaya geri dönüyor. Yüz ifadesinden yavaş davrandığımı anlaşıyor.

Tamam o zaman. Boğazımı temizliyorum. "Bella yarın akşam yemeğe gelse hoşuna gider mi?"

Her iki kız da tezahürat yapıyor, Evie poposunu oynatarak doğaçlama bir dansa başlıyor.

Endişe midemi düğümlüyor. İstedğim son şey, kalıcı olmayan birine fazla bağlanmaları. Tanrı biliyor ya, anneleri zaten güven konusunda yeterince zarar vermişti.

"Ben de beğendim," diyor Maria. "Özel bir şeyler yapacağım. Yemek pişirecek misafirlerim olmasını seviyorum."

"Bifte?" Evie umutla soruyor. Nedense, sadece birkaç dilim yemesine rağmen bifteğin en sevdiği yemek olduğunu kafasına yerleştirmiş. Gerçi gerçekten de benim. Belki de bu yüzden o da benimsedi.

"Belki," diyor Maria. "Ya da belki ev yapımı pizza yaparız? Hepiniz kendiniz yaparsınız? Sonrasında da Bella'ya dans resitalini gösterirsin, Haven."

Kızlar bu öneri üzerine hararetli bir çalışmaya başlıyorlar, o kadar enerjikler ki akşam yemeği için oturma zamanı geldiğinde onları azarlamak zorunda kalıyorum. Onları yatağa yatırdığımda, en sevdikleri hikayeleri okusam ve gerçekten uyuduklarından emin olmak için on dakika daha kalsam bile hala heyecanlılar.

Ve sonra zihnimin o sabahtan beri takıntı haline getirmek istediği tek şeye yönelmesine izin verdim. Bu anı zihnimin kapısını durmaksızın çalıyordu ve şimdi içeri girmesine izin veriyor, bundan keyif alıyordum.

Bella, çıplak ve ağaç evde altımda gülümsüyor.

Vücudunu ellerimin altında hissetmek, açık teninin genişliği, pürüzsüz ve pembe ve çilli ve Tanrım, onun kaygan sıcaklığı... Zihinsel görüntü vücudumun ihtiyaçla ağrmasına neden oluyor. Keşke kendimi onun içine gömebilseydim ve kollarının beni sardığını, vücudunun titrediğini hissedebilseydim...

Bana ne olmuştu böyle? Tanrı aşkına, çocuklarımin yeni ağaç evinde onu neredeyse parçalamıştım. Bunu düşündükçe daha çok tahrik oluyorum ve tahrik oldukça da suçluluk duygum artıyor.

Ev sessizleştğinde, herkesin uyuduğundan emin olduğumda, yatak odamın kapısını usulca kapatıyorum ve onu arıyorum.

İkinci sinyalde cevap veriyor. "Ethan?"

"Selam," diyorum. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim." "Geç değil. Saat dokuz bile değil."

"Doğru. Sanırım farklı bir programım var," diyorum. "Burada herkes uyuyor."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ben gittikten sonra nasıl gitti? Bütün gün içinde oynadılar mı?"

"Evet," diyorum. "Onları da içinde uyumamaları için ikna etmek zorunda kaldım." "Haklıymışsın."

"Genelde öyleyimdir."

Nefes nefese kahkahası kulağıma uygunsuz bir şekilde boğuk geliyor. "Çok da alçakgönüllü."

"En alçakgönüllüsü," diyorum. "Ama Bella, daha önce..." "Evet?"

"Bana ne oldu bilmiyorum. Daha dün seni yemeğe götürmek istediğimi söyledim ve bugün neredeyse sana saldırıyorum."

"Sen yapmadın," diye itiraz ediyor. "Ben de eşit derecede işin içindeydim."

Onun kesinlikle gerçek olmayan vücudunun görüntüsü görkemli başını tekrar kaldırıyor. Sanırım bundan sonra hayatımın geri kalanı boyunca düzenli aralıklarla bana çarpmaya devam edebilir, gücü asla azalmaz.

Daha kötü kaderler de var.

"Öyleydin," diyorum. "Araya girmiş olmamızdan nefret ettiğim kadar araya girmiş olmamızdan da memnunum."

"Seni durdurmazdım."

"Durdurmazdım," diye yemin ediyorum.

Bella'nın iç çekişi biraz titrek. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı?"

"Evet."

"Yatağımda uzanıyorum. Az önce çok heyecanlı iki çocuğu yatırdım. Aslında şu anda telefodayım." "Oh, öyle mi?"

"Evet. Komşularımın genç, gülünç derecede seksi yeğeniyle. Yaz için taşındı."

"İyi biri mi?"

"Çok," diyorum. "Aslında çok iyi. Elinde unlu mamuller ve yardımcı fikirlerle geliyor ve bekâr bir baba olarak rolümü çok anlayışla karşılıyor. Neredeyse çok fazla."

"Tanrım," diyor Bella. "Kulağa korkunç geliyor."

"Oh, o en kötüsü," diye katılıyorum. "Hep bir kusuru olmasını umuyorum, ama her seferinde yetersiz kalıyorum."

"Kimse o kadar mükemmel değildir. Araştırmaya devam etmeniz gerekecek," diyor Bella.

"Bu konuda," diyorum. "Yarın kazmama izin verir misiniz?"

Kısa bir duraklama. "Burada ne tür bir kazıdan bahsediyoruz?"

"Bu bir ima değildi. Bu benim için bile biraz abartılı." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Bu ihtimal karşısında çok mu heyecanlı görünüyorum? "Hayır, akşam yemeğine gelmek ister misin diye merak ediyordum."

"Oh! Çok isterim!"

"Kızlar da burada olacaktı. Aslında bunu öneren onlardı."

Sesi şakacı bir hal alıyor. "Anlıyorum. Bana bir teklifte bulunman için sana baskı yapıldı."

"Evet," diyorum. "Şu anda kafama su tabancaları doğrultmuş durumdalar." "Kurtarılmaya ihtiyacın var mı?"

"Evet dersem onlarla başa çıkabilir misin?"

Homurdanıyor. "Tutmak mı? Lütfen. Bundan daha iyisini yapabilirim. Silahlarını teslim etmeleri karşılığında onlara kurabiye pişirmeyi öğretmeyi teklif edebilirim."

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. "Anında pes ederler."

Bella yine gülüyor. Çok güzel bir ses, kadınsı ve mutlu. Tekrar tekrar çıkarmaktan sorumlu olmak istediğim bir ses. "Orada olacağım," diyor. "Seni baskı altında ilerlemeye zorlanmaktan kurtarmak için her şeyi yaparım."

"Teşekkür ederim. Ama açıklığa kavuşturalım, sana yaptığım tekliflerin hiçbiri baskı altında değildi."

Tam tersi. Uzak duramıyorum.

"Şey," diyor, sesi alçalarak. "Bunu duyduğuma sevindim, gerçi bugünden sonra... gerçekten öyle olduklarını düşünmüyordum."

Kahkahalarım biraz boğuk çıkıyor. "Hayır, oldukça ileri gittim."

"Hoşuma gitti. Belki yarın akşam kızlar yattıktan sonra biraz daha kalabilirim?"

Vay anasını. Sadece bu kelimeler, sadece bunun sözü ve vücudum tepki veriyor. Onun çıplak görüntüsü zihnimde saat gibi yeniden canlanıyor. Lanet olsun.

Daha az güçlü
değil.

"Ethan?"

Ve benim adım fısıldandı... "Onlar yattıktan sonra kesinlikle kalmalısın."

"Tamam, güzel." Sesinde bir gülümseme. Gözümün önünde canlanıyor; nazik, çekingen, şakacı, utangaç, hepsi bir arada. Bu kadın beni delirtiyor. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler, Bella."

Ama vücudum nihayet uykuya razı olacak kadar sakinleşene kadar uzun bir süre geçiyor ve ancak kendi sağ elimle gerginliği aldıktan sonra.

Yarın yeterince hızlı gelemeyiz.

"Bu film gerçekten çok iyi," diyor Evie Bella'ya. "*En iyisi.*"

"Sorun yok." Haven televizyonun önünde kurduğu dev minder kalesine yığılıyor, küçük kız kardeşi de yanına uzanıyor.

"Sadece iyi mi?" Bella başını pek de belli etmeden salladığını görmeden soruyor.

Burası dikenli bir bölge.

Haven şikayet etme fırsatını kaçırmaz. "Evet, çünkü içinde bir prens yok!"

"Prens yok!" Evie mutlulukla katılıyor. Önümüzdeki televizyonda tanıdık bir logo belirliyor.

"Ah," diyor Bella nazikçe. Evet, bu film bu evde sık sık çatışma kaynağı oluyor - tüm kararlar gibi. Ama ben bir sistem uyguladım. Çocukların her biri iki günde bir ne izleyeceğini seçiyor. Basit. Adil. Zarif bir çözüm.

Ve her zaman şikayetlerle karşılandı.

"Ama prens olmayan filmler de harika," diyor Bella. "Sonuçta her filmde bir prens olamaz. Ve tüm prenseslerin bir prens *ihtiyacı yoktur.*"

Evie sırtıyor, zaferinde hiç de nazik değil. "Aynen öyle."

Bu harika bir mesaj. Onlara asla çıkmamalarını da söyleyebilir mi? Hiç mi?

Bella gülümseyerek bana bakıyor.

"Harika bir cevap," diyorum ona.

Alnındaki teri siliyormuş gibi yapıyor ve yanımdaki kanepeye yerleşiyor. "Zor hissettim," diye sahne fısıldıyor.

Buna gerek yok. Film oynamaya başladığında, iki kız da kendilerini tamamen kaptırırlar. Evin etrafına bombalar düşse bile hiçbir şey duymazlar.

Yine de, bir şekilde eminim ki, *kim dondurma ister* diye bağırsam, o transı kırmanın bir yolunu bulurlardı.

Filmi çok az izliyorum, yeterince izledim. Hayır, burada ilginç olan Bella. Kolumu uzatarak, kanepenin arkasına doğru sarkıtıyorum. Parmaklarımı omzunun üzerinden geçirebilecek kadar.

Bella gözlerinde bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Merhaba," diye fısıldıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyorum. "Prese gerek yok, ha?"

Kalçasını benimkine doğru itiyor. Şakacı, ama vücudum tetikte ve diğer elim onun bacağına gidiyor. "En azından aktif olarak bir tane aramıyorum," diye alay ediyor. "Ama eğer yolda bir tane bulursan..."

"Ah." Başparmağım dizinin pürüzsüz derisinde daireler çiziyor. Yaz ve elbiseler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Kazara bir prens."

"Onun gibi bir şey."

"Kendi maceranız boyunca topladınız," diyorum. Saçları öne doğru kaymış, yanağının görünmesini engelliyor ve ince bir eliyle geri itiyor.

"Sanırım maceralara atılacak birini bulmakla daha çok ilgilenirdim. ile."

"İlginç," diyorum sesimi hafif tutarak. Elbette dünyada iz bırakmak istiyor. Belki de dünyayı dolaşmak, ilginç insanlarla tanışmak. Ve benim macera dolu günlerim sona ermediyse bile en azından belirsiz bir süre için duraksamış durumda.

Bella'nın eli başıma doğru uzanıyor ve parmakları saçlarımda dolanıyor. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. "Büyücülük."

Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilir? Kızların hâlâ meşgul olup olmadıklarını görmek için bir gözümü açıyorum -evet, filme yapışmış durumdalar- ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Bunu senin için kimse yapmıyor, ha?"

"Hayır," diyorum. "Hepimiz şatoları ve uşakları olan prensesler olamayız."

"Hayır, bazılarımızın sadece malikaneleri ve çalışanları var."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. Evie arkasına baktı ve arkasını dönmeden önce keskin bir "Şışt, baba!" dedi. Bella'ya sarıldığımı fark ettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Ama bir umursamaz olmak var, bir de aptal olmak var. Bu yüzden damarlarımdaki iradeyi zorluyorum ve elimi onun dizinden çekiyorum. Bu kolay olmadı. Onun bedeninin benimkine karşı farkındalığı fiziksel bir şeyden daha fazlası. Bir güç gibi hissediyorum, acil ve baskıcı ve tamamen onun pençesine düşmüş durumdayım.

Film tahmin edilebilir bir şekilde sona erdiğinde rahatlıyorum. Bir uzvumu kaybetmiş gibi hissetsem de kendimi Bella'dan kurtarıyorum ve Haven ile Evie'ye yatma vaktinin geldiğini söylüyorum.

Haven kaderini metanetle kabullenir - ne de olsa bu günde bir kez olur - ama Evie mücadele eder. Tüm olağan taktikler başarısız olur, ta ki sadece zaman kazanmaya çalıştığı anlaşılan kadar.

"Bella?" diye soruyor. Sesinde nadir görülen bir utangaçlık var. "Evet, Evie?"

"Bana kitap okur musun?"

Kalbim aşırı hızda çarpıyor. Çok bağlanıyorlar, çok bağlanıyorlar.

"Tabii ki yapacağım." Bella Evie'nin elini tutuyor ve kızım onu neredeyse sekerek odasına doğru çekiyor. Bu manzara kafamdaki sessiz paniği yatıştırmaya yetiyor.

"Babacığım?" Haven elinde bir kitapla yatak odasından soruyor. "Ben de geliyorum."

Haven'ın uykuya dalması yirmi dakika sürüyor. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum ama Evie'ninkinin hâlâ açık olduğunu görüyorum. İçeri baktığımda Bella kızımın yatağının yanında oturuyor, kitap kucağında kapalı.

Evie derin uykuda.

Bella sorgulayıcı bir şekilde hareket ediyor. *Gidebilir miyim?*

Bu beni kıkırdatıyor. "Evet, hadi ama."

Parmak uçlarında yatak odasından çıkıyor ve ben de kapıyı kapatıyorum. "Bir ışık gibi söndü."

"Ve bir bebek gibi uyur."

"Çok uygun."

Başımın işaret ediyorum ve merdivenlerden aşağı iniyoruz. "Kaldığınız için teşekkür ederim. Ona kitap okuduğun için."

"Hoşuma gitti," diyor Bella. "Hiç yeğenim yok, etrafımda hiç çocuk yok... Seslendirme yapmayı denedim. İşe yaradı mı bilmiyorum."

"Eminim öyledir. Bunun için hiç sabrım yok. Hayır, Bella Simmons hayran kulübünün iki yeni üyesine sahip olduğunuzu söyleyebiliriz."

Önümden mutfağa doğru yürüyor, mutfak adasına yaslanıyor. "Sadece iki kişi mi?"

"Evet. Zaten hayranıyım."

"Öyle misin?"

"Haftalardır öyleyim," diyorum. "Filmi beğendin mi?"

Karanlıkta gözleri neredeyse simsiyahtı. "Tek kelime bile anlamadım." "Komik," diyorum. "Ben de anlamadım."

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Sanırım oyunlarım var. Şarap içip oynayabiliriz."

Yavaşça başını sallıyor. "Oyunlar."

"Evet. Çoğu çocuklar için. Bende Twister var. Operasyon. Kırk parçalı yapbozlar."

"Heyecan verici."

"Hem de çok. Ama bir yerlerde Yahtzee olabilir." Muhtemelen garajda. Ya da tavan arasına. Çok önemsiz görünüyor.

Bella dudaklarını ıslatarak yaklaşıyor. "Yahtzee oynamak istemiyorum." "O kadar da iyi bir oyun değil," diye katılıyorum.

"Çok fazla matematik" diyor.

Uzanıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, çenesine kadar inip başını geriye yatırıyorum. Teni ipek gibi ve şimdi biliyorum ki *her yerde* öyle. "Mühendislik öğrencisi diyor."

"Mühendise." Sesi bana karşı yumuşak bir nefes.

"Oynayabileceğimiz *bir* oyun var."

"Oh?"

"İyi bir ismi yok," diye itiraf ediyorum. "Ağaç evde olanların tekrarı, çalışma başlığımız."

"Ama kesinti olmadan?"

"Ama kesinti olmadan, evet."

Elleri göğsümde düzleşiyor. Başımı biraz daha eğmek, dudaklarımı onunkilere bastırmak, bana açılan ağzının tatlı heyecanını hissetmek hiçbir şey değil. Ben de öyle yaptım.

Bella da beni çok istiyormuş gibi öpüyor. Gösteriş yok, aldatma yok. Sadece sıcak bir kabullenme ve sıcaklık.

Kollarını bana doluyor. Bu basit hareket, vücudunu benimkine sıkıca bastırıyor, tüm doğru yerlerde yumuşak ve yavaş gitme konusundaki önceki kararlılığım tamamen ortadan kalkıyor. *Puf, gitti.*

Ellerim kalçalarını kavıyor ve onu mutfak adasının üzerine kaldırıyor. Bella nefes nefese gülüyor ama ben onu bir öpücükle kesiyorum. Elleri tam istediğim gibi saçlarımın arasında geziniyor ve lanet olsun ki bu kadını istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Ellerim gömleğinin eteklerini buluyor ve altından kayarak belinin ve kalçalarının yumuşak tenini yumuşatıyor. Daha da yukarı çıkıyorum.

Bella konuşacak kadar dudaklarımdan uzaklaşıyor. Duraksamıyorum, onun yerine dikkatimi boynuna veriyorum. "Ethan..."

"Evet?" Bana durmamı söylerse paramparça olabilirim. Elbette itaat edeceğim, ama umarım etmez.

"Bu, ağaç evin tamamen tekrarı olamaz" diyor.

Hayatta kalmak için ona ihtiyacım varmış gibi belini kavıyorum. Şu anda, oldukça yakın. Cevap vermeliyim ama dudaklarıma karşı yumuşak, sıcak ve çok tatlı. Teslim olmak konuşmaktan çok daha kolay.

Kelimeleri oluşturmak için kendimi zorluyorum. "Oh?" "Bu sefer çıplak olan tek kişi ben olamam."

Kelimeler içimden geçiyor ve bir anda ihtiyaç içinde boğuluyorum. Yeniden yüzeye çıkma yok.

Onu kaldırdım ve koridordan yatak odama doğru ilerledim. Tanrı'ya şükür biri -iç mimar- zemin kata koymuş.

Bella kıkırdıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni ilk maceramıza götürüyorum." Ebeveyn odasının kapısını iterek açtım. "Ta-da."

Tekrar gülüyor, ama bu sefer daha boğuk, nefessiz ve beklenti ve arzuyla karışık. "Keşfedilmemiş bölge," diyor.

Onu yatağa yatırdım. Hemen geri çekiliyor ve kollarını açarak beni üzerinde karşılıyor. Kendimi yavaş gitmeye zorlayarak boynundan aşağı öpüyorum, elbisesini santim santim yukarı katlıyorum, karnını ve göğsünü öpüyorum ve kumaşın arasından meme uçlarıyla alay ediyorum.

Sütyenini çıkaran Bella oldu. "Çok sabırsız," diye mırıldanıyorum. Kısık sesle, gerçekten onunla mı yoksa kot pantolonumdaki acı verici ağrıya mı konuştuğumu merak ediyorum. Kendimi onun içine gömme arzusu her şeyi tüketiyor. O filmdeki çocuklarım gibiyim; artık başka hiçbir şey dikkatimi çekemez, dondurma bile.

Gömleğime uzanıyor ve ben de onu çıkarıyorum. Bir an için sadece bana bakıyor, sonra elini uzatıp çıplak göğsümde belli belirsiz gezdiriyor. Parmakları göğsümdeki tüyleri tırmıklıyor.

Kısa süreli bir öz-bilinç patlaması yaşadım. Artık yirmili yaşlarımda değilim. Kesinlikle formumu koruyorum, ama özenle şekillendirilmiş karın kaslarını koruyacak zamanım olduğu günler geride kaldı.

Ama sonra Bella sırtını dikleştiriyor ve kendi fiziğimle ilgili tüm düşünceler buharlaşıyor. Buna yer yok, pembe, pembe meme uçları ve sıkı, yuvarlak göğüsler çağırırken değil. Kahretsin, memeleri özlemişim.

Yüzümü göğsüne gömüyorum, ağzımı öpmek ve emmek için kullanıyorum. Bella gülüyor, ama bir meme ucunu ısırđıđımda bu bir nefese dönüşüyor. "Çok mu sert?" Mırıldanıyorum.

"Hayır." Bu kelime fısıldanıyor. "Tekrar yap."

Gülümseyerek diğer meme ucuna da aynı muameleyi yapıyorum. Bacağını kalçamın arkasına kilitleyerek yukarı doğru kalktı. Hareket, çelik gibi sert horozumun üzerinde fırçalar.

İşte bu kadar. Elbisesini tamamen çekip çıkarıyorum ve ellerimi sergilenen açık, ipeksi teninde gezdiriyorum. Pamuklu külotuna geldiğimde duraklıyorum, sadeliği içinde dayanılmaz derecede seksi. "Yavaşlamamı ister misin?" diye soruyorum.

Bella'nın koyu renk saçları yastığın üzerinde etrafına yayılmış, bir hale, bir taç gibi. "Hızlanmanı istiyorum," diye mırıldanıyor.

Uyuyorum.

BELLA

Ethan külotumu çekiştirerek bacaklarımdan aşağı indiriyor. Ben bir kez daha çıplak olduğum ve o çıplak olmadığı için kısa bir utangaçlık hissi kaplıyor içimi, yatağın üzerinde onun önünde uzanıyorum. Bakışları üzerimde gezinirken bu uzun sürmüyor. Bakışlarından arzu ve derin bir ilkel hayranlık damlıyor.

Bana böyle bakarken onu nasıl istemeyebilirim?

"Sadece bakacak mısın?" diye soruyorum, sesim beklentiyle soluk soluğa.

Güçlü eller dizlerime yerleşip onları birbirinden ayırıyor. "şu anda benimle alay etmek tehlikeli."

Buna esprili bir yanıt veremiyorum, hatta tutarlı bir yanıt bile veremiyorum çünkü bacaklarımdan arasına yerleşiyor ve cenneti serbest bırakıyor. İşte böyle hissettiriyor.

Ağzı hassas tenime ısı yayıyor. Gözlerimi tavana dikeyiyor ve dilinin her hareketinde içimde titreşen ihtiyaçla nefes alıyorum.

Elleri de durmuyor.  alışırken, bükerken, alay ederken, okşarken vücudumda dolaşıyorlar. Kaslarım teker teker gevşeyerek onun becerisine teslim oluyor.

Sadece ağzı hassas bir noktaya yerleştiğinde kilitleniyor. Dokunuş sıvı ateş gibi hissettiriyor.

"Burası mı?" diye soruyor kısık sesle ve parmağıyla tekrarlıyor.

Manyak gibi başımı sallıyorum. Evet, evet, evet, evet, evet. Ethan bacaklarımdan sırtıyor ve işine eğiliyor. Patlayan bir yıldız gibi kendi üzerime   kmem uzun sürmüyor, vücudum yukarı doğru yaylanıyor.

Ama o acımasız, geri dönüşü olmayan noktayı geçerek devam ediyor. Bu tek başına bir şey olsaydı kendime dokunmayı bırakacağım noktayı geçti. Kalçalarımı kıvrıp kaçmaya çalışıyorum ama o hassas tenime acımasızca dokunuyor.

"Ethan," diye miyavlıyorum. Eğer devam ederse, yükseleceğim, sıçrayacağım ve tekrar düşeceğim.

Sonunda dizlerinin üzerinde yükselerek beni bıraktı. Yüzündeki tatmin olmuş sırıtış, kalan azıcık nefesimi de hemen alıyor. Kalın saçlar, geniş omuzlar ve o kadar erkeksi bir canlılık ki ona bakmak neredeyse bana acı veriyor.

Nefes kesici.

"Soyunma sırası sende," diyorum, rahatsız edici kot pantolonunu işaret ederek. "Çıkar."

"Madem ısrar ediyorsun." Kot pantolonunun fermuarına uzanıyor ve aşağı çekiyor. Boyu serbest kalıyor ve bakışlarımı ayıramıyorum. Kot pantolonunu tamamen çıkarırken, sikini yavaşça okşarken, komodindeki bir şeye uzanırken bile.

Boğazım kurudu.

Diğer kısımlarım... *değil.*

Ethan prezervatifi ustalıkla takıyor, onu izlememden en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

"Ethan," diye mırıldanıyorum, bunun bir yakarış mı yoksa bir soru mu olduğunu bilmeden. Belki de bir duadır. Bacaklarımın yanında diz çöküyor ve onları birbirinden daha da ayırıyor, bir eli sikinin üzerinde kendini hizalıyor.

Beklenti nefes almayı zorlaştırır.

Derin bir hamleyle içime girdi. İnç inç *inç inç* beni dolduruyor. "Siktir, Bella..."

Evet, cevap olarak düşünüyorum. Bella'yı siktir et ve durma, asla.

Eski sevgilimle hiç bu kadar kolay olmamıştı. Kıyaslamak yanlış ama bu aslında bir kıyaslama bile değil, sadece bilgi. Beynime kazınan bir kesinlik. Artık daha azıyla yetinmeyeceğim. Beceriksizlik, utangaçlık ya da fazla düşünmek yok.

Sadece saf aksiyon.

Ethan işi basitleştiriyor. İstekleriyle yüzleştğinde, teslim olmaktan başka yapacak bir şey yoktur.

Kalçaları derin, yuvarlanan itişlerle hareket ediyor, içimin derinliklerine ulaşıyor. Bir kez. İki kez. On dört kez. Ve tüm bu süre boyunca sanki tüm sırlar bendeymiş gibi bana bakıyor, sanki istediği her şey buymuş gibi.

Onun bakışları şimdiye kadar giydiğim en iyi şey.

"Kendine dokun," diyor, ben de uzanıp göğüslerimden birini avuçluyorum ve meme ucumu okşuyorum. "Evet, aynen böyle."

Ben ona bir gösteri sunarken o da bana bir gösteri sunuyor, üzerimde güçlü itişlerle hareket ediyor. Gözlerindeki bakış beni güçle baş döndürüyor. O kadar başım dönüyor ki, o içimde hareket ederken bile aşağı uzanıp kendime dokunuyorum.

Ethan'ın yeşil gözleri daha da parlıyor. "Etrafıma mı geleceksin?"

Yapabilir miyim bilmiyorum. Ama parmağım daireler çizdikçe, o hızlandıkça, elleri kalçalarımın girdikçe... Yeterince hassasım, daha önce dili tarafından sınırı itildim. Ve o girip çıkarken, beni ayırırken.

İkinci orgazmım, damarlarıma doğru bir zevk iğnesi gibi vücuduma yayılıyor. Gözlerimi hep Ethan'dan ayırmıyorum, üstümdeki kaslı, saat beş yönündeki gölgesi ve yakıcı yoğunluğu.

Hemen arkamdan paramparça oldu. Derin, gürleyen bir inilti ve hızlı, düzensiz itişler. Kalçalarımı morartacak kadar sert itiyor ama bu sadece içimde alev alev yanan orgazmı güçlendiriyor.

Bir ağacın devrilmesi gibi, Ethan üzerime yerleşiyor, nemli alnı boynuma dayanıyor. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyor ve tekrar düzenli nefes alabilmek için mücadele ediyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Yorgun bir kıkırdama göğsümden ona doğru yayılıyor ve başını kaldırıp bana sırtarak bakıyor. *Ne oldu?*

"Kutsal bir histi," diye arz ettim, ona daha sıkı sarıldım.

Ethan bana çarpık bir gülümseme veriyor. "İsteyebileceğim en iyi eleştiri" diyor. "Yelp'e yazayım mı?"

"Teşekkürler," diyor, boğazımı kolayca sıkıyor ve bir eli tabanda, kendini dışarı yönlendiriyor. Prezervatifi ustaca bir hareketle bağladı. "Bu çok ötesiydi," diyor. "Yapamam... Ben..."

"Uzun zaman oldu mu?"

Yanıma uzanıp sırt üstü yatıyor. "O kadar belli miydi?" "Sadece birazcık," diyorum. İhtiyacının derinliği gururumu okşuyor.

"Pekala, bu kadar. Artık brownie yok."

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Bunu neden düşündün ki?"

"*Bunun* karşılığını sana ödememin imkanı yok. Yani artık unlu mamul yok.

Sadece dengeyi daha da dengesiz hale getireceksiniz."

Uzanıp bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve gözleri kapanıyor. "Bunu bir ara tekrar yaparak bana borcunu ödeyebilirsin," diyorum.

"Oh, planlıyorum." Büyük elini kalçama koyuyor, rahatlatıcı ve sıcak. "En son ne zaman yaptın?"

"Birkaç ay önce, eski sevgilimle."

"Bana bahsettiğin kişi mi? Moron olan mı?" Ethan bu düşünceden ya da belki de mezar yazısından memnun görünüyor.

"Evet."

Ama sonra eli kalçamda geriliyor. "Şimdiye kadar yaşadığın tek ilişkinin o olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Ve sen bana tek gecelik ilişkiler yaşayan biri gibi gelmiyorsun." Bana bakmak için başını çevirdi. "Sakın bana ikincisi olduğumu söyleme."

"Pekala."

"Pekala ne?"

"Pekala, bunu sana söylemeyeceğim."

İnliyor, karnının üzerine kayıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Öyle miydin?"

Yüzümü yatağa gömüyorum. "Bu harika bir yorgan," diyorum sonunda. "İplik sayısı ne kadar?"

"Bella."

"Hayır, bana söyleme. Beş yüz mü? Mısır pamuğundan da olmalı."

Ethan inliyor ve ben ona bakıyorum. "Ne fark eder ki?"

Bir süre sessiz kaldı, ben de yana kaydım ve elimi tekrar saçlarında gezdirdim. Kesin sonuç veren bir taktik. "Anlat bana."

"Söylememeliyim

." "Yine de söyle."

İç çekiyor. "Bu beni daha kötü hissettiriyor. Ve harika. Ve sonra harika hissettiğim için tekrar kötü."

"Bu seni neden *kötü* hissettirsin ki?" Deneyimsiz mi görünüyordum? Sadece bir kişiyle seks yapmış olmam, bunu birçok kez yapmadığımız anlamına gelmiyordu.

Olduğundan daha yaşlı görünen gözlerle bana bakıyor. Bazen eski karısından ya da çocuklarından bahsederken gördüğüm gözlerle. "Sanki avantaj elde ediyormuşum gibi," diyor.

Yan tarafına bastırana kadar yaklaşıyorum. "Peki ben neyim? Çaresiz mi? Bir kurban mı?"

"Asla öyle değil."

Bacağımı onunkinin arasına sokuyorum ve parmaklarımın göğüs kollarında gezinmesine izin veriyorum. Onun katıksız *erkekliği* muhtemelen beni heyecanlandırmayı asla bırakmayacak. Sanki her santimi genetik üstünlüğünü haykırıyor, her yerdeki kadınlara neon bir reklam panosu gibi. *Sana harika bebekler vereceğim.*

"Yani? Bana *bir* kez daha bana sunacak hiçbir şeyin olmadığını söylersen, seni döverim," diye uyarıyorum.

İnliyor, ama bir hafiflik var - bir parça şakacılık. Ben de uzanıp parmaklarımı onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve dokunuşumla seğirerek canlanıyor. "Ayrıca, sunacak bir şeyin olduğunu *biliyorum.*"

Ethan beni daha yakına çekiyor. "Belki de tek şey," diyor ve daha etkili olması için kalçalarını kavrayışıma doğru itiyor. Her geçen saniye daha da sertleşiyor.

"Ve çok hevesli," diye takılıyorum, kavrayışımı sıkılaştırarak. Bir nefes tısladı. "Ve hassas. Ve sana karşı çok ama çok hevesli." Beni ters çevirdi, dudaklarım

ben onu okşamaya devam ederken boynum. Elimde sertleşiyor.

"Bu kadar çabuk tekrar hazır mısın?" Mırıldanıyorum, dudakları meme uçlarımdan birini bulduğunda nefesim hızlanıyor.

"Seni nasıl götürmek istediğimi çok düşündüm," diyor tenime karşı. "Kaybedecek zamanım yok."

Ama buna rağmen, ikinci sefer daha yavaş geçiyor -than acele etmiyor, beni farklı pozisyonlara sokuyor, beni ikna ediyor, gözlerinde hep aynı parlayan arzuyla. İşimiz bittikten sonra yatağına yığılıyorum. Tüm dünya için hareket edemezdim - vücudumda dolaşan bu kadar çok orgazmın ardından değil.

Üst katta bir gümbürtü.

Ethan canlandı. Bir saniye önce bir bacağını benimkinin üzerine koymuş yayılırken, bir saniye sonra ayağa kalkmış, kıyafetlerini çekiştiriyor.

"Ethan?"

"Haven bazen kâbus görüyor. Evie bazen uyanıyor. Buraya gelebilirler."

Yorganı tutup üzerimi örtmek için yukarı çekiyorum. Lanet olsun.

Ethan yatak odasının kapısında duraksıyor ve bana dönüp bakıyor. "Git onları kontrol et," diyorum ona. "Ben giyinip çıkacağım."

Kaşlarını çatıyor, belli ki kafası karışık, ama söylediklerim mantıklı geliyor. "Pekâlâ. I..."

"Biliyorum. Sonra konuşuruz."

Bir kez daha başını sallıyor, bu kez gülümseyerek. "Eve sağ salim döndüğünde bana mesaj at," diye takılıyor ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Kıyafetlerime uzanarak homurdanıyorum. Ne kadar yürümüştüm, on beş metre mi? Ama sonunda büyük boy malikâneme geri döndüğümde, Toast akşam yemeğinin gecikmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu miyavlayarak dile getiriyor, ben de aynen öyle yapıyorum.

Bella Simmons: *Greenwood Hills sokaklarına göğüs gerdim ve sağ salim eve döndüm.*

Ethan Carter: *Haber verdiğin için teşekkürler. Buralarda çetelerin kötü şöhretli olduğunu duymuştum.*

Kendi kendime sessizce gülüyorum, vücudum hala kalan zevkle karıncalanıyor.

Bella Simmons: *Yukarıda her şey yolunda mıydı?*

Evet. Haven bir kabus gördü ve onunla kalmamı istedi. Şu an odasındaki sandalyeden mesaj atıyorum.

Bella Simmons: *Zavallı şey. Orada olman iyi bir şey. Bu gece için teşekkürler.*

Hayır, teşekkür ederim. Böyle bittiği için üzgünüm.

Bella Simmons: *Özür dilemene gerek yok. Şimdi iyi uyuyacağım.*

Güzel. Kesinlikle yapacağımı biliyorum. Önümüzdeki günler biraz yoğun ama seni tekrar görmek istiyorum.

Bunu duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bella Simmons: *Ben de öyle. Ne zaman uygun olursun?*

Yapacağım. İyi uykular, Bella. Beni hayal et.

Telefonumu gülümseyerek yere bıraktım.

Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok. O da olmadığını, meşgul olduğunu, ilişkiler için zamanı olmadığını açıkladı.

Yine de onu rüyamda göreceğime eminim.

BELLA

"Şunu doğru anlamama izin verin," diyor Trina. "Yani bize sadece ikinizin arkadaş olduğunu söylemedin, aynı zamanda günler önce olmasına rağmen öpüştüğünüzü de söylemedin. Şimdi de onunla yattın mı? Ve bunu bize *iki gün sonra mı* söylüyorsun?"

"Affedilemez," diyor Wilma. "Bu aforoz edilme sebebidir."

Gülerek ihtiyacım olan malzemeleri dev mutfak adasına diziyorum. "Nereye gittiğinden ya da herhangi bir yere gidip gitmediğinden emin değildim. Uğursuzluk getiremezdim!"

Telefondan alaycı bir homurtu geliyor-Trina. Yıllar süren arkadaşılığımızdan sonra, bu üçlü konferans görüşmelerini mükemmelleştirdik.

"Bak," diyor Wilma ve ses tonundan benimle konuşmadığı anlaşılıyor. "Bella'ya *daha sonra* kızabilirsin. Şimdilik sormamız gereken çok daha önemli şeyler var."

İnledim. "Yapma."

"Yapmak zorundayım! Nasıl oldu? Kim başlattı? Onunla tekrar yatmak istiyor musun? Bu ne anlama geliyor? Siz ikiniz çıkıyor musunuz? Ne kadar büyüktü?"

"Wilma!"

"Özür dilerim," diye itiraz ediyor. "Yani, *yakışıklı* mıydı?"

Gülerek çikolatalı kek için malzemeleri ölçmeye başladım. "Bilmiyorum."

"*Bilmiyor musun?*" Trina diyor ki. "Ne, karanlıkta mı yaptın?"

"Hayır, hayır, *bu* sorunun cevabını biliyorum ve bunu sizinle paylaşmayacağım. Diğerlerini kastetmiştim. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçek bir ilişki teklif edemeyeceğini açıkça belirtti."

"Boo," diyor Wilma.

"Hayır, hayır, mantıklı. İki çocuğu var," diye belirtiyorum bir fincan unu karıştırırken.

"Aynen öyle," diye ekliyor Trina. "Ve Bella üvey anne olmak için çok genç."

Karıştırma kabına kaşlarımı çatıyorum. Üvey anne. Bu kelime... vay canına. Bu fikir hiç aklıma gelmemişti. "Kızların bir annesi var," diyorum.

"Evet, ama etrafta olmayan biri. Hadi Bella. Hoşuna gitti mi? Ondan hoşlandın mı? En azından bize bir şey söyle."

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum. Muhtemelen çok fazla. Kesinlikle onun beni sevdiğinden daha fazla. "Ve bundan keyif aldım. Ama umutlanmamak ya da duygularımı *fazla* karıştırmamak için çok ama çok çabalıyorum."

"Akıllıca," diye belirtiyor Trina. "Bu baharın tekrarı olmayacak."

"Hayır, bunu kabul edemem," dedim. Eski sevgilimin o felaket dört kelimeyi söylediği o cehennem gibi zaman boyunca hep yanımda olmuşlardı. *Başka biriyle tanıştım*. Hiçbir uyarı ve uyum sağlamak için zaman olmadığında daha mı iyi yoksa daha mı kötü bilmiyorum. Trina ve Wilma o duygusal inişli çıkışlı yolculuk boyunca yanımdaydı.

"Ama gerçekte ne *söyledi*?" Wilma ısrar ediyor. "Bize soğuk, sert gerçekleri söyleyin."

Karbonata uzandım. "Birkaç kez bana bir şey teklif edemeyeceğini, çıkmaya vakti olmadığını söyledi. Boşanmasının kötü geçtiğini ve eski eşiyle arasının iyi olmadığını da söyledi."

Trina, "Muhtemelen bu olaydan yara almıştır," diyor. "Belki de tekrar güvenmek istemiyordur. İlişkiler yerine çocuklarına ve işine odaklanıyor."

"Onlar onun kalkanı," diye katılıyor Wilma. "Belki de bir kadını elinde tutamayacağını düşünüyordur? İki küçük çocuğu olan ve zamanı olmayan bir adamı kimsenin *istemeyeceğini* mi?"

Trina onaylarcasına mırıldanır. "O da öyle olmalı," diyor. "Gerçi multimilyoner bir patronun korkması ve kendine güvenmesi geri kalanımız için *pek* hayra alamet *değil*."

"Hiç de değil," diyor Wilma. "Bella'nın ona güven sorununu aşması için yardım etmesi gerekecek."

"Durun, durun," diyorum. "Siz ikiniz ne zaman terapist oldunuz? Bütün bu psikanaliz nereden çıktı?"

"Bize yanıldığımızı söyleyin," diye meydan okuyor Trina.

"Haklı mısın haksız mısın bilmiyorum." Kakao tozu torbasına kaşlarımı çatıyorum. "Ama... motivasyonu bu olsaydı mantıklı olurdu, evet. Tabii ki bu kadar karmaşık olmak zorunda değil. Benimle daha fazla ilgilenmiyor da olabilir."

"Bella," diye yakınıyor Wilma. "Kes şunu."

"Bu mümkün!" Israr ediyorum. "Ve bu da iyi olurdu. Bu noktada elimizde çok az veri var."

"O zaman git biraz daha getir," diyor Trina. "Üç gündür konuşmadınız, değil mi?"

"Bu doğru. Çok meşguldü. Ben de öyle." Kelimeler çıkarken sadece biraz yanıyor. Teknik olarak yalan sayılmaz. Tezimde ilerleme kaydediyordum ve bir apartman turuna çıktım.

Ve o akşamki kısa iyi geceler mesajımızdan sonra telefonumun neden sessizliğe gömüldüğünü merak etmiyordum.

Hiç de değil.

"Bella..." Wilma diyor ki. "Bu gerçekten senin için sorun olur mu?"

"Hayır," diyorum. "Ama benim çıldırmam gerçekten çok önemsiz. Bundan hoşlandığını biliyorum. Hem de çok. Ve meşgul olduğunu da biliyorum. Bu yüzden bir strateji geliştiriyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Trina. "Yeni iç çamaşırı mı? Telefon seksi mi?"

"Ofisine trençkottan başka bir şey giymeden mi gidelim?" Wilma öneriyor. "Çikolatalı kekler."

Trina, Wilma'nın "Nefis!" diye haykırmasıyla aynı anda inliyor.

"İmza hareketin," diyor Trina. "İnsanlara pişmiş ürünlerle rüşvet vermek." Fırına bakarak kuru malzemeleri birleştirmeye başladım. Neredeyse sıcaklığa gelmiş. "İkinizde de işe yaradı," diye belirtiyorum.

"Ve şu ana kadar onun üzerinde muhteşem bir şekilde çalıştı."

"Tatlım, bence o her zaman senin keklerinden daha fazlasıyla ilgilendi."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Bu konuda haklı olabilirsin."

"Ama hey, neden olmasın? Oraya gitmek için bir bahanen olur, değil mi?" "Aynen öyle," diyorum. "Bir amaç için pişirmek."

"Çok sinsisin," diyor Wilma.

"Ve zekice. Ama bu sefer nasıl gittiğini bize de anlat, tamam mı?" Trina diyor ki. "Oraya gitmen için seni *cesaretlendirmek* zorunda kalanların biz olduğumuzu unutmadım."

"Ve henüz bir teşekkür duymadım!" Wilma cıvıldıyor.

"Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ben senin ebedi hizmetkârınım."

"Bu biraz fazla oldu. Biraz kurabiye yeterli olur."

"Anlaşıldı."

"Şimdi defol," diyor Wilma. "Ve oraya giderken üzerine sevimli bir şeyler giy."

Trina gülerek, "'Cupcake'lerin güzel görünmesini sağlayacak bir şey," diyor.

"Kıyafetin resmini sonra gönderirim."

"Ve bir güncelleme!"

"Ve bir güncelleme," diye kabul ediyorum. Kapatıyoruz, dev mutfak bir kez daha sessizliğe gömülüyor. Yemek pişirirken yol boyunca gülümsedim. Wilma ve Trina'ya her şeyi benim için bir perspektife oturtmaları konusunda güveniyorum.

Ve haklıydılar. En başta oraya gitmem için beni cesaretlendirenler *onlardı*. Tost, ne yaptığımı incelemek için mutfak tezgahının üzerine atladı.

"Hayır," diyorum ona, onu kaldırmak için uzanıyorum. Bana huysuzca bakıyor, görevi engellenmiş. "Mutfak tezgahına kedi giremez." En azından ben yemek pişirirken, ama bunu eklemiyorum. Tutarlı olmak daha iyi.

Sinirli bir şekilde miyavlıyor. "Biliyorum," diyorum. "Ama gerçek insanların dönmesine sadece bir buçuk ay kaldı. Heyecanlı mısın?"

Toast hiç heyecanlı görünmüyor ve oturma odasına doğru yöneliyor. Evet, ben de bu konuda ya da Ethan'la hâlâ yapmadığım konuşma konusunda çok heyecanlı değildim. Gardner'ların yeğeni *olmadığım konuşma*. Geçen her gün, sonunda bunu yapmak zorunda kalmamı daha da zorlaştıracaktı, ki bu da zaten o kadar da büyük bir mesele değilken başlı başına can sıkıcıydı.

Bu gece, diyorum kendime, kekleri fırına koyarken. Bu gece yapacağım. Ona kekleri ve gerçeği vereceğim.

Hangi erkek buna karşı koyabilir ki?

Olanlar hiç de öyle değil.

Saat altıyı biraz geçe Ethan'ın kapısının zilini çaldım. Evde olmalıydı ve akşam yemeğini yeni bitirmiş olmalıydılar.

yatmadan önce televizyon seyretmek. Hepsi uzun bir *"yapmalıyım"lar* dizisi.

Cevap veren Maria değil. Ethan'dı, sesi mesafeliydi. "Alo?" "Merhaba. Ben Bella. Fazladan kek yaptım ve kızların ister misin?"

Arka planda küçük bir kız *"Kekler!"* diye bağıyor. Evie mi Haven mı anlayamadım.

"İçeri gel," diyor Ethan. "Ön kapıyı senin için açık bırakacağım. Arka bahçedeyiz."

Kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum ve boş koridora adım atarak patikadan yukarı çıkıyorum. Ev sessiz - kapının kilidini telefonuyla açmış olmalı. Bu Greenwood Hills evleri ve tüm güvenlik protokolleri.

"Ethan?" Oturma odasına doğru yürürken soruyorum. Oyuncaklar, oyunlar ve daha önce görmediğim dev bir peluş tek boynuzlu attan oluşan bir karmaşa.

Onları dışarıda, ağaç evin yanında buldum. Bu manzara beni gülümsetmeye yetiyor. Ethan, Evie'yi kaldırıyor. Haven, ağaç evin penceresinden dışarı eğilmiş.

O anda dayanılmaz derecede çekici. Kızını tutarken güçlü kolları. Kalın saçları yüzünden geriye doğru itilmiş. Hafif bronz bir ten. Bir kadının isteyebileceği her şeye sahip bir adam: istikrar, güç, yetkinlik, mizah...

"Bella!" Evie sesleniyor. Ethan'ın kollarından sıyrılıp bana doğru hızla geliyor. "Kekleriniz olduğunu duydum!"

"Var." Çömeliyorum ve kabı açıyorum. "Bir tane ister misin?"

"Evet."

Bir tanesine uzandığında şakacı bir şekilde kapağı yerine koyuyorum ve o da kıkırdıyor. "Önce yemek yedin mi?"

"Evet, yemek yedik," diyor. "Tavuk nugget."

"Tavuk nugget mı?" Onun yanından geçip Ethan'ın Haven'ı ağaçtan indirmeye çalıştığı yere bakıyorum. Maria bu akşam izinli olmalı.

Keklerden birini kapmayı başarıyor ve sarı at kuyruğu sallanarak geri dönüyor. "Buldum!"

"Evet, söyledin. Sen de bana ne düşündüğünü söylemelisin. Çikolata sever misin?"

"Bayıldım."

Arkasından ani bir feryat duyulur. Haven ağaç evin yanında yerde yatmaktadır, Ethan da onun yanındadır. "Haven? Tatlım?"

Olaylar bundan sonra çok hızlı gelişti. Onu içeri taşıyor ve bana bileğini kırmış olabileceğini, hastaneye gitmemiz gerektiğini söylüyor.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. "Gelmemi mi istiyorsun? Burada Evie ile kalmamı mı?"

Ethan mutfak adasının yanında durmuş, bir eli Haven'ın sırtında, o omzuna yaslanmış ağlamaktadır. Evie yuvarlak gözlerle babasına ve ağlayan kız kardeşine bakıyor.

"Haven üzgün," diyor bana sessizce. Kolumu ona doluyorum ve o da dokunuşuma yaslanıyor.

"Benimle gel," diyor Ethan. "Lütfen."

"Kesinlikle."

İlerleyen dakikalar dikkatli ve gayretli bir sabır egzersizi olacak. Evie'ye ayakkabılarını giydirmek. Oyuncak filini kapmak, o da gelmek zorunda. Nereye gidiyoruz? Hastaneye. Haven ölecek mi? Ne olacak? Hayır, kesinlikle ölmeyecek. Sadece burkulmuş olabilir. Tamam. Dondurma alabilir miyim? Dondurma alabilir miyim? Hayır, şu anda olmaz. Ama kekimi getirebilir miyim? Getirebilirsin.

Ethan garaj yolundan geri geri çıktığında, çocuklar kemerlerini bağlamış ve sırt çantaları kollarımda, ter içinde hissediyorum.

Haven'ın ağlaması artık daha yumuşak.

"İyi misin?" Ethan dikiz penceresinden ona bakarak sorar.

Başını sallıyor.

"Tabii ki hayır, tatlım," diyor. Sesinden direksiyondaki ellerine kadar her şeyi sessiz bir güven yayıyor. "Ama acı sonsuza dek sürmeyecek. Ve hatta arkadaşın Kevin gibi şu havalı alçılardan birine bile sahip olabilirsin, hatırladın mı?"

Haven sefilce başını sallıyor. "Yeşildi," diye mırıldanıyor. "Yeşil bir alçı istemiyorum."

Ethan, "İstediğin rengi alabilirsin," diye söz veriyor.

Evie, Haven'ın dikkatini dağıtacak şekilde, araba koltuğundan gökkuşağındaki tüm renkleri önermeye başladı. En yakın kliniğe vardığımızda ya yumuşak bir mor ya da pastel bir pembede karar kıldı. Tabii alçıya ihtiyacı *olursa*.

Ethan park ediyor ve dördümüz birlikte özel kliniğe giriyoruz. Ethan adını söyler söylemez resepsiyon görevlisi kısa ve profesyonel bir baş hareketiyle kartını bankonun üzerine itiyor.

Haven'a gülümseyerek, "Benimle gel," dedi. "Sana hemen röntgen çektirip baktıracağız."

Koridorun yarısında Evie sahte bir saksının daha önemli olduğuna karar veriyor ve ben de onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum. Hemen saçlarımla oynamaya başladı.

"Güzel," diyor bana, sesi çok uzaklardan geliyor. Yaklaşan doktora bakıyor.

Ethan bana döndü. "Sanırım Haven ve benim bu kısmı yalnız yapmamız en iyisi olacak. Sorun olur mu?"

"Burada olacağız," diyorum ona. "Değil mi, Evie? Burada bir oyun odası var."

Minnettarlık dolu bir nefes veriyor ve ardından sefil bir Haven ile tedavi odasında kayboluyor.

Evie ve ben meşgul kalıyoruz ama aklımın o odada dolaşmasına izin vermemek çok zor. Evie'nin cevaplayamadığım sorular sorması da yardımcı olmuyor.

"Haven alçıya alınacak mı?" Birkaç plastik heykelcik alıp kararlı bir şekilde önümdeki masaya bırakıyor.

"Emin değilim. Belki de. Maria bu gece neredeydi?"

"Şehirde." Bana küçük, plastik bir köpek uzattı. "Bu sensin."

"Bu ben miyim?" Köpeğı çeviriyorum, küçük bir Dalmaçyalı. "Peki sen kimsin?"

Elinde küçük bir itfaiyeci tutuyor. "Ah," diyorum. "İyi seçim."

Bir süre daha oynuyoruz, Evie hayal dünyasında tamamen kaybolmuş durumda. Ethan ve Haven nihayet koridordan gelip bize katıldığında ben *hav hav havlıyorum*.

Kolu alçada, Ethan'ın eli omzunda. "Bakın," diyor bize, kolunu kaldırarak.

"Mor!" Evie haykırıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Haven bana küçük bir baş selamı veriyor. "Tamam, sayılır."

"Ona ağrı kesici verildi," diyor Ethan, elini kızın saçlarında gezdirerek. "Artık canın yanmıyor, değil mi?"

"Hayır. Ama biraz tuhaf hissediyorum."

"Kırıldı mı?" Evie kız kardeşinin kolunu inceleyerek soruyor.

"Bu bir kırık," diyor Ethan. "Yani kırılmış ama çok az."

Haven başını sallıyor. "Ve gerçekten çok hızlı iyileşecek." "Evet, iyileşecek. Hadi, eve gidelim."

Evie'nin sırt çantasını aldım ve elini uzattım. Sorgusuz sualsiz benimkini tutuyor, gözleri hâlâ kardeşinin alçısında.

"Bir tane istiyorum," dedi bana.

"Belki büyüdüğünde," diyorum, ki bu aptalca ötesi bir cevap, ama o bunu normal karşılıyor gibi görünüyor.

Ethan ve ben, her birimiz küçük bir kızla el ele hastaneden çıkıyoruz. Kapıya yaklaştığımızda gülümseyen bir doktor bizi durdurdu.

"Bu senin için," diyor Haven'a, elinde dev bir lolipop tutarak. "Alçıyı uygularken bu kadar cesur olduğun için."

Kocaman gözlerle alıyor. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Ve sizin için, küçük hanım..." Doktor Evie'ye daha küçük bir lolipop uzatarak herhangi bir itirazın önüne geçer. "Al bakalım. Siz ikiniz anne ve babanıza göz kulak olun."

Oh, Tanrım.

Bunu düzeltecek miyiz? Yanıtını görmek için Ethan'a doğru bakıyorum ama küçük bir ses bizi durduruyor.

"Yapacağız!" Evie cıvıldıyor, çoktan lolipopunu açmaya başlamış bile. Vay canına.

Ethan doktorun elini sıkar. "Teşekkür ederim. Kontrol için geri geleceğiz."

Dördümüz arabaya yerleştik, araba koltuklarının ve emniyet kemerlerinin tokalarını taktık. Evie sevimli bir şekilde lolipopunu bana uzatıyor.

"Tatmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ona. "O senin. Ayrıca, şeker köpekler için iyi değildir, biliyorsun."

Bana göz kırpıyor ve sonra keyifli küçük kıkırdamalara boğuluyor.

"Hav," diyorum tekrar, kayışı onun etrafında sıkarak. "Hav, hav."

Sürücü koltuğundan Ethan'ın yüzünde esrarengiz bir ifadeyle bizi izlediğini fark ediyorum. Herkes arabaya kilitlendiğinde ve Greenwood'a doğru kısa yolculuğumuz başladığında gözlerini kaçırıyor.

"Dondurma ister misin?" diye soruyor Haven'a. "Eve gittiğimizde biraz alabilirsin. Ve istediğin filmi seçebilirsin."

"Herhangi bir film

var mı?" "Evet."

"Tamam." Haven'ın sesi biraz parlıyor. "Büyükanneme de söylemeliyiz. Alçım hakkında."

"Eve döner dönmez onu arayabiliriz."

"Peki ya annem?"

Ethan'ın cevabındaki duraksama hafif ama orada. Evie'ye doğru bakıyorum

-Ama risk yok. Tamamen lolipopunu parçalamaya dalmış durumda. "Onu da arayabiliriz," diyor dikkatle. "Eğer istersen, tatlım."

"Tamam. Belki daha sonra."

Eve döner dönmez Ethan beni kenara çekiyor, Haven en sevdiği pelüş hayvanı almak için yukarı koşarken. "Teşekkür ederim," diyor ve gözlerinde o kadar çok duygu var ki başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Endişe, minnettarlık ve rahatlamayla parlıyorlar.

"Tabii ki. Şimdi ne yapabilirim?"

Benden oturma odasında dolaşan Evie'ye bakıyor. "Maria bu gece izinli," diyor. "Bu iyi olurdu ama şimdi... Haven'dan çok uzun süre ayrılmak istemiyorum."

"Elbette," diyorum. "Git onunla ol. Ben Evie'yle kalıp dondurma için dondurucunuzu karıştıracağım."

Elimi bir kez sıktı. "Teşekkürler."

Evie uzun bir süre sonra nihayet yattığında ben esnemekten dağılmış durumdaydım. Haven'ın odasındaki mırıltılı konuşmalardan anladığım kadarıyla henüz uyumamış, bugün yaşadıklarının etkisinden hala kurtulamamış.

Aşağıya inip kaseleri yıkıyorum, yorgunluk görüş alanımın kenarında gri bir pus gibi. Çocuklara bakmanın böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum - eğlenceli, şaşırtıcı ve kesinlikle yorucu. Sanki geldiğimden beri hiç durmadan tetikteyim. Ethan bunu her gün nasıl yapıyor?

Ama sonra Evie'nin küçük elinin benim elimde olduğunu düşündüm ve anladım.

Bir süre sonra mutfakta bana katılıyor. Yüzündeki belli belirsiz çizgiler daha derin görünüyor, gözleri yorgun.

"Ne gün ama," diyorum usulca.

"En kötüsü." Ellerini mutfak adasına dayıyor. "Merdiveni kendisi tırmanmak istedi. Bunu onlarca kez yaptı. Oyun parklarında bile bundan daha tehlikeli şeyler yapıyor."

"Olur böyle şeyler," diyorum. "Çoğu çocuk bazen bir şey kırar."

Başını iki yana sallar. "Biliyorum. Ama *tam oradaydım* ve ayağı kaydığında yeterince hızlı değildim. Bakmıyordum bile."

"Kendin söyledin, bunu onlarca kez yaptı."

"En azından alçıda istediği rengi elde etti," diye iç geçiriyor. "Küçük merhametler, sanırım."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Her şeyi doğru yaptın."

"Arka bahçeme bir ölüm tuzağı kurdum," diyor ama sesi biraz daha hafif. Dürtüyle, gözlerindeki karanlıkla ona doğru uzanıyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Ethan kollarını belime dolamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Başını benimkinin üzerine eğiyor ve derin bir nefes alıyor.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye mırıldanıyorum göğsüne. Onun kokusu içimi dolduruyor, sabun, erkek ve o.

"Bana karşı çok nazıksın," diyor. "Terazinin dengesini bozup duruyor. Sana borcumu ödeyemem."

"Geri ödeme istemiyorum. Ve *çok* nazık olmak imkansız."

Arkasına yaslanıp başımı yukarı kaldırıyor. Bakışlarında sessiz bir kararlılık var. "Hayır, değil. Geçen gecedan beri seni aramadığım için özür dilerim."

"Meşgulsün. Bunu anlıyorum."

"Evet. Yine de istedim. Her gece vücudunun benimkine karşı olduğunu düşündüm."

Aman Tanrım.

Daha önce hiç bir erkek benimle böyle konuşmamıştı, hem de Ethan'ın derin sesiyle, elleri üzerimdeyken...

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum. "Her zaman."

Gözlerini kapatır, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Benim için ne kadar cazip olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Yapmıyor muyum?" Mırıldanıyorum. "Sanırım geçen gece bunu açıkça belirtmiştin."

Elleri kışımı kavramak için vücudumda kasıtlı bir yol izliyor. "Bunu tekrar ve yakında netleştirmeyi planlıyorum. Geçtiğimiz günlerde seni istediğim tüm farklı yolları düşünmek için çok zamanım oldu."

Hain yanaklarımı gizlemek için başımı boynuna yaslıyorum. Ethan bunu hissetmiş olmalı ki kısık bir sesle homurdanıyor ve beni vücuduna daha sıkı çekiyor.

"Yüzünün kızarmasına bakılırsa, son ilişkide edepsiz konuşmalar yapmadın sanırım?"

"Genelde değil." Dürüst olmak gerekirse, hiç de değil. Ryan oldukça dürüst biriydi ve ilk çılgın fikirlerim geri çevrildikten sonra denemeyi bıraktım. Belki de bırakmamalıydım.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Kahretsin, seninle denemek istediğim o kadar çok şey var ki Bella. Daha önce yapıp yapmadığını sormak. Sana söylemek için." Sözlerini vurgulayarak sıkıyor.

Omuzlarına tutunuyorum ve vücudunun benimkine karşı güçlü, sert düzlemlerinin tadını çıkarıyorum. "Bunu dört gözle bekliyorum," diyorum. "Benim de denemek istediğim birkaç şey var."

Gözleri benimkileri yakıyor, baş döndürücü bir istekle alevleniyor. "Kahretsin," diyor. "Şimdi tek düşünebildiğim seni becermek. Tam burada, mutfak adasının üzerine eğilmiş ve adımı inliyorsun. Ve ben buna sahip olamam."

Ağzım kurudu. Kavruldu. Aynen böyle, ben de onu istiyorum, az önce tarif ettiği görüntüyü arzuluyorum - gücünü ve ateşli tutkusunu yeniden serbest bırakmak için.

Gözlerini kapatır. "Tanrım, yüzün. Bunu sen de ister miydin?"

"Evet." Dudaklarımı ıslattım, kelimeleri test ediyordum. "Ben de kollarımı arkadan kavramanı isterdim. Bunu bir yerde görmüştüm ve... ne?"

Ethan gülümsüyor, o küçük, çarpık, özel gülümsemesiyle. "Hiçbir şey," diyor. "Bunu yapabilirim. Bunu yapmak *isterim*. Başka?"

"Saçımı tut," diye mırıldanıyorum. "Bu hoşuma gitti. Ve sen... Tanrım, bu neden bu kadar zor? Daha önce seks hakkında hiç bu kadar açık bir iletişim kurmamıştım. Sadece kelimeleri söylemek bile çok zor."

Ethan beni tekrar öpüyor, bu sefer uzun sürüyor, dili nazikçe benimkini kandırıyor. Geri çekildiğinde zor nefes alıyorum. "Hepsini duymak istiyorum," diyor. "İstediğin her şeyi. Bu konuda utanmana gerek yok." Ağzını kulağıma dayıyor ve tüylerimi diken diken eden bir sesle konuşuyor. "Geçtiğimiz günlerde duşta birkaç kez boşaldım ve elim sikime her sarıldığında, içinde olduğum şeyin senin tatlı amın olduğunu hayal ediyorum."

Vay anasını.

Sözleri karşısında vücudum kenetlenirken bile yüzüm öfkeden kıpkırmızı kesiliyor. Ethan gülüyor. "Bu senin için yeterince uzak mıydı?"

Yutkunuyorum. "Öyle miydi... öyle miydin? Bu doğru mu?"

"Evet," diyor. "Ve her gece sana mesaj atıp gelmeni istedim."

"Neden yapmadın?"

"Nasıl yapabilirim? Kızlarımın bir kâbusla uyanmasından önce sadece kırk beş dakikam var; o zaman diliminde girip çıkabilir misin? Hayır. Bu ne sana ne de bana haksızlık olur."

Aklım hâlâ onun önceki sözlerinde. "Sorun edeceğimi sanmıyorum," diyorum. "Biliyorsun, bu düzenlemede tam olarak acı çekmiyorum. Seninle yatmak *hoşuma* gitti."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor ama gözleri tekrar merdivene doğru kayıyor ve anlıyorum. Bu gece de değil. Haven'la birlikte olması gerekiyor - Haven şu anda uyuyor olabilir ama ağrı kesicilerin etkisi yakında geçecektir.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Tatlı ve yumuşak bir öpüşme yapıyorum, onu bir şey olsaydık, bu bir randevudan sonraki ilk öpücük olsaydı öpmek isteyeceğim şekilde öpüyorum.

O da beni nazikçe öpüyor.

"Üç şey var," diyorum sonunda. "Birincisi, zamanının kısıtlı olduğunu biliyorum. Seninle geçireceğim kırk beş dakika, sensiz geçireceğim kırk beş dakikadan daha iyidir, bu yüzden tereddüt etme, tamam mı?"

İkinci bir parmağımı kaldırdım. "Ben şimdi eve gidiyorum, sen de kızlarınla birlikte olabilirsin. Maria da yarın sabah izinli mi?"

Başını sallıyor.

"İkinci şey de şu: Yarın gelip kahvaltı hazırlayabilirim. Krep, waffle ve meyve gibi bir şey yapabiliriz. Bir yerini yeni kırmış bir çocuk bunu hak ediyor."

Ethan nefes veriyor. Uzun ve yorgun bir nefes ama gözleri minnettarlıkla dolu. "Bana karşı çok nazıksınız," diyor. "Bu sefer itiraz etme. Bu doğru. Gardner'lara yaz için ayrılma akıllılıklarının karşılığını bir şekilde ödemem gerekecek, böylece ben de seni tanıyabileceğim."

Gülümsemem kırılgaılaştı. "Yarın döneceğim. Kızlar uyandığında bana mesaj atar mısın?"

"Yapacağım. Tezin ne olacak?"

"Öğrenci olmanın iyi yanı da bu," diyorum. "Zamanım esnek."

"Üçüncü şey neydi?"

Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Eğer beni bir mutfak adasının üzerinde becermek istersen, benimki müsait."

Gözleri parlıyor ve sonra beni tekrar öpüyor, sonunda beni bırakmadan önce uzunca bir süre. "Seni bu konuda ikna edeceğim," diye mırıldanıyor. "İyi uykular, Bella."

Kapısını arkamdan kapattığım anda içimde suçluluk duygusu patlıyor. Her öpücükte, her karşılaşmada, kendimi yalanın içine daha da fazla kaymış hissediyorum. Bunun sadece küçük, önemsiz bir şey olduğu zamanlar geçmiş olabilir.

Çünkü şimdi, hastanede kızının elini tutmuşken, gözlerindeki minnettarlığı görürken... Omuz silkmenin o kadar kolay bir şey olduğundan emin değilim

artık.

ETHAN

"Baba takla at!" Evie anons ediyor. "Babacık takla atabilir!"

Bella yanlara savrulmuş perçeminin altından bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. Zor bir durum. *Devam et ve dene.*

Bir elinde krep karışımı, diğesinde bir şişe akçaağaç şurubu, her zamanki gibi göz alıcı bir şekilde, erkenden gelmişti. Pembe yanaklar ve ela gözler.

Evie'ye yarım bir gülümseme veriyorum.

"Görmek ister misin?" "Evet!"

Yanında Haven kocaman gözlerle beni izliyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bir saniye içinde denemek isteyecek.

"Tamam o zaman." Büyük kızartma tavaasını tutuyorum ve bileğimi çevirerek krebi havaya kaldırıyorum. Olimpiyatlara layık bir takla attıktan sonra tavaya geri iniyor.

Evie ve Haven alkışlıyor. Bella da öyle, gözlerinin içi gülüyor. "Çok etkileyici," diyor bana.

"Bayanlar için her şeyi yaparım" diyorum.

"Deneyebilir miyim?" Haven bir adım öne çıkıyor. Bal kahvesi saçlarını geriye itiyorum.

"Sanırım iki eline de ihtiyacın olacak, tatlım. Tava çok ağır."

Alçısına bakıyor ve dramatik, acı dolu bir iç çekiyor. Yine de acı çekmediğini biliyorum. Doktorun dozaj emirlerini harfiyen uyguladım. Yani, miligramına kadar.

"Ama masayı kurabilirsin," diye teklif ediyor Bella. "Bunu tek elle yapabildiğini *biliyorum*."

"Tamam," diyor Haven. "Süslü gözlükleri kullanabilir miyim?"

Bella'ya soruyor, o da kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Evet, devam et," diyorum. "Şarap kadehlerini kastediyor," diyorum Bella'ya. "Suyunu ve portakal suyunu onlardan içmeyi seviyor."

Bella'nın gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Bu öyle bir gülümseme ki, bir erkek şansını merak ederek ona bakmaktan başka bir şey yapamıyor. Yan odaya sadece benimle yatmak isteyen değil, aynı zamanda bir şekilde kendini de bu aile içi anlatıya uyduran bir kız mı taşınıyor? Zihnimi *keşkeler* ve *olabilirlikler* içinde döndürmeye yetiyor.

"Ne kadar süslü," diye alay ediyor. "Onlara keten peçete de kullanıyor musun?" "Evet," diye kestirip atıyorum. "Evie gelecek yıl bitirme okuluna başlayacak." "Bitirme okulu, ha?"

"Evet. Anaokulunda görgü kuralları çok önemlidir. Kim kime reverans yapıyor, bilirsiniz."

Bana gözlerini deviriyor ama yüzündeki gülümseme yerinde duruyor. Aptalca şakalar. Göğsümde aptalca bir his.

Kapı zilimin sesi evin içinde yankılanıyor. Kaşlarımı çatarak dahili telefona yöneldim ve *cevap* tuşuna bastım.

Tanıdık bir yüz beni karşıladı.

"Anne?"

"Evet, beni içeri al" diyor, her zamanki gibi sabırsızca. Giriyorum ve arkamdan iki küçük ses mutlulukla yükseliyor.

"Büyükanne geldi!"

Ön kapıya doğru koşuşturuyorlar, ayakları koridorda yankılanıyor. Ön kapıyı kendi başlarına açmaktan daha fazlasını yapabilirler.

Bella dudağını ısırtıyor, bana bakıyor. "Kalmalı mıyım?" diye soruyor.

Sanki zaten yeterince derin değilmiş gibi, onu hayatımın daha da derinliklerine sürükleyip sürüklememek anlık bir karar. Her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum.

"Evet," dedim. "Tabii ki yapmalısın."

Annem uzun adımlarla mutfığa giriyor. Altmışlı yaşlarının sonunda, permalı saçları bir miğfer gibi, hâlâ hesaba katılması gereken bir güç.

"Anne," diyorum eğilip onu yanağından öperek. "Bugün uğramayı planladığınızı bilmiyordum."

Ne de bu kadar erken.

"Dün bana mesaj attın ve en büyük torunumun düştüğünü söyledin," diyor. "Olabileceğim başka bir yer yok."

Haven bacağına yapışmış, alçısını tutuyor. "Bak, moru seçtim." "Harika bir renk canım," diyor annem. "Bu renk hırsın ve asalet."

İsa.

Haven onun yorumu karşısında ışınladı, ancak bu iki kelimenin de ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikri olmadığını tahmin ediyorum.

"Anne," dedim, "Bella'yla tanışmanı istiyorum. Bella, bu benim annem, Patricia."

Annemin şahin gibi gözleri Bella'ya odaklanıyor. "Memnun oldum," diyor Bella'nın elini sıkarken. "Çok memnun oldum."

"Ben de öyle," diyor Bella. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Bella benim yazlık komşum," diye arz ettim. "Dün Haven düştüğünde buradaydı."

"Ve şimdi de krep yapıyorum," diye ekliyor Bella, ocağın başına dönerek. "Kahvaltı ister misin?"

Annem kahvaltı masasına oturdu. Haven onun yanındaki koltuğı kapıyor. "Ben de biraz isterim," diyor, "hem de nasıl tanıştığınızın hikâyesini. Ama önce Ethan, çocuklarına kadehten nasıl içileceğini mi öğretiyorsun? Aklından ne geçiyor?"

Bir iniltiyi bastırıyorum. Otuz altı yaşında ve iki çocuk babası olsan bile annenin seni bir kızın önünde utandırabileceğine güven.

Bu zorlu bir sabah olacak.

Bella gittikten sonra annem uzun süre kapalı kapıya bakıyor. Yaklaştığını bildiğim tartışma karşısında başımı sallıyorum ve Evie'yi sandalyesinden kaldırıyorum.

"Bella nereye gitti?" diye soruyor.

"Eve gitti. Yapacak işleri var, biliyorsun." "Geri mi dönüyor?"

"Eninde sonunda, evet, eminim öyle olacaktır. Ama muhtemelen bugün değil."

Evie bu cevabın sadece *evet* kısmını anlıyor ve bazen oturma odam gibi görünen oyun odasına doğru giderken gülümsüyor. "Bella bir köpek," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Hav hav."

Bu da ne böyle?

"Ee," diyor annem, tek bir kelimeye pek çok yazarın bütün bir romanda yüklediği anlamdan daha fazlasını yükleyerek.

"Yani," diye yankıladım. "Neden devam edip söylemek istediğin şeyi söylemiyorsun?"

Annemin kaşları kalktı. "Tatlım, bir şey söyleyecek kadar bilgim yok. Benim *sorularım* var."

Tatlı merhamet. "Sana verecek çok fazla cevabım yok."

Bunun doğru olmadığını biliyormuş gibi alay ediyor ve bar taburesinde biraz kıpırdanıyor. "Bunlar çok rahatsız," diye yorum yapıyor. "Neden bunları seçtin?"

"Onları ben seçmedim." "Doğru. Lyra seçti."

Yardım sinyali gönderebilir miyim? Bella ve beni anneme anlatmaya çalışmanın kötü olduğunu düşünüyorsam, eski karımla tartışmak tartışmasız çok daha kötü.

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Annem sandalyenin üzerinde belli belirsiz bir dönüş yapıyor ve bu esnada adaya tutunuyor. "Çok aptalca," diyor. "Doğru. Komşu kız gerçekten iyi birine benziyor. Yemek yapmayı biliyor. Nazik de. Ve sana öyle bir bakıyor ki... yani, senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kapatıyorum. Şimdiye kadar çok iyiydi. "Bu çok güzel."

"Evet, öyle. O zaman neden onu düzgün bir randevuya çıkarmıyorsun?" Gözlerim tekrar açıldı. "Onunla çıkmamı mı istiyorsun?"

"Çok uzun zamandır yalnızsın. O kaltakla evli olduğun yılları da buna dahil ediyorum."

"Anne." Oturma odasına doğru bakıyorum ama Paw Patrol'un neşeli sesleri konuşmamızı bastırıyor. Haven ve Evie dinlemiyor.

"Gerçek bu!" diye itiraz ediyor, gözleri benimkiler kadar kararlı. "Cumartesi günü sevgilileri ben alayım, sen de gidip onun ayaklarını yerden kes. Nasıl yapıldığını hâlâ hatırlıyorsundur umarım?"

Tavana bakıp beşe kadar sayıyorum. İnsanın kendi annesinden böyle bir tavsiye alması biraz utanç verici ama...

"Hâlâ hatırlıyorum," diyorum. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve ayağa kalkıp tabakları toplamaya başlıyor. "Mükemmel. Cumartesi o zaman."

Oturma odasına dönüp bakıyorum ve ne olacak ki, neden olmasın, korkularımı dile getireceğim. Ne de olsa annem iki oğul yetiştirmiş ve harika bir iş çıkarmıştı.

"Yine de endişeleniyorum... Çok fazla bağlanmalarını istemiyorum. Lyra'nın yokluğunu daha yeni yeni atlatmaya başladılar."

Annemin yüzü kararır. "Bir çocuk bunu asla atlatamaz."

"Biliyorum. Yine de ne demek istediğimi anlıyorsun. Artık onu o kadar sık sormuyorlar, onun için ağlamıyorlar."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ama gözleri spekülasyonlarla dolu. Bu bakışı biliyorum. Bir şeyler planlıyor demek. "Ondan şimdiden hoşlanmışlar gibi görünüyor."

"Öyle."

"Sadece yavaş gittiğinden emin ol, eminim iyi olacak. Torunlarım güçlüdür. Ayrıca, kızla evleneceğini kim söyledi?"

"Anne!"

Gülümsemesi geniş ve yanımdan geçip oturma odasına doğru yürürken kolumu okşuyor. "Yeterince uzun süre başkaları için yaşadın Ethan. Çalışanların da dahil. Bu iyi olabilir. Bu kadar endişelenmeyi bırak."

Arkasından bakıp, onun kanepeye çöküşünü ve Haven'ın gelip onun yanına sokuluşunu izliyorum.

Elimi sertçe yumruk yapıp bırakıyorum ve gerginliğimin geçmesine izin veriyorum. Bir randevu işleri daha ciddi hale getirirdi. Her türlü potansiyel soruna davetiye çıkarırdı. Ama belki de annem haklıydı - o kadar ileriye düşünmeye gerek yoktu ve Lyra yıllar önceydi.

Tekrar deneme zamanı.

O gece, çocuklar uyuduktan ve annem gittikten sonra, yatağında uzanmış tavana bakarken Bella'yı aradım.

Üçüncü sinyalde cevap veriyor. "Ethan?"

"Selam."

"Her şey yolunda mı? Haven nasıl?"

"Harika gidiyor. Aslında alçısını arkadaşlarına göstermek için sabırsızlanmaya başladı. Kimin kıskanabileceğini tartışıyorduk."

"Vay canına," diyor Bella. "İleriye bakmak. Bunu sevdim." Sonra iç geçiriyor. "Bu sabah için özür dilerim. Eminim ben gittikten sonra annenin sana soracak soruları olmuştur."

Homurdanıyorum. "Evet."

"İşleri senin için zorlaştırmak istememiştim."

"Yapmadın." Aslında tam tersi. "Senden hoşlanıyordun." Bir duraklama. "Sevdi mi?"

"Evet. Krepleriniz mükemmel eleştiriler aldı."

Bella kıkırdıyor. "Umarım ona karışımın bir kutudan geldiğini söylememişsinizdir." "Tabii ki söylemedim. Ben bir centilmenim." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum,

Sesinin beni ne kadar *mutlu* ettiğine şaşırdım. Üstelik o kadar uzun süredir uzakta bile değil -ne kadar, on iki saat mi? "Bir sorum var," diyorum. "Daha çok bir emir gibi."

"Bir emir mi?"

"Evet. Cumartesi günü programını boşalt. Seni alacağım ve günü Greenwood'dan uzakta geçireceğiz."

"Kaçırılıyor muyum?"

"Oh, evet. Olmaya çalıştığımda çekici olabilirim."

"Yani hiç denemedin mi?" diye soruyor. "O zaman başım ciddi belada."

Sözleri beni güldürüyor. "Kesinlikle öylesin. Geçen geceki konuşmamızı unutmadın, değil mi?"

"Bizim hakkımızda mı?"

Kelimeleri yüksek sesle söylemekteki tereddütü beni gülümsetiyor. Cesaret ve masumiyetin büyüleyici bir karışımı bir bakıma. "Evet, sana yapmak istediğim her şeyi anlatmaya başladığımda. Cumartesi günü listeni duymak istiyorum."

Hayal mi görüyorum yoksa Bella'nın sesi nefes nefese mi? "Listem için hazır olup olmadığından emin değilim."

Onun alayları beni sınırın ötesine itiyor. "En kötüsünü yap."

"Tamam, yapacağım. Beni küçümsemek iyi bir taktik değil, biliyorsun."

"Korkuyorum."

"Öyle olmalısın," diyor. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Yatağında uzanıyorum."

"Beni sadece yataktan mı ararsın?"

Oh, baştan çıkarıcı. "Yanımda olduğunu hayal etmeyi çok kolaylaştırıyor."

Sesi düşer. "Anlıyorum. Özellikle hayal ettiğiniz bir şey var mı?"

Eğer ısrar ederse.

"Hayal gücümde pek fazla kıyafet giymiyorsun."

Tek söylediği "Ah," oluyor ve sonra parke zeminde ayak sesleri duyuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Yatağıma," diyor.

Bunu yapıyor muyuz? Kesinlikle yapmıyoruz. Ama... kulağımdaki nefessizliği cehennem kadar sıcak değilse lanet olsun. İtebilir miyim?

Gerçek bir centilmen bunu yapmaz, ama şakama rağmen onlardan biri olmadığımı biliyorum ve Bella bana bunu sorun etmediğini söyledi. Bizimle.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Hayal gücümün dışında ne giyiyorsun?"

"Pijama şortu ve tişört."

Bu görüntü beni gülümsetiyor, aynı zamanda zihnimde dolaşıyor. Uzun, güzel bacakları sergileniyor olacaktı. "Güzel," diyorum. "Ama ben seni çıplakken daha çok seviyorum."

"Şimdi gömleği çıkarıyorum... altında sutyen yok."

"Mmm, lanet olsun. Göğüslerini hayal edebiliyorum."

"Keşke burada olsaydın," diyor. "Geçen gece yaptığın şeyi yapmak."

Kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve yatak odamın kapısına bakıyorum. Kapı sıkıca kapalı ve kızlar üst katta uyuyor. "Geçen gece ne yaptım?"

gece?" Ben sordum.

"Ethan."

"Söylediğini duymak istiyorum." Boxerımı aşağı itiyorum ve elimi hızla sertleşen sikimin etrafına kapatıyorum. Onu karşımda görmek çok kolay, sırtı kavisli ve o güzel pembe meme uçları benim için hazır.

"Meme uçlarımı emdi," diye fısıldıyor. Sesinde sadece kısa bir tereddüt var ve bu beni daha da sertleştirmiyorsa lanet olsun.

"Evet, ısırđım. Onları da ısırđım." "Bu hoşuma gitti," diye mırıldanıyor.

"Ben de öyle. Şimdi kendine dokunmanı istiyorum," diyorum ona.

"Külot giyiyor musun?"

"Evet."

"Elini içeri kaydır ve benim için amına dokun."

Nefes nefese bir inilti. "Tamam."

Onu bu şekilde hayal etmek dünyadaki en kolay şey. Yatağında, telefon kulağında, diğer eli bacaklarının arasında çalışıyor. "Seni çok istiyorum Bella."

"Ben de seni istiyorum." Sesi değişti, şimdi, derinleşti ve karanlıklaştı, geri dönemeyeceğim bir şeye dönüştü. "Tenime dokunuşunu hayal ediyorum."

"Nerede?"

"Sen söyle," diye mırıldanıyor. "Bu senin dokunuşun."

"Dudakların. Boynun. Meme uçların. Karnınız. İç bacakların. Kukun."

Bella'dan nefes nefese bir iç çekiş; elini vücudunda gezdirdiğini hayal ediyorum, aynen böyle. "Çok açgözlü."

"Senin için mi? Tabii ki evet."

"Sadece sesini duymak bile beni ıslatıyor," diye mırıldanıyor. "Aslında... vay canına, bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Telefonda kirlenmek mi?"

"Evet."

"Sorun değil. Sadece ben varım, bebeğim. Sadece biz varız." Şimdi okşarken sikim elimden kolayca kayıyor. "Beni tahrik *etmeyecek* hiçbir şey söyleyemezsin."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. "Burada senin için çok sertim ve sen de benim yanımda kendini çok iyi hissediyorsun."

Sesi... kulağımda nefes nefese inlemeleri. Omurgama, bacaklarıma, sikime vuran bir ihtiyaç göndermeye yetiyor.

"Parmağını içeri sok," dedim ona.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Keşke sen olsaydın. Parmağım yeterince büyük değil." "İki tane kullan."

"Hâlâ yeterince büyük değil."

Lanet olsun, bu hızla ondan önce ben patlayacağım. Vuruşlarımı yavaşlatıyorum ve dizlerimi hafifçe büküyorum, ritmim yavaşlıyor.

"Seni nasıl becermemi istediğini söyle," diyorum.

Cümle ilerledikçe daha da güçlenen titrek ses tonuyla söylüyor.

"İçimdesin... oh, çok iyi hissediyorsun, Ethan. Çok iyi."

Onu altımda görebiliyorum, etrafımda hissedebiliyorum ve lanet olsun ki neredeyse dilimde onun tadını alamıyorum. Bella kulağımda, ama her yerde de var.

"Çok yakınım," diyorum ona. "İçinde bitirmeye çok yakınım." "Yap hadi," diye nefes alıyor. "Ben de çok yakınım."

"Aynı zamanda mı?"

"Evet. Tanrım, seni istiyorum."

"Seni de istiyorum." Elim hızlanıyor, sikim avuçlarımdan kayıyor ve uçurumun kenarında sallanıyorum. Ondaki gelen uzun ve tek bir inleme sesi beni kendime getiriyor. Dünyada Bella'nın zevkine teslim olmasından daha güzel bir ses olduğunu sanmıyorum.

Göğsüm kabararak karnıma doğru patladım.

"Siktir," diyorum ona, konuşabildiğimde. "Son seksimizden beri bu kadar güçlü bir orgazm yaşamamıştım. Ama tek başıma? Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

Kahkahası nefes nefese, sıcak ve utangaç, hepsi aynı anda. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Seninki nasıldı?"

"Elektrikli."

Gözlerimi kapatırken bile bu tek kelime kafamın içinde dönüp duruyor. "Yüz yüze tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum.

"Cumartesi günü mü?"

"Cumartesi günü," diye yankıladım. "Ya Bella?" "Evet?"

"Bu işte iyisin. Açık saçık konuşmakta yani."

Cevabı çok tatlı. "İyi bir eğitmenim var." "İyi uykular, Bella."

"İyi geceler, Ethan." Sesi hala zihnimde mırıldanırken derin, doygun bir uykuya dalmam uzun sürmüyor. Uzak durmam, duvarlarımı yüksek tutmam gerektiğini biliyordum ama yine de... kendimi yıllardır hissetmediğim kadar bütün hissediyordum.

BELLA

Cumartesi gününün ortasında kapımın zili çaldığında, Ethan canavar gibi cipini çoktan çalıştırmıştı. Dahili telefonda "Dışarı gel," diye seslendi. "Bugünlük kaçırılmana izin ver."

Gülerek çantamı kapıyorum ve Toast'a veda ediyorum. Yorum yapmıyor, alt merdivene uzanmış, kesik gözlerle beni izliyor.

"Beni *çok* özleme," diyorum ona.

Başını kararlılıkla başka yöne çeviriyor.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum, telefonumdaki gözetleme uygulaması aracılığıyla yaklaşık beş yüz güvenlik protokolünü başlatıyorum -Kort Knox bu evden bir iki şey öğrenebilir- ve Ethan'a giden yolda acele ediyorum.

Sırıttıyor, gözleri kıyafetlerimin üzerinde geziniyor. "İyi görünüyorsun," diyor.

Ben.

Kot pantolonuma ve yürüyüş ayakkabılarıma bakıyorum. Üzerimdeki düğmeli

Giydiğim kıyafet biraz vücuda oturuyor ama kesinlikle dışarıda geçireceğim bir gün için giyinmişim.

"Bana odunsu bir şey beklememi söylemiştin."

"Öyle yaptım." Koyu renk kot pantolon ve sweatshirt giymiş, geniş gülümsemesi ve dağınık saçlarıyla... bir milyon dolar gibi görünüyor. Ama yine de, çıplak olsak da muhtemelen onun yanında kendimi yetersiz hissedeceğim - o böyle bir adam. "Hadi, Bells. Atla."

Yolcu koltuğuna atlıyorum. Bu sadece bir ifade de değil, çünkü araba gerçekten de atlamamı gerektirecek kadar yüksek. Bunu gören Ethan gülüyor.

"Ne?" diye sordum. "Bir canavar kullanıyorsun."

"Eğer isim arıyorsak, Honda'nız için birkaç isim düşünebilirim."

"Honda'dan nefret etme," diyorum ona. "Gururlu bir geçmişi var ve ona karşı yaşıci iddialar duymayacağım."

Ethan arabayı vites e takarken gülümsemesi genişler. "Benden tek kelime daha duymayacaksın-"

"Güzel."

"-eğer bugün devam edeceğine söz verirsen." "Devam etmek mi? Yürüyüş yapıyoruz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bundan hoşlanan biri olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden burada çılgın bir kumar oynuyorum."

Sırıtiyorum. "Ağaçlardan nefret ettiğimi söylesem ne yapardın? Ve yürümekten?"

Başını sallamadan önce bir süre düşünür gibi yapıyor. "İşte o zaman bir B planına sahip olmak işe yarayabilirdi."

"İyi ki ihtiyacın yok." Koltuğumu arkaya itiyorum ve rahatıma bakıyorum. "Açık havayı seviyorum."

"Tanrıya şükür." Alnındaki teri siliyormuş gibi yapıyor. "Yine de zorlu bir yere gitmiyoruz."

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir elini kalçama, diğerini direksiyona koymak için uzanıyor. "Bella," diyor bana, "seni hafife almanın kötü bir taktik olduğunu öğreniyorum."

Elimi onun elinin üstüne koymak bana saçma bir heyecan veriyor. Bugün güzel bir şekilde tanımlanmamış durumda - bunun bir randevu mu, *gerçek* bir şeyin başlangıcı mı, yoksa sadece ikimizin arkadaş olarak birlikte vakit geçirmesi mi olduğunu bilmiyorum. Ama ne olursa olsun bunun tadını çıkaracağım.

Ethan rotayı Rainier Dağı Ulusal Parkı'na çeviriyor. Uzun yolculuk hiç de tatsız değil; arabada her zaman konuşacak bir şeyler ya da sakın bir sessizlik var. Aramızdaki rahatlık bir şekilde olgunluk hissi veriyor.

Milli parkın içinde geçtiğimiz ilk büyük park yeri neredeyse boş ama Ethan sürmeye devam ediyor.

"Tam yerini biliyorum," diyor ve çakıllı bir yola sapıyor. Tırmanmaya başladığımızda, sağındaki düşüş derinleşiyor, ağaçlar uzakta azalıyor.

"Tamam, veriyorum. Bir canavar kullandığın için mutluyum." Ethan kıkırdıyor. "Dört tekerden çekiş güzel bir şey."

Eski, terk edilmiş bir bekçi kulübesinin hemen yanındaki bir platoya park ediyoruz. Doğal bir ağaç korusunun içine yerleştirilmiş olan bu yer

Aşağıdaki vadi. Güzel bir yaz günü, güneş bulutların arkasından görünüyor.

"Buradan başlayacağız," diyor Ethan, ikimiz için de su şişeleri çıkararak. Çam ve çiy kokusu havada ağırlaşıyor ve bir an için sadece gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi açtığımda Ethan'ın bana baktığını görüyorum. Ona gülümsüyorum. "Bu senin kaçış şeklin, değil mi? İşten ve sorumluluklardan uzakta?"

Yavaşça başını sallıyor. "Her zaman öyleydi." "Bana gösterdiğin için teşekkürler," diyorum ona.

Bir elini ensesinde gezdiriyor ama gülümsüyor. "Hadi," diyor bana. "Sana bu manzarayı göstermek istiyorum."

Bizim için seçtiği patika çok zor değil. Bir manzara noktasına kadar dönüyor, milli parkın çarpıcı yeşillikleri bilgisayarda inanılmaz derecede pastoral bir masaüstü resmi gibi önümüze yayılıyor. Dağın kendisi, karla kaplı zirvesiyle birlikte uzak mesafedeki resmi taçlandırıyor. Muhteşem ötesi.

Bir kütüğün üzerine çöküyorum ve su şişemden derin bir yudum alıyorum. "Bu parkurda başka kimseyi görmedik," diye yorum yapıyorum. "Nasıl olur da burası tıklım tıklım olmaz?"

Ethan'ın gülümsemesi çarpık. "Teknik olarak konuşursak, bu resmi bir pist değil."

"Teknik olarak mı?"

"Eskiden öyleydi ama kapattılar." Sırt çantasına uzanıyor ve hızlı bir çekişle açıyor. İkimiz için de lezzetli görünen bir sandviç içeren bir paket çıkarıyor.

"Maria'nın izniyle," diyor.

"Ona teşekkürlerimi ileteceğim. Bu harika görünüyor."

"Ağırlığınca altın değerinde," diye onaylıyor yanıma otururken.

Bir ısırık alıyorum ve tadının, temiz havanın, güzel manzaranın ve güneş ışığının tadını çıkarıyorum. Burası muhteşem bir yer ve belki de... belki de bu ona o küçük yalanı, bir şekilde tekrar tekrar söylemeye başladığım yalanı söylemenin tam zamanıdır.

"Ethan," diye başlıyorum ama bana dönüp baktığı anda sinirlerim bozuluyor. Burası kirletilemeyecek kadar güzel bir yer. "Bu senin gibi bir adam için basit bir zevk değil mi? Gazetelerin hepsi Greenwood Hills sakinlerinin spor araba sahibi jet-setçiler olmasını istiyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Çocuklarım ve sorumluluklarım olmasaydı belki de olurdu. Teyzen ve amcan gibi bütün yaz seyahat ederdim."

Sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum ve kendimi berbat hissederek başımı sallıyorum.

"Ama çocukken bile açık havayı hep sevmişimdir. Kardeşim ve ben deniz kıyısında büyüdük ve sürekli suyun içindeydik. Ayrıca..." Bana bakıyor, kaşlarındaki çatıklık geri gelmiş. "İnsanlarla bir yere gitmek isteyip istemediğimizden emin değildim."

"Tanınır mıydınız?"

"Olabilirim. Çok yaygın değil ama oluyor, evet. Bazen benim de fotoğrafım çekiliyor."

Ve bu olduğunda ben de onun yanında olurdu, bu da aramızdaki... bu her neyse, çok daha fazlasını ifade ederdi. "Çok mantıklı," diyorum.

Omuzları gevşiyor. "İkimizin de bunu istemediğini düşündüm."

"Hayır, hiç de değil." Dürüst olmak gerekirse, henüz karara bağlanmamış bir konunun kamuoyu tarafından irdelenmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordum. Ethan sandviçini bitirdi ve kolunu omuzlarıma dolamak için uzandı. Kendimi yüzde doksan harika ve yüzde on sahtekâr gibi hissederek ona yaslanıyorum.

"Bunu yarın hatırlayacağım," diyor.

Onu iğnelemekten kendimi alamıyorum. "Umarım öyledir," diye takılıyorum. "Yoksa genelde hafıza kaybı mı yaşarsın?"

"Hayır, sen komedyensin," diyor. "Ve belki de bu konuyu açmamalıyım, ama... ne olacak ki. Eski karım yarın buraya gelmeyi planlıyor."

Oh.

"Vay canına."

"Planları son dakikada değiştirmenin kraliçesi, bu yüzden kesinleşmiş bir şey yok.

Ama kızları buna hazırlamaya çalıştım."

Yutkunuyorum. "Genelde nerede yaşar?"

"Hiçbir fikrim yok. Son duyduğumda Portland'daydı ama çok seyahat ederdi. Daha önce bahsettiğiniz spor araba sahibi jet sosyete kulübünün gururlu bir üyesi."

"Doğru."

Tekrar iç çekti. "Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, tabii ki konuşmalıydın. Konuşmaya ihtiyacın olursa seni dinlemek için her zaman buradayım."

Omuzumu sıkıyor. "Çok nazıksın."

Geri çekiliyorum ve kaşlarımı oynatarak ona bakıyorum. "Bunun nezaket olduğunu nereden biliyorsun? Belki de art niyetliyimdir."

"Doğru. Peki ne olabilirler?"

"Bunu size *söylemem* mümkün değil elbette. Ama teorik olarak, *varsayımsal olarak*, sen, ben ve bir yatak içerebilir..."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bunu başarmak için bana karşı nazık olmanıza gerek yok."

"Herhangi biriyle yatabilirsin, değil mi?"

"Eğer o kişi sen olsaydın, evet." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve boynuma doğru iniyor. "İstediğin kadar kaba ol. Beni korkutup kaçıramazsın."

"Ne kadar rahatladım!" Elimi saçlarının arasında gezdiriyorum. "Sonunda bu iyi kız rolünü bırakabilirim."

Tekrar homurdanıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Üzgünüm Bella," diyor beni öpmeyi bitirdiğinde, "ama bunun bir rol olmadığı oldukça açık."

"Vur." Dudaklarından nefesim kesildi. "Artık sırrımı biliyorsun o zaman." "Sonuna kadar iyi olduğunu mu? Evet, bundan oldukça eminim."

Bu." Beni ayağa kaldırdı. "Bu patikada yapmamamız gereken bir şey yapmadan önce arabaya geri dönelim."

Dönüş yolunda her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz ve onun hakkında küçük, sıradan şeyler keşfediyorum. Kahvesini sadece sade içtiğini ve havuçtan nefret ettiğini. İlk öpücüğü on iki yaşındaymış ve komşu kızıyla olmuş -bunu söylerken bana göz kırpmıyor ve bunun açıkça bir kalıp olduğunu söylüyor- ama erkek kardeşi daha sonra ona aşık olduğunu itiraf etmiş. Bu bir hafta kadar işleri karıştırdı.

Ben de büyük şeyler keşfediyorum. Kızlarının kendisini, bir bakıma, hayatlarını çalışmaya adanmış insanlardan biri olmaktan kurtardığına inanıyor ve bunun için onlara minnettar olduğunu söylüyor.

Bana da bir şeyler soruyor. Kardeşim ve ailem hakkında, eğitimim hakkında, nerelere seyahat ettiğim hakkında. Ben de ona ailem, eğitimim ve hayallerim hakkında bir şeyler anlatıyorum. Bunları sadece Wilma ve Trina'nın yanında rahatça konuşuyorum ama onunla arabadayken... o rahatlık geri geldi.

Ethan kaşlarını kaldırarak bana baktığında neredeyse Greenwood'a varmıştık. "Eee," diyor sesli harfleri uzatarak.

"Ee," diye yankılanıyorum, ona bakmak için dönüyorum. Kalın saçlarını geriye atmış ve yüzünde rahat, çekici bir gülümseme var.

"Listenizden bahsetmişken..."

"Bu konuyla uzaktan yakından ilgisi olan bir şeyden bahsetmiyorduk."

Uzanıp elini tekrar dizime koyuyor. "Her şey uzaktan *bununla* ilgili."

Eline, uzun parmaklarına ve geniş eklemelerine bakıyorum. "Pekâlâ. Sana listeyi gösterdiğim kadar söylemesem nasıl olur?"

Dizimi sıkıca kavırıyor. "Bunu kabul edebilirim."

"Uygun mu?"

"Ah evet." Bana tekrar bakıyor ve bu sefer bakışlarındaki sıcaklık hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Kızlara evde olacağıma dair söz verene kadar yaklaşık bir saatim var."

Parmaklarını teker teker izliyorum. "O bir saati bende mi geçireceksin?" "Harika bir fikir."

"Arada sırada iyi bir şeyler yaşadığım biliniyor." Heyecan, beklenti, sinir... hepsi içimde yükseliyor. Bu benim konfor alanımın çok dışında - baştan çıkarma, keşif. Eminim kendi yaşında, çok daha deneyimli ve yetenekli kadınlarla birlikte olmuştur.

Ama burada benimle birlikte.

Ön kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Ethan kollarını bana doluyor. Tost hiçbir yerde görünmüyor ama beni eve buyur edip etmeyeceğini görmek için yazı tura atmak gerekiyor.

"Bu yaz komşumun evini bu kadar sık ziyaret edeceğimi kim bilebilirdi?" diye kulağıma fısıldıyor, beni geriye doğru yürütürken.

Kollarımı boynuna doladım. "Kim bilebilirdi ki ziyaret *edeceğimi* komşunun evini bu kadar sık ziyaret ediyorsun?"

Ethan beni derin ve yavaşça öpüyor, elleri aynı anda vücudumda lezzetli bir şekilde büyük ve becerikli hareket ediyor. "Komşun tüm bu olanlardan çok memnun," diyor ve daha da vurgulamak için kalçalarımı kendine doğru çekiyor.

"Bu komşu da öyle," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "O kadar memnun ki, yüksek sesle müzik çaldığınızda muhtemelen sizi ev sahipleri derneğine şikayet *etmeyecektir*."

Ethan arkasına yaslanır. "Vay canına, *çok* memnun olmalı."

"Çok," diye katılıyorum. "Ama daha fazla hoşnutluğa da karşı çıkmaz."

Koyu kahkahası üzerime yıkılıyor ve sonra kalçalarımı kavrayıp beni vücuduna doğru kaldırıyor. Bu harekette öylesine rahat bir güç var ki. "Bir mutfak adasından bahsettiğini hatırlıyorum," diyor.

Boğazım kurudu. "Bundan bahsetmiştim."

Ethan bizi mutfağa götürüyor ve beni soğuk mermerin üzerine bırakıyor. Elleri gömleğimin düğmelerinde hızlıca ilerliyor.

Boynumu öpmek için eğilerek, "Kol tutma ve saç çekmeden bahsettiğini hatırlıyorum, ki bunları yapabiliyorum," diyor. "Başka ne var? Bana anlatma pratiği yapmanın zamanı geldi."

Söyleyeceğim ama dudakları sütyenime yaklaştığında kelimeleri oluşturmak zorlaşıyor. Dudakları meme uçlarımdan birine yaklaşıırken, hiçbir önsöz ya da ısınma olmadan kupları aşağı doğru itiyor. Bu his karşısında nefesim kesildi.

-Çok hassas ve o da bunu biliyor.

Ethan sırtarak diğer göğsüme geçiyor. Bu sefer dişlerini kullanıyor, elleri çoktan kotumun düğmesini çözmüştü. "Hadi ama. Bundan daha fazlası olmalı."

Kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları üzerimden kaydırabiliyor. "Benim mutfak adası fantezime uygun giyinmediğin kesin."

Sırtarak aşağı uzandı ve gömleğini çıkardı. Geniş, kaslı göğsü ve bir tutam saç beni karşılıyor. Ona bakıyorum, üstümde, bana karşı olmasını, beni tutmasını istiyorum. O göğsü hissetmek için her şeyi yaparım.

Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Çok etkileyici, ha?"

"Kesinlikle." Belki şaka yapıyor ama ben kesinlikle yapmıyorum. Pantolonuna uzandım ama elimi itti.

"Hiç adil değil," diyorum.

"Sabır, Bella..." Beni tezgâha geri itiyor ve bacaklarımı kolayca açıyor. Kolunu kalçalarımın dolayarak beni yerimde tutuyor. Bu ana, ona ve bize kilitlenmiş durumdayım. Sağ eli külotumu yana çekiyor.

İtiraz etmiyorum. Ağzını, dilini, dudaklarını üzerime koyduğunda değil. Hayır, gözümü kırpmadan tavandaki güzel işlemeli spot ışıklarına bakıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Bundan bu kadar keyif almam neredeyse utanç verici. Ne kadar iyi -Bu onun için ne kadar *kolay*. Neredeyse hiç düşünmüyor, sadece tamamen teslim oluyor ve belki de bu onun coşkusundan kaynaklanıyor. Bana sanki hoşuna gidiyormuş gibi davranıyor ve kendimi bırakmam çok kolay oluyor.

Ve sonunda orgazmım içimden geçtiğinde, o orada, beni tutuyor ve kısık gözlerle beni izliyor. Sert bir sesle onu ne kadar tahrik ettiğimi söylüyordu.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Bu yüzden tezgahıtan kaymak ve kollarımı soğuk mermere dayayarak arkamı dönmek hiç de zor olmadı. Ve Tanrı yardımcım olsun, kıcıımı bile biraz oynatıyorum.

Bana ne oldu? Ethan değil, en azından henüz değil ve tek düşünebildiğim bu gerçeği değiştirmek.

"Siktir," diye homurdanıyor ve yanaklarımdan birine tokat atıyor. Acıtıyor ama sadece bir anlığına. "O kadar güzelsin ki, bu gerçek olamaz."

"Yine" diyorum.

"Bu senin listende miydi?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama eli tekrar, bu sefer diğer yanağıma inerken ağzımdan çıkan tek şey bir çığlık oluyor.

"Anlat bana," diyor.

"Evet." Derinlere gömülmüştü ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı. Eski sevgilim bunu denemekle hiç ilgilenmemişti - sertlikle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ethan külotumu aşağı çekerek kalçalarımın yarısına kadar indiriyor. Tüm vücudum beklentiyle, bekleyişle titriyor ve sonra... *acı*. Bir tokat daha.

"Tenin muhteşem," diyor. "Bunu ilk gördüğüm andan beri seni gördüm."

"Ağacımdan mı gözetliyorsun?" Alay ediyorum ve bir tokat daha içimde yankılanırken nefesim kesiliyor. Çok fazla güç kullanmıyor, içime hücum eden sıcaklıkla hiç orantılı değil. Ama acele ediyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum, onun için ağrıyorum.

"Casusluk yapmıyordum. Ama olsaydım, seçeceğim görüntü tam olarak sendin. Çok seksisin Bella ve sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim."

Sütyenimin kopçasını çözüyor, benden daha iyi bir açığa sahip. Yana atıyorum ve ona bakıyorum.

Spekülasyon içinde bakıyor. "Şaplak, ha?" diye çekiştiriyor. "İlginç. Merak ediyorum..."

Elini bacaklarımdan arasında gezdiriyor, bir parmağı lezzetli bir şekilde derine batıyor. "Siktir, ıslanmışsın."

Alnımı soğuk mermere dayıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Bu şekilde teşhir edilmek... bir şekilde beni *daha da* tahrik ediyor. Beni izlediğini ve zevk aldığını bilmek. Kelimeleri söylediğini duymak.

Bir fermuar açıldı. Sonra sertliği kıcıımın üzerinden, bacaklarımdan arasından çekerek beni tekrar kızdırıyor.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar.

"Sik beni."

"Ne? Seni tam olarak duyamadım."

"Beni becermeni istiyorum. Tam burada." Cesaretimi kaybetmeden önce son kelimeyi zorla söyledim. "*Sertçe.*"

Ethan inliyor. "Ağzından çıkan bu tür sözleri duymaktan asla bıkacağımı sanmıyorum."

Ona dönüp baktım. "*Şimdi* dedim."

Sırtarak aşağı bakar, eli hareket eder... ama içeri itmez. "Lanet olsun. Bella, prezervatif getirmedim."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum biraz daha yükselerek. İhtiyaçtan neredeyse *nefes nefese* kalmıştım. İçime girecek mi artık? *Ona* ihtiyacım var.

"Ve bunu almakta iyi misin? Düzenli olarak falan?"

"Evet, her sabah." Neredeyse nefes almak kadar kökleşmiş bir alışkanlık - bunu yıllardır yapıyorum.

Ethan düşünüyor gibi görünüyor. Ama kıcımlı tekrar oynatıyorum, bacaklarımı daha geniş açıyorum...

"Siktir," diyor, kararını vermiş ve kendini konumlandırıyor. İçime girerken ikimiz de inliyoruz, inç inç, lezzetli bir şekilde derin.

Bundan asla bıkmayacağım.

Ethan kollarıma uzanıyor ve onları geri çekiyor, göğsüm soğuk mermerden yükseliyor. Derin ve sert bir şekilde itiyor, tam da ondan istediğim gibi.

İnanılmaz bir şey.

"İşte bu," diye nefes alıyor. "Tam orası. Aferin kızıma Bella, tam oraya..."

Zar zor cevap verebiliyorum, nefesime ve içimde yeniden büyüyen zevke odaklanmakla meşgulüm. Bununla ilgili bir şey, Ethan'ın bu kadar serbest kalması ve benim bu şekilde eğilmem, tüylerimi diken diken ediyor. Belki her zaman böyle olmasını istemeyeceğim ama şu anda istediğim tek şey bu.

Eli tekrar tokat atıyor. "Amin benim etrafımda gerçek dışı."

Konsantrasyonum onun sözleriyle dağılıyor. Zevkimin doruğa çıkmasını engellemek imkansız ve bir elini kolumdan saçıma geçirip hafifçe çekiştirdiğinde...

Vücudum tekrar patlıyor. Ethan'ın küfrettiğinin, kalçalarını düzensiz bir şekilde ittiğinin, bitirirken içimin derinliklerindeki nabzın belli belirsiz farkındayım.

Sonra ikimiz de nefes nefese kaldık, vücutlarımız hâlâ iç içe geçmişti.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. Bacaklarım titriyor. Adil olmak

gerekirse kollarım da öyle.
Tüm vücudum jöle gibi.
"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Aman Tanrım."

Zayıf bir kahkaha atan Ethan çekiliyor, beni döndürüyor ve vücuduna doğru çekiyor. Külotum hâlâ dizlerimin üzerindeydi.

"Çok sert değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Başımı göğsüne yaslıyorum ve onun derin erkek kokusunu içime çekiyorum. "Bu mükemmeldi."

Bir el saçlarımı okşuyor. "Öyleydi. Aynı zamanda cehennem kadar yoğundu." Başımı salladım. Düşünceleri şekillendirmek zor.

Belki de Ethan bunu hissediyor, çünkü gülümsüyor ve külotumu tekrar yerine çekmek için eğiliyor. "Hadi," dedi bana. "Bana odanı göster."

"Gitmen gerekmiyor mu?"

"Henüz değil." Ağırlığımı destekliyor ve yatak odama vardığımızda *neredeyse* yeniden bir insan gibi hissediyorum. Yeni becerilmiş bir insan, doğru, ama alfabeyi ve temel aritmetiği hatırlayabilen biri. Calculus muhtemelen hala beni aşıyor.

Ethan yanımdaki yatağa uzanıyor ve bir kolunu belime doluyor. Ona dönüyorum ve tekrar derin bir nefes alıyorum. Bu kadar güzel kokması çok komik.

Bunu ona söylediğimi düşünüyorum çünkü gülüyor. "Bunu daha önce hiç söylememiştim," diye mırıldanıyor. "Sen de öyle. Özellikle de şu anda."

Yakınlık, zevk ve o her yerde, kafamı ve göğsümü dolduruyor. Belki de bu yüzden aniden gelen suçluluk duygusu bu kadar yoğun, sayıklayan sakinliğimi delip geçiyor.

Ona söylemek zorundayım.

"Ethan," diyorum, çenesinin kenarına bakarak. Gözleriyle buluşmaktan daha kolay olacak. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Burada kalmamla ilgili. Sadece bir buçuk ay kaldı ve ben-"

Ethan'ın kolları beni sarıyor. "Bella, lütfen yapma, hiçbir şey söyleme. Gitmem gerekene kadar burada benimle ol. Sadece biz olalım, geleceği düşünmeyelim."

Sözlerimi yutuyorum. Acı verici bir şekilde aşağı iniyorlar, kenarları keskin. "Pekâlâ," diye mırıldanıyorum, ona daha da sokuluyorum, hâlâ yapabiliyorken tutunuyorum.

ETHAN

Ertesi gün Lyra söylediği gibi gelmeyince şok oldum. Kesinlikle şaşırdım, yüz yıl geçse de bunu tahmin edemezdim. Genelde güvenilirliğin timsalidir.

Ama çocuklarıma bunu söyleyemem, çünkü onlar henüz iğnelemeyi kavrayamıyorlar.

Haven pantolonumun paçasını çekiştiriyor. "Yani onun yerine *yarın* burada mı olacak?"

"Evet tatlım, öyle dedi." Telefonda, ona söyleyeceklerimi söyledikten sonra. Güldü tabii ki ve hava yolculuğunun onu aştığını söyledi. *Fırtınaları kontrol edemem, hayatım.*

"Ya Bella? O da burada olacak mı?"

Haven'a kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, evinde olacak. Belki daha sonra akşam yemeğine gelebilir."

Hiçbir koşul altında Bella ve Lyra'nın tanışmasını istemedim. Bu sadece Evie'nin dondurmaya ketçap koyma fikri gibi bir şeydi. Yapabilirdin ama ne anlamı vardı ki? Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Haven yaralanmamış kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "O zaman *yarın.*"

Sesinin tonu da tamamen mutlu değil. İçinde başka bir şey var-şüphecilik. Bu duyguyu bu kadar erken ve özellikle de annesine karşı geliştirdiğini görmek kalbimi parçalıyor.

Bir parçam onu rahatlatmak istiyor. *Annen seni seviyor ve en kısa zamanda burada olacak.*

Ama çocuğuma yalan söylemeye dayanamıyorum, hele de bu onun beklentilerini yeniden yükseltecekken. Bu yüzden kolunu itmeye dikkat ederek Haven'ı yukarı kaldırıyorum.

"Onun yerine ağaç evde oynamaya ne dersin? Bana Evie ile icat ettiğiniz yeni oyunu gösterebilirsiniz."

Başını sallıyor, sakinleşiyor ama oyunun cazibesi benim sinirlerimi tamamen yatıştırmıyor. Lyra'nın yarın gelip gelmeyeceğini kim bilebilir? Ya gelmezse, o zaman kızlarıma ne diyeceğim?

Ama ertesi gün geldiğinde, siyah bir taksi gerçekten de öğlen saatlerinde evimin önünde durdu. Çalışma odamın penceresinden nefesimi tutarak izliyorum.

Bu...?

Evet, öyle. Lyra dışarı çıkıyor, lacivert elbisesi uzun boylu, kıvrımlı vücudunu sımsıkı sarıyor. Açık kahverengi saçları, hatırladığım kadar kusursuz bir şekilde yapılmış yüzünün etrafına dökülüyor. Görünüşe göre güzelliğini zırh olarak kullanmayı bırakmamış.

İç çekerek ofisimin kapısını kapattım ve oturma odasına yöneldim. İçeri girdiğimde Maria başını kaldırdı, kızlar arkasında sessizce oynuyorlardı. Asla sessizce oynamazlar - bu yaklaşan ziyaretin onları etkilemesinin bir başka yolu.

"O burada mı?" Maria soruyor. Alnında beni hiç şaşırtmayan bir çatıklık var. Kızların annelerini sorduğunu o da en az benim kadar sık duymuş.

Başımı salladım. "Pekala kızlar. Anneniz geldi!"

Evie neşeyle ön kapıya doğru koşuyor. Haven alçısını göğsüne yakın tutarak daha temkinli bir şekilde onu takip ediyor.

Elimi başının arkasına koydum. "İyi misin, ufaklık?"

"Evet." Bir duraklama. "Sence moru sevecek mi?"

"Bence çok sevecek," diyorum. "Ayrıca, *sen de seviyorsun*, önemli olan da bu."

Haven bir kez başını sallıyor, küçük yüzü kararlı. Annesini merak etmek zorunda kalmamalı ama işte buradayız ve onları daha fazla acı çektirmeden bu durumdan nasıl kurtaracağımı bir bilsem.

Evie ön kapıyı iterek açıyor ve Lyra bir çift topuklu ayakkabı ve doğruluk rüzgârıyla eve girerek koridorda çömelip iki kıza da sarılıyor.

"Ah, sevgililerim," diyor. "İkinizi de *çok* özledim."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve dişlerimin birbirini ezerek toz haline gelmesini engellemeye çalışıyorum. Pek başarılı olduğum söylenemez.

"Haven, aşkım, kolun çok mu ağrıyor?"

Haven başını sallıyor. "Sadece düştüğümde ve sonrasındaki bir gün boyunca acıdı."

"Eminim çok cesurdun. Babam seni hastaneye götürdü mü?" "Evet, Bella'yı da."

"Bella?"

"O bizim arkadaşımız," diye duyurdu Evie. "Yemek pişiriyor." "Bu çok hoş."

Evie annesinin elini çekiştiriyor. "Hadi, sana odamı göstermek istiyorum!"

"Değişen bir şey var mı?"

"Yeni bir yatağım var!"

Uzaktan takip ediyorum, çocukların Lyra'yı son gördüklerinden bu yana olan tüm değişiklikler hakkında konuşmalarını dinliyorum. Evie için Lyra neredeyse bir yabancı, arada bir ortaya çıkan ama pek de özlemediği biri. Haven anıları olan, arkadaşları ona ailesi hakkında sorular soran biri.

Lyra öğle yemeğine kalıyor. Maria eski karıma tek kelime merhaba demeden servis yapıyor ve Lyra da teşekkür etmiyor. Bu hoşnutsuzluk karşılıklı mı? Daha önce neden bu kadar kördüm?

Çantasından bir şeyler çıkararak, "Sana hediyeler getirdim, seyahat ederken bulduğum şeyler," diyor. "Bu senin için Haven." Şüpheli bir şekilde makyaj paletine benzeyen bir şeyi masaya doğru itiyor. "Etrafta oynamak ve deney yapmak için."

Haven hemen inceliyor.

"Lyra," diyorum sessizce, "bu makyaj mı?"

Bana dönüyor, gözlerindeki sıcaklık kayboluyor. "Evet Ethan, öyle. Sadece eğlence için."

"O altı yaşında." Arkasındaki etiketle oynamak için paleti ters çevirmiş olan Haven'a bakıyorum. Çok fazla bağlanmaması iyi bir şey.

-Lyra gider gitmez o şey çöpe gidecek.

Lyra beni görmezden geliyor, onun yerine Evie için bir elektronik tablet çıkarıyor. "Bunun içinde bir sürü oyun var tatlım."

Evie çılgılık atıyor ve ekrana bastırmaya başlıyor, kız kardeşi de ona katılıyor. Yüzüm hissettiğim dehşeti göstermiş olmalı - sadece zaten tabletleri yok, aynı zamanda onları *çok* sınırlı ekran süresinde tutuyorum. Bu hediyeler abartılı ve düşüncesiz.

Gelecek böyle mi olacak? Lyra dans ederek kasabaya gelip onlara pahalı çantalar ve kıyafetler verdikten sonra yine dans ederek hayatlarından çıkacak.

Hoşnutsuzluğumu fark etti, çünkü çocukların duyamayacağı bir yerde olduğumuz anda konuyu açtı.

"Bu kadar ilkel olma Ethan. Onlar sadece çocuk."

"Onlar *sadece* çocuk değil, *benim* çocuklarım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kızlara bakıyorum. Maria bakışlarına karşılık veriyor ve kızları dışarı çıkıp oynamaları için ikna etmeye başlıyor. Birkaç dakika sonra ortadan kayboluyorlar.

Lyra onların gidişini izliyor. "Uzaktayken onları özledim," diyor usulca. "Bu beni düşündürüyor..."

Bu olmaz.

"Velayet anlaşmasından tam olarak memnun değilim," diyor.

"Bunu kabul ettin," diyorum dişlerimi sıkarak. Boşanma müzakerelerinde pozisyonlarımız çok netti. Lyra paramı istiyordu. Ben çocuklarımı istiyordum. Hatta bana mükemmel av bile demişti - ilk tanıştığımızda gördüğü buydu.

Avukatı, velayet hakkında vazgeçmek için istediği rakamı yazdığında...

Şimdiye kadar imzaladığım en kolay anlaşma.

Lyra elini saçlarında gezdirip geriye doğru savuruyor. Bu hesaplı hareketin bir zamanlar beni büyülediğini düşünmek şimdi iğrenç geliyor. "Oh, hatırlıyorum. Ama anlaşmalar yeniden müzakere edilebilir."

"Bu değil."

Eli kolumun etrafında kıvrılıyor. "Çok kararlısın Ethan."

"İstediğin zaman ziyaret edebilirsin, ama etmiyorsun, bu yüzden velayet konusunda ne istediğini anlayamıyorum," diyorum. Şu anki yaşam tarzının nasıl olduğunu tahmin etmek de kolay. Uluslararası seyahatler. Partiler. Hızlı bir hayat, onunla tanıştığımda yaşadığı ve her zaman geri dönmek istediği hayat.

"Biliyor musun, tavırlarından hiç hoşlanmıyorum," diyor bana. "Eskiden eğleneliydin. Cabo'da bir gece hatırlıyorum, yıllar önce-"

"Seninle hafıza şeridine inmeyeceğim." Elini sıktım. "Gel hadi. Kızlar sana ağaç evlerini göstermek istediklerini söylediler."

"Pekâlâ." Verandanın kapısını açarken peşimden geliyor. "Tüm zamanını çocuklarla mı geçiriyorsun Ethan? Bu senin için sağlıklı olamaz. Yani, çocuk yetiştirmek tam olarak bir *bilim* değil."

Hiçbir zaman öfkeli ya da şiddet yanlısı biri olmadım. Hiç böyle bir eğilimim olmadı ama şimdi... Lyra çocuklarımız hakkında böyle küçümseyici yorumlar yaparak bunu kolayca ortaya çıkarabiliyor.

"Anne! Ağaç evimize bak!" Haven sesleniyor ve Lyra itaatkâr bir şekilde çimlere doğru ilerliyor, topuklu ayakkabıları çimenlere batınca bir an dehşet içinde duraksıyor.

Sonunda gitme vakti geldiğinde sonsuzluk gibi geliyor. Kızlar ona ne zaman döneceğini soruyor, o da *en kısa zamanda* diyor, bariz bir yalan. Lyra'nın nasıl biri olduğunu bildiğim için bu yarın da olabilir, altı ay sonra da. Bu beni korkunç bir insan yapabilir ama neredeyse on yıl olmasını dileyeceğim. Kızların umutları tekrar tekrar kırılmadan büyümeleri için bir şans.

"Seni arabana kadar takip edeceğim," diye mırıldandım.

Lyra kaşlarını çatıyor. Henüz taksisini çağırmadı, kaldırım kenarında beklemek ona cazip gelmeyecektir. Ama ön kapıyı açtım ve ona çıkmasını işaret ettim. Maria kızlara yumuşak mırıldanmalarla kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Başka bir ders mi?" Lyra sorar.

Kapıyı arkamızdan kapattım. "Hayır, sadece bir hatırlatma. Sen onların annesisin. Ne zaman istersen ziyaret edebilirsin ama bize hazırlık yapmamız için yeterli zamanı ver ve en önemlisi de söylediklerine sadık kal."

Gözlerini deviriyor. "Evet, efendim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, neden ortaya çıkıyorsun ki? Paran var. Hiçbir sorumluluğun yok. Ya anne ol ya da tamamen çekip git. Bu iki arada bir derede kalma halinin kimseye faydası yok."

Lyra bana bakıyor. Bir an için bana gerçekten cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum - bir zamanlar hayatımı mahvetmek için yola çıkan kadını nihayet bir şekilde anlayabilecek miyim?

"Onlar benim de çocuklarım," diyor sonunda. "Ben olmasam bile-ah. Misafirimiz var."

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum ve lanet olsun, ama bu Bella. Birkaç adım ötede durup aramıza bakıyor. Kollarında bir kutu kek vardı.

"Özür dilerim," diyor. "Bölmek istememiştim."

"Sen değilsin. Bella, bu Lyra, eski karım. Lyra, bu Bella. Gardner'ların yeğeni, yaz için yan dairede kalıyor."

Lyra'nın yüzü aydınlanır. "Çocuklarım az önce bana senden bahsetti. Haven'la birlikte hastanede miymişsiniz?"

"Evet, öyleydim." Bella tekrar bana doğru bakıyor. "Çok cesurdu."
"Bundan eminim. İyi genlere sahip." Lyra'nın gülümsemesi keskinleşiyor.

"Kızlara kek vermek için uğramanız *ne* kadar *hoş*."

Bella eski karımın bakışları altında solmuyor. Onun yerine kayıtsızca gülümsüyor ve bu durumda, aralarındaki fark başlarının üzerinde yazılı olsa bile benim için daha net olamazdı. Sıcak, davetkâr bir ocak ateşine kıyasla çalılıktaki parlak süslü bir engerek yılanı.

"Çocuklar onları gerçekten seviyor," diyor Bella sıcak bir şekilde. "Sizinle tanışmak harikaydı."

"Oh, aynı şekilde." Siyah bir araba yanımızda durdu ve Lyra dönüp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yakında görüşürüz," diyor bana, sanki çok iyi arkadaşmışız gibi.

"Pekala." Bundan
şüpheliyim. "Hoşça kal,
Bella."

"Güle güle."

Lyra'nın taksisi uzaklaşıyor ve Bella ile ben gözden kayboluşunu izliyoruz. Caddenin her iki yanındaki ağaçlar, sanki rahat bir nefes almışlar gibi, esen rüzgârla hafifçe hışırdıyor.

"Özür dilerim," diyor Bella. "Dün geldiğini sanıyordum."

"Plan buydu ama planlar onun için hiçbir zaman önemli olmadı. Bunun için endişelenme." Kek kutusuna uzandım. "Şu anda bunlardan birini gerçekten kullanabilirim."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Beni şimdiden o kadar iyi tanıyor musun?"

"Deniyorum." Kapağı benim için açtı ve ben de bir tane çıkardım. "Kızlar nasıl?"

"Şimdilik mutlu. Evie bir annenin neden bu kadar uzun süre uzaklara gitmesinin tuhaf olduğunu anlamıyor. Haven... kafası daha karışık."

"Anlaşılabilir." Bella elini koluma koyuyor ve Tanrı yardımcım olsun, ama ben onun dokunuşuna eğiliyorum. Söz konusu o olduğunda açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibiyim ve asla doyacağımdan şüpheliyim. "Nasılsın?"

"Bir bardak viskiye ihtiyacım var," diyorum. "O kadınla evli olduğuma inanmak çok zor."

Bella başını sallıyor ama gözleri merakla yanıyor. Tabii ki merak ediyor. "İçeri gelsene?" Ben öneriyorum.

"Bu hoşuma giderdi." Gülümsemesi yumuşuyor ve bunu görünce benim de içimde bir şeyler yumuşamaya başlıyor.

Sonunda verandaya yerleşmemiz uzun zaman alıyor, sadece o ve ben, çocuklar uyuyor ve akşam havası ılık. Yaz güneşi, sırtından aşağıya doğru parıldayan kahverengi bir dalga gibi dökülen saçlarında yumuşakça oynuyor.

Burada onunla birlikteyim ve yine de zihnim Lyra ile olan eski yaramın hatlarını takip etmeyi bırakamıyorum. Karşılaşma tekrar tekrar oynanıyor. Çok mu serttim? Yeterince sert değil miydim?

Bella bacaklarını altına sıkıştırıyor. "Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim."

"Ne hakkında?"

"Bugün hakkında," diye yanıtlıyor. "Çok meşgulsün." "Doğru, özür dilerim."

"Hayır, üzülme. Sadece sana bir şekilde yardım edebilmek istiyorum ama yapamıyorum."

Başımı salladım. "Sadece burada bulunarak bile yardımcı *oluyorsun*. Ve keklerin de - kesinlikle yardımcı oldular."

Gülümsüyor. "Bunlar üzgünüm-eski-karın-bir-kaltak, bu yüzden daha iyi olurlar. İlk seferinde yaptıklarım ise seni tanımak istiyorum brownileriydi."

Homurdanıyorum. "Bu mantıklı," diyorum. "Bunlar biraz daha tuzluydu."

Bella bana dilini çıkarıyor ve ben de gülerek ona yaklaşıyorum. Kolumu ona dolamak dünyadaki en basit şey gibi geliyor ve bugün yaptığım en basit şey. Yanıma yaslanıyor, sıcak ve gerçek ve bir şekilde çok *kolay*. Bu da kelimeleri söylemeyi kolaylaştırıyor. "Pekâlâ," diye mırıldanıyorum. "Yani tüm kirli hikayeyi mi istiyorsun?"

"Eğer anlatmak istiyorsan," diyor.

"Gerçekten istemiyorum. Ama bu benim hakkımda biraz daha iyi düşünmeni sağlayabilir." Yukarı bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana dürüstçe Lyra ile neden evlendiğimi merak etmediğini söyleyebilir misin? Şimdiye kadar duyduklarına göre?"

Bella dudağını ısırtıyor ama cevap gözlerinde.

"Birazcık." "Birazcık mı? Güzel."

"Şey, o çok güzel."

Yine homurdandım. "Ve o bunu biliyor. Onunla eyalet dışında bir partide tanıştım. Espirili ve çekiciydi ve bir şey diğerine yol açtı. İki ay sonra hamileydi."

Bella'nın gözleri genişler. "Vay canına."

"Evet. Yıllar sonra keşfettiğim gibi, bilerek de. Doğum kontrolü konusunda tamamen yalan söylemişti."

"Aman Tanrım," diyor Bella. "Bu çok alçakça."

"Evet, ben de aynı fikirdeyim. Haven doğmadan kısa bir süre önce evlendik." Lyra da dikkat çekici bebek yumruları yüzünden fotoğrafların hiçbir yerde sergilenmesini istememişti.

"Evlenmek mi istiyordun?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hem evet hem hayır. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim. Çocuk bizimdi ve ben... şey. Haven ve Lyra'ya bir şans vermeyi borçluydum. Evlilik yani. Evlilik sözleşmesi imzaladık çünkü günün sonunda birbirimizi bir yıldır bile tanımıyorduk. Bundan nefret etti ama..."

Bella yavaşça başını sallıyor. "Ama yürümedi."

"Hayır. Anne olmakla hiç ilgilenmedi. Çok tartıştık." Sonunda her şey bir kavgaya dönüşmüştü. Daha fazla parti istiyordu. Benden uzakta daha fazla zaman. Hesabında daha fazla para. "Haven'dan kısa bir süre sonra Evie'ye hamile kaldı. Bence bu onun yaptığı gerçek bir hataydı, tekrar hamile kalmak istemiyordu."

Bella elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Ama sen Evie'yi istedin."

"Tabii ki istedim. Haven'ı elimde tuttuktan sonra nasıl tutmayayım? Evie dokuz ay sonra dünyaya geldi ve evlilik kısa süre sonra çöktü."

Dövüşler.

Artık bunu yapamam.

Lyra eşyalarını topluyor.

"Özür dilerim." Bella'nın sesi içtenlikle kalın ve uzun zamandır ilk kez... rahatsız etmiyor. Acıma hissi vermiyor. Annemden ya da ağabeyimden *gördüğüm o her şeyden şüpheleniyorduk* imasının hiçbirisi yoktu. En başından beri onun bir servet avcısı olduğunu biliyorlardı.

"Daha en kötüsünü duymadın," diyorum, veranda kapısının tamamen kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etmek için arkama bakarak. Sonraki kelimeleri yüksek sesle söylemek zor. Öfke beni boğmak için yükselmeden düşünmek bile zor.

Bella elimi sıktı. "Yapmadım mı?"

"Her şey boşanma anlaşmasında ortaya çıktı. Bir tarafta o, diğer tarafta ben varken, tek istediğinin para olduğu o kadar açıktı ki. Teklifi yapan oydu. Evlilik sözleşmesini iptal etmeyi kabul edersem velayet hakkından feragat edecekti."

Bella'nın nefesini tuttuğu duyulabiliyor. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym." Sesim kopuk, uzakta, midemdeki yanan öfkenin üzerinde bir yerlerde yüzüyor gibi geliyor. Her zaman kızlarımın bunu öğrenmesini engellemeye çalışacağım ama bir gün bu sonuca kendileri varacaklar ve bunu sorduklarını duymak kalbimi Lyra'dan daha çok kıracak. "Doğum kontrolü konusunda Haven'a bu amaçla yalan söylediğini bana açıkça söyledi."

"Seni tuzağa mı düşürdü?"

"Esasen, evet." Viski bardağıma uzanıp geri deviriyorum ama bu içimdeki gerilimi azaltmıyor. "Yine de şaka yapıyor, çünkü en iyi el bana dağıtıldı. Her zaman daha fazla para kazanabilirim ama çocukların yeri doldurulamaz."

Bella uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki ona baktığımda gözlerinin parladığını, akmayan yaşlarla ışıldadığını görünce şok oluyorum.

"Bella?"

"Özür dilerim. Biliyorum... vay canına. Sen güçlüsün Ethan. Ve nazıksın. Ve bugün ona karşı medeni davranabildiğin için benden çok daha iyi bir insansın. Şimdi onu tokatlamak istiyorum."

Sözlerinin etkisini özümsemem bir anımı aldı. O evlilikteki körlüğüm yüzünden kendimi aptaldan başka bir şey hissetmeyeli bir asır olmuştu. Kolayca oyuna gelen biri. Doğruca onun tuzağına düşmüştüm.

Lyra ve Bella'yı birlikte görmek her şeyi çok netleştirmişti. Bella derslerine ve geleceğine, yemek yapmaya ve yürüyüşe, çocuklara ve hayvanlara -en azından baktığı kediye- değer veriyor.

Ve yüzü açık bir kitap gibi.

"Bella," diyorum. "Gerçeği gördün. Ben ya çocuklarıyla çok az zaman geçiren ya da işinde çok az zaman geçiren bir babayım. Tezini okuyacağıma söz vermişim ama bunu bile yerine getiremedim. Sana gelecekle ilgili gerçekçi olarak ne önerebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok... ama denemek istiyorum."

Bella yüzümü avuçlarının arasına alıyor, teni yanaklarımdaki kirli sakallara karşı yumuşacık. Gözleri kocaman. "Denemek için mi?"

"Evet, seninle düzgün bir şekilde çıkmayı denemek için. Biz olmak için, her ne demekse."

Detayları yol boyunca çözeceğiz."

Uzun zamandır gergin olmamıştım. Ama şimdi onun güzel ela gözlerini, yüzünün çizgisiz tenini, gülümsemesindeki nezaketi izlerken gerginim. O kadar genç, o kadar zeki ve o kadar muhteşem bir şekilde bekâr ki. O

herhangi biriyle olabilir. Ben olmayan, bir kamyon dolusu yükü ve iki çocuğu olan herhangi biriyle.

"Ben de denemek istiyorum," diye mırıldanıyor ve yüzünde beliren gülümseme... nefesimi kesiyor.

Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Sırtını büktüğümde gülüyor, koltuğa uzanıyor ve kollarını bana doluyor. En son ne zaman geleceğe dair şu anki kadar umutlu hissettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden onu sıkıca kavıyorum, sanki hem onu hem de bu duyguyu sadece kollarımla yakın tutabilirmişim gibi.

BELLA

Koridordaki aynanın önünde kahküllerimi ellinci kez yeniden düzenliyorum, saçlarım sırtımdan aşağı uzanıyor ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü nedense sırtı açık bir elbise tercih etmiştim.

Yıllar önce indirimdeyken aldığım ve daha sonra sadece pratik olmadığını değil, temelde işe yaramaz olduğunu fark ettiğim bir tane. Sadece boynumdan bir kravatla bağlandığı için riskli olmakla kalmıyordu, aynı zamanda açık maviydi. Ne zaman böyle elbiseler gerektiren etkinliklere katıldım ki?

Görünüşe göre bu gece.

Derin bir nefes alıyorum ve rahatsız edici bir saç tutamını yana itiyorum. Ethan ve ben bir partiye gidiyoruz ve bunu *birlikte* yapacağız. "Çok kolay," diyorum kendi yansıma. "O senden hoşlanıyor, sen ondan hoşlanıyorsun... Bundan daha basit bir şey olamaz."

Kapının zili çalıyor ve bir elimle çantamı tutup Toast'a veda etmek için eğiliyorum. Elim kedinin kalın gri tüylerinin arasında kayboluyor.

"Bana şans dile?"

Başını elime dayıyor ve küçük, sıcak bir mırıltı çıkarıyor. Kulağının arkasını kaşıyorum. "Bu da ne?" diye soruyorum. "Arkadaş mı oluyoruz?"

Tost kızartması koridorda kaybolmadan önce bacağıma dolanıyor, muhtemelen sadece bu öneriden bile rahatsız olmuş. "Merak etmeyin!" Arkasından sesleniyorum. "Kimseye söylemeyeceğim!"

Sonra kapıyı arkamdan kilitleyip Ethan'la buluşmak için aşağı iniyorum. Sırtını bana dönmüş, lacivert pantolonu omuzlarını geren mavi gömleğiyle kontrast oluşturacak şekilde ustalıkla oturtulmuş.

Elim kapının üzerinde duraklıyorum. "Üzgünüm," diyorum, "ama komşumu arıyorum? Bekar bir baba, genelde şort giyiyor?"

Ethan'ın gülümsemesi geniş ve kaygısız, her zaman nefesimi kesmeyi başaran bir gülümseme. Bağışıklık kazanabilecek miyim? Bundan şüpheliyim. "Beni sadece en kötü halimde gördün, değil mi?" diye soruyor.

"Eğer en kötü halin buysa, en iyi haline hazır olduğumdan emin değilim."

Bakışları vücudumda, boynumda, elbisemde, espadril ayakkabılarımda geziniyor. "Sen de benden bir şeyler saklıyordun," diyor. "Kapıyı açmayı düşünüyor musun yoksa seni sonsuza dek uzaktan seyretmeye mahkûm muyum?"

Gülerek kapıyı itip açıyorum, kaldırıma çıkıyorum ve kolunun bekleyen kırımına giriyorum. "Seni hiçbir şeye mahkum etmem."

Ethan şakağıma bir öpücük konduruyor. "Göz kamaştırıcısın." "Bunun bir barbekü için fazla şık olmadığına *emin* misin?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "İnan bana, Cole ve Skye nadiren sıradan şeyler yaparlar. Bunun adı barbekü olabilir ama aslında bu onların yaz partisi versiyonu."

Belki de sinirlerimi fark ediyor ya da tahmin edebiliyor, çünkü beni daha yakına çekiyor. "Gitmek istediğine emin misin? Evde kalmak benim için sorun değil. Benimle birlikte görülmenin bazen ne anlama gelebileceğini biliyorum."

"Hayır, hayır, tabii ki gitmek istiyorum. Sadece emin olup *olmadığını* merak ediyordum," diyorum. "Arkadaşlarından sorular alacaksın, biliyorsun."

Ethan'ın gülümsemesi bir parça beyaz. "Bekarken aldığım soruların eksikliğinin aksine mi demek istiyorsun?"

"Sanırım bunu unutmuşum."

"Soruları varsa ne olmuş yani? Söylediğimde ciddiydim... Denemek istiyorum. Ve bir partide benim eşim olmak da bunun bir parçası."

Bu bir ifade, ama Ethan'ın derin sesi bunu bir soru haline getiriyor. Bütün hafta boyunca bana sorduğu sorunun aynısı - ya sözleriyle ya da dokunuşuyla. *Bunu yürütebilir miyiz?* Ve ben her seferinde evet, evet, evet dedim. Bu sefer de farklı değil.

Elimi onunkinin içinden geçirdim. "Tamam o zaman.

Ben hazırım." "Önce bir yere uğramamız gerekiyor."

"Öyle mi?"

Beni evine doğru çekiyor, kapı zaten yarı açık. "Birileri seni elbisenle göreceği için *çok* heyecanlı."

Haven koridordan koşarak açık ön kapıya doğru geliyor. "Bella!"

"Haven!"

Elbiseme bakarken gözleri açılıyor. Elimi Ethan'ınkinden çeksem mi diye düşünüyorum ama o elimi sıkıca tutmaya devam ediyor. Onlarla henüz konuşmadı mı?

"Çok güzel görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Rengini beğendin mi? Mor değil ama oldukça yakın."

"Hayır, hayır, hala güzel," diye beni temin ediyor. Gözleri iç içe geçmiş ellerimize takılıyor. "Baba, Bella'yı baloya mı götürüyorsun?"

Elini uzatıp kızın saçlarını karıştırdı. Geri çekilip bana *"bu adama inanabiliyor musun?"* bakışı attı. Gülmemek için dudağımı ısıırıyorum. "Bu bir balo değil," diyor, "ve ben bir prens değilim."

Haven gözlerini deviriyor ve doğrudan bana bakıyor. "Babamın bir prens olmadığını biliyorum ama sen bir prensese benziyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum çünkü Haven sinirlerimi tamamen yok etmişti. Ethan'ın ötesinde gerçekten önemli olan tek şey kızları ve eğer onlar için sorun yoksa Greenwood Hills'teki arkadaşlarının her türlü sorusuyla başa çıkabilirim.

Cole'un evine doğru yürürken Ethan elini benimkinin içinde tutuyor. Yaz havası ılık ve güneşin batmasına daha saatler var. Bir parti için mükemmel bir akşam.

Zayıf, aralıksız suçluluk duygusunu zihnimin arkasına itiyorum - ama sadece bu gece için. Ona yarın söylerim. Ve ayrıca, ev bakıcısı, Gardner'ların yeğeni... bu gerçekten çok önemli mi, olayların büyük planında? Ethan geçen hafta neredeyse her akşam bana geliyordu ve konuştuğumuz, yaptığımız şeyler... Ona söylediğimde anlayacaktır.

Küçük bir kale büyüklüğündeki bir evin önünde duruyoruz. Benimkinin ya da Ethan'ınkindin heybetli olduğunu düşünüyorsam, bu...

Ethan yanımda homurdanıyor. "Büyük, değil mi?"

Bu yetersiz bir ifade. Greenwood Hills'e hiç gitmemiş insanların Greenwood Hills'te olduğunu *düşündüğü* türden bir ev gibi görünüyor.

"Vay canına," diyorum.

"İçerisi daha da kötü. Gel, sana göstereyim." Devasa araba yolundan yukarı doğru yürürken elini benimkinin içinde tutuyor ve ön verandada dolaşan bazı insanlara başıyla selam veriyor.

İçerisi daha da kötü. Çift merdivenler, mermer zeminler, planlı olmaktan *çok* gelişigüzel bir araya getirilmiş gibi görünen iç tasarım - muhtemelen bir iç mimarın işi. Kimsenin on dört tane kahve masası kitabı *yok*.

Skye önce bizi görüyor ve ikimize de sarılmak için uzanıyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Tanıdık yüzler!"

Ethan bir kaşını kaldırıyor. "O kadar kötü mü?"

Omzunun üzerinden bakıyor. "Hiç de değil. Sadece... aslında biraz. Bir saatin büyük bir kısmını yayıncılık modellerini tartışarak geçirdim ve bu büyüleyici olsa da bir kaçısa ihtiyacım var."

"Isaac yukarıda mı?"

Skye'ın gözleri ısındı. "Evet ve daha sonra oraya gizlice geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Kulağa öyle geldiğini kastetmemiştim. Lütfen alınmayın." Ethan başını sallar. "Alınmadım. O duyguyu bilirim."

"Eminim öyledir." Skye bana geniş bir gülümseme veriyor. "Senin de gelebilme çok sevindim Bella."

Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim. Hâlâ Ethan'inkiyle iç içe geçmiş olan elime bakmamıştı bile. "Ben de öyle. Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederim. Yine de biraz büyük, değil mi?"

Hissettiğim kadar şaşırmış görünmeliyim, çünkü gülüyor. "Oh, neye benzediğini biliyorum. Ben olsam birkaç metre kareyi traşlardım ama kocanız yaşamak için mülk geliştiriyorsa bu işe yaramaz."

Ethan, "Zavallısın," diye takılınca Skye yine gülüyor.

"Evet, burada gerçekten zorlanıyorum. Hadi, siz ikiniz. Sanırım tüm bu gereksiz kaynaşmayı atlatmak istiyorsunuz?"

Ethan başını sallar. "Mümkünse?"

Skye bize göz kırpmıyor. "Tabii ki öyle. Çok fazla metrekareye sahip olmanın bazı avantajları var, biliyorsunuz."

Bizi devasa bir mutfaktan geçirip arka kapıdan dışarı çıkarıyor. Kalabalık verandanın yan tarafına çıkıyoruz, onu takip ederek birkaç basamak aşağı inip gömme bir salona ulaşıyoruz. Verandadaki mobilyaların üzerinde tanıdığım insanlar oturuyor. Blair, Nick, Cole, hepsi bir içkiyi paylaşıyor. Çimenlerin ötesinden, hafif bir canlı müzik sesi bize doğru geliyor.

Bu kesinlikle *bir* çeşit barbekü sanırım. Ethan sıradan şeyler yapmadıklarını söylerken şaka yapmıyormuş.

Boş bir koltuğa oturuyoruz. Blair sırtıyor ve iç içe geçmiş ellerimize başını sallıyor. "İkinizin de tavsiyemize uyduğunu görmek güzel," diyor

sarışın

Saçları yüzünün etrafında altın bir şelale gibi. Hala onunla ilk tanıştığım zamanki kadar inanılmaz derecede güzel.

Nick ona hafifçe dirsek atıyor ve o da bize üzgün bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Bu tür şeylerin zaman aldığını biliyorum ve zorlamamalıyım."

"Çok fazla zaman kaybettiğimizi sanmıyorum, değil mi? Taşındığımdan beri iki ay geçti?"

Ethan kolunu arkamdaki kanepeye dayıyor ve az önce kendisine ikram edilen içkiden bir yudum alıyor. "Onun gibi bir şey, evet."

Cole başını sallar. "Şansına inanamıyorum dostum. Mükemmel kadın yan komşuna mı taşındı? Böyle bir şey olmaz. Bunun için yeterince çalışmamışsın gibi hissediyorum."

Ethan homurdanır ama itiraz etmez. "Katılmadığımı söyleyemem."

"Peki ya siz?" Cole'a ve sandalyesinin kolçağına yeni oturmuş olan Skye'a soruyorum. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Şey," diyor Cole, "bu oldukça uzun bir hikaye."

"Çok kısa," diye itiraz ediyor Skye. "Benim korumaya çalıştığım mülkü yıkmaya çalışıyordu."

Cole bardağının içinde, *biz böyle tanışmadık* gibi bir şeyler mırıldanıyor ama Skye onu tamamen görmezden geliyor.

"Kulağa karmaşık geliyor," diyorum, "ve çok ilgi çekici. Sonra ne oldu?"

Birlikte hikâyelerine başlıyorlar ve ben Ethan'ın koluna sokularak onları dinliyorum. Belli ki mükemmelleştirdikleri bir anlatım, çünkü diğerinin bölümü için ne zaman duracaklarını biliyorlar. Bunu izlemek hikayenin kendisi kadar heyecan verici.

Oradan sonra sohbet kolayca akıyor. Aslında Ethan'ın yüksek mevkideki arkadaşlarıyla burada olmak hiç de garip değil. Aramızdaki farkın kesinlikle farkındayım -yaşayacak bir yerim yok ve muhtemelen hepsinin birden fazla evi var- ama bu beni onlarla yemekte ilk tanıştığım gibi utandırmıyor. Onlar da insan, ben de insanım. Ethan'ın onları sevdiğinden ve kararlarına güvendiğinden bahsetmiyorum bile. Bir kez bile beni rahatsız edecek şekilde parasını ya da statüsünü öne çıkarmadı.

Cole daha sonra elinde bir bardakla yanımda durdu. "Sen Gardner'ların yeğenisin, değil mi?"

Az önce yuttuğum domuz eti midemde kurşuna dönüştü. Cevap veremem.

Yanımda, Ethan benim adıma konuşuyor. "Evet, öyle."

"Sanırım yakın arkadaşlarından bazıları burada. Craig ve Joanna Robson. Onları tanıyor musunuz? Ateş çukurunun yanındalar."

"Gidip merhaba diyebiliriz," diye teklif ediyor Ethan, kendi sürahisinin sonunu bitirirken. "Benim için sakıncası yok."

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyorum Cole'a. "Onlarla daha sonra konuşabilirim ama şimdilik o hamburgerlerden bir tane daha istiyorum."

Cole garsonlardan birini işaret ederek, "Ben de öyle," diyor. "Benim yemekçim en iyisi değil mi?"

"Evet ve sen de en alçakgönüllüsüsün," diyor Ethan, bir başka sürgüyü kabul ederken. Her nasılsa, ikisi de alnımdan akan panik terini fark etmiyor.

Tekrar baş başa kaldığımız anda Ethan'ın elini sıkıca kavıyorum. "Birazdan yola çıkmak ister misin?" diye soruyorum. "Sanırım bana bir hafta yetecek kadar minyatür hamburger ve mırıldanan caz müziği yedim, muhtemelen daha da fazla."

Ethan başımı arkaya eğiyor ve beni öpüyor, tam orada, bakabilecek herkesin önünde. "Hiç sormayacaksın sandım," diyor.

Cole'un malikanesini geride bırakırken içimden kaçan rahatlama hissi ağır bir suçluluk duygusuyla karışık. Masum yalanın etrafımda yıkılması için o partideki yanlış konuğa tek bir kelime etmem yeterliydi.

Ve bunu benden duymasaydı çok daha kötü olurdu.

"Ethan," diyorum usulca. "Bu gece inanılmazdı. Aslında geçtiğimiz haftanın tamamı öyleydi. Kesinlikle harikaydı."

Kolunu belime sıkıca doluyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldanıyor. "Benim için de inanılmazdı."

"Bilmeni isterim ki seninle tanışmak... hayatımdaki en iyi, en beklenmedik şeylerden biriydi. Yaz için buraya taşındığımda aramızda böyle bir şey olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu en güzel sürpriz oldu." Yutkunuyorum, sonraki kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Ben de buna odaklanmanı istiyorum."

Evinin kapısının kilidini açıyor ve beni ön kapısına doğru çekiyor. Ani yön değişikliği akışımı bozuyor. "Seninkine mi gidiyoruz? Çocuklar ne olacak?"

"Evet. Bu gece benim yatağında uyuyacaksın."

"Peki ya kızlar? Sabah burada olduğumda şaşırmayacaklar mı?"

"Zaten sık sık hafta sonu kahvaltısına geliyorsun," diyor ön kapının kilidini açarken. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kollarını bana doluyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin Bella, bunları yerine getirmeden olmaz. Bu gece benimle kal. Sana bunun benim için de ne kadar güzel bir sürpriz olduğunu göstereyim."

Kollarım boynuna dolanıyor. Sesindeki şiddetli samimiyet kararlılığıma öldürücü bir darbe indirdi, ama son bir cesur duruş sergiliyor. "Ethan, yapmam gerek-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ona söylemeyi planladığım gerçeği yutuyor, yumuşak bir sıcaklık ve güçlü, kavrayıcı ellerle karşılıyor. Ne de olsa gerçekler gün ışığında daha iyi konuşulur.

Karanlık aşıklar içindir.

Beni yatağına yatırıyor, ben ona aynısını yaparken o da beni yavaşça soyuyor. Bu gece listeler, istekler ya da fanteziler hakkında tartışma yok. Sadece biz ve nefes alış verişlerimizin sesi var.

Bacaklarımı açıp içimi doldurduğunda, onu kendime yaslayıp tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirdiğimde, daha önce hiç olmadığı kadar farklı oluyor. Bu sefer kelimeler olmadan sevişiyoruz ama hiç bu kadar yüksek sesle konuşmamıştık.

Ethan boşalırken kollarımda titriyor, başını boynuma gömüyor. Uzun, çok uzun bir süre böyle yatıyoruz.

"Kal," diye mırıldanıyor. "Yatağında olmanı seviyorum."

Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyor, gözlerime dolan yaşlara karşı savaşıyorum. O *yatak* demiş olabilir ama benim duyduğum kelime *hayat*. Ve ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Yatağında olmayı seviyorum," diye fısıldıyorum, umutsuzca yarından sonra, gerçek günün soğuk ışığıyla buluştuğunda hala davet edileceğimi umuyorum.

ETHAN

Bella inliyor ve başının üzerine yastık koyuyormuş gibi yaparak yatakta dönüyor. Kulağa *çok erkenmiş* gibi *gelen* bir şeyler mırıldanıyor.

Gülerek örtüyü üzerine çekiyorum ve çıplak, pürüzsüz omzuna bir öpücük konduruyorum. "Biraz daha uyu o zaman."

Yine homurdanıyor ama beni yatakta tutmaya çalışmıyor - denemesini istemediğimden değil. Ama yatak odamın dışındaki koridordan gelen sesleri tanımak çok kolay.

Üzerime bir tişört ve kot pantolon geçirip yatak odamın kapısını açtığımda biri tütülü, diğeri geceliğinden başka bir şey giymemiş iki kız arka planda çalan Paw Patrol şarkısı eşliğinde dans ediyordu.

"Günaydın!" Evie cıvıldıyor. Bu küçük Evieizm'lerden biri - günaydın ya da *iyi* geceler'e *iyi*'yi eklemenin anlamını hiçbir zaman tam olarak çözemedi.

Onu kucağıma alıyorum ve Haven'ın saçlarını karıştırıyorum. "Siz yeni mi kalktınız?"

"Evet. Maria kahvaltı hazırlıyor ama Bella'yı da beklememiz gerektiğini söylüyor." Haven etrafımdan yatak odamın karanlığına bakmaya çalışıyor. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Evet. Bırakalım da yavaş yavaş uyansın. Neden gidip biraz portakal suyu almıyoruz?"

Bella sonunda ortaya çıktığında, duş almış ve utangaçtı. Yüzündeki ifade beni kıkırdatıyor. "Özür dilerim," diyor. "Sabahları erken kalkmaya alışkın olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre değilmişim."

"Otuz dakika uyudun. Bu büyük bir suç sayılmaz."

Maria ona bir fincan kahve uzatıyor, yüzündeki gülümseme biraz kendini beğenmiş. "Günaydın."

"Günaydın," diyor Bella ciddiyetle. "Ve kahvaltı hazırladığınız için teşekkür ederim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Maria ona "Kızlarla birlikte oturabilirsin," dedi. "Efendim?"

Başımı salladım ve Evie'yi meyve tabağına ulaşmak için çekmecelere tırmanmaya çalıştığı yerden kaldırdım. "Buraya gel, ufaklık."

Protesto için feryat ediyor ve kollarımda tamamen gevşiyor - bu en yeni taktik. Kıyafetlerini giymesini ya da dişlerini fırçalamasını neredeyse imkânsız hale getiriyor ama burada ona bir faydası olmayacak.

"İşe yaramayacak." Onu kahvaltı masasındaki sandalyesine oturtarak söyledim. "Bir dakika içinde yemeğini alacaksın."

Haven, büyük kardeş olmanın verdiği tüm gösterişli deneyimle ona "Sabırlı ol," diyor.

Bella masanın diğer tarafından bana gülümseyerek, "Birazdan hepimiz yemek yiyeceğiz," diyor. Bu beni bir an için şaşırtıyor ama sonra göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Bu garip... ya da belki de garip *olmadığı* için garip, hiç de garip *değil*. Doğru hissettiriyor.

Kızlar bağlanacak. Zaten bağlanıyorlar. Ama belki de sorun değildir. Belki de Lyra kalmak için buradadır ve belki de yeni birinin gelmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydir. Kızlar sonsuza kadar Lyra'nın gölgesinde yaşayamaz. Belki ben de yaşamamalıyım.

Evie kahvaltıdan hemen sonra Bella'yı oturma odasına çekiyor. "Bize yardım edebilir misin?" diye soruyor, Haven'ın eski karımdan aldığı makyaj paletini tutarak. "Yanağıma bir kelebek istiyorum."

Bella bana bakıyor. İfadesi *bana yardım et ve ne yapacağım* karışımı bir şeydi. Sırıttıyorum ve ona başımı sallıyorum. *Kendi başınasın*.

"Deneyeceğim," diyor en küçüğüme, "ama çizim konusunda iyi değilim. Tamam, otur bakalım..."

Mutfak adasının yanında, Maria mermeri silerken kendi kendine mırıldanıyor. Beni izlediğini fark edince, pek de belli etmeyen bir başparmak işareti yapıyor. "Harika iş," diyor bana.

Pekala.

"Teşekkürler." Eğer hem annem hem de hizmetçim onaylıyorsa... belki de kendi endişelerim yersizdir.

Bella'yla baş başa kaldığımızda vakit öğlen olmuştu. Kızlar, Maria'nın gözetiminde ağaç evde oynamak için dışarı çıktılar. Yıllardır hiç yaşamadığım bir Cumartesi geçiriyorum; çalışmak için acil bir talebim yok,

Evde ailemden olmayan bir yetişkin varken, ihtimaller havada asılı dururken.

Bella beni oturma odasına çekiyor ve kanepeye yatırıyor. Bir kolumu ona doluyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Şampuan, parfüm ve başka bir şey, sıcak bir ten ve kadın. Ona sonsuza kadar böyle sarılmak istiyorum.

"Ethan," diye
mırıldanıyor. "Mhm?"

Beni geri itiyor, bir eli göğsümde. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Pekâlâ." Parmaklarım yumuşak ve ipeksi saçlarında
dolaşıyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Seni-tanımak-istiyorum-keklerinle kendini
tanıtmaya geldin."

"Evet, doğru." Derin bir nefes alır. "Ve bana kim olduğumu, yaz
boyunca burada ne yaptığımı sordunuz. Aslında, bir çeşit varsayımda
bulundun. Ve-"

Kapı zilinin sesi, dahili hoparlörlerle güçlendirilmiş olarak tüm evde
çınlıyor. "Kahretsin," diyorum. "Özür dilerim, bunun önemli olduğunu
söyleyebilirim."

Başını sallıyor. "Ama bekleyebilir. Birini mi bekliyorsun?"

"Hiç de değil," diyorum ve koridora yöneliyorum. Dahili telefondaki
yüz tanıdık olduğu kadar şu anda rahatsız edici de. "Burada mısın?"

Küçük kardeşimin sesi yankılanarak bana geri dönüyor. "Evet, sen de
oradasın."

Bunu kanıtladığımıza sevindim."

Muhtemelen New York'tan, Tokyo'dan ya da iş için gittiği her yerden
uçakla gelen ve önceden hiç aramayan küstah pislik.

Onun için kapıyı açıyorum ve eşyalarını toplamaya başlamış olan
Bella'ya dönüyorum.

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum ona.

"Evet, istiyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Yaptığın *her*
arkadaş ya da aile etkinliğine zorla girmeme gerek yok. Bu hiç hoş değil,
değil mi?"

"Hiçbir şey için kendini zorlamıyorsun."

"Yine de," diyor. "Tezimi yatağının başucuna bıraktım. Eleştirilerinde
çok sert olma, tamam mı?"

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

Bana gülümsüyor, her zamanki nazik gülümsemesi ama içinde ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey var. Bana tam olarak ne söylemek istiyordu? Aklımdan binlerce seçenek geçiyor ve hiçbirisi hoş görünmüyor.

Ama buna vakit yok çünkü ön kapı açılıyor ve Liam içeri giriyor. Takım elbise giymiş, kravatsız, saçları başı dağınık. "Sonunda," diyor, "Sanırım... oh. Merhaba," diyor Bella'ya. Benimle aynı boyda, ikimiz koridorda onu cüceleştiriyoruz.

Ona yarım bir gülümseme veriyor ve elini uzatıyor. "Merhaba. Ben Bella, Ethan'ın arkadaşıyım."

Onun elini sıkıyor. Gözlerinde bir ışık parlıyor - çocukluğumuzdan hatırladığım bir ışık. "Ethan'ın arkadaşı mı? Ne güzel. Ben onun kardeşiyim, Liam."

"Memnuniyetle."

"Aynı şekilde." Bakışları göz kırparak benimkilerle buluşuyor. "Peki yeni bir *arkadaşın* olduğunu neden bilmiyordum Ethan?"

"Şehre geleceğini neden bilmiyordum?"

Liam bunu önemsizmiş gibi elinin tersiyle itiyor ve gömleğinin üst düğmesini açmak için uzanıyor. "Uçağa binene kadar emin değildim. Şimdi güzel Bella, bana ağabeyimin sonunda kendine bir kız bulduğunu mu söylüyorsun?"

İnliyorum ve kendimi duvara yaslamak için uzanıyorum. Liam'ın sosyal becerileri kadar zamanlamasının da kusursuz olduğuna güveniyorum. Cehennem kadar yetenekli bir yatırımcı olarak, büyük ticaretine uygun büyük bir ego geliştirmişti.

Bir şeyler inşa ediyorum. Şirketler. Teknoloji. Benim param yaratımdan geliyor. Liam'inki? Onunki ticaretten geliyor ve lanet olsun ki bu güven numarasını yapmak için bir pislik olmak zorunda değilsin.

Bella gülüyor ama sesi biraz zorlama geliyor. Lanet olsun. "Sanırım bunu kardeşine sorman gerekecek," diyor. "Ama bilgin olsun, ben varım."

Liam'ın kaşları daha da yukarı kalktı, şimdi bana bakıyor. "Kadını duydun mu?"

"Evet," diyorum, gülümsememin ağzımın kenarlarını çekiştirmesine engel olamayarak. Daha önce bana söylemek üzere olduğu her neyse, artık tamamen kabul etmişti. *Tamamen.*

Liam sonunda Bella'nın elini bırakıyor. "Ve kesinlikle adının hakkını veriyorsun," diyor ona.

"Pekâlâ, buraya sadece koridorda takılmak için mi geldin?" diye sordum.

Sanki ben orada değilmişim gibi Bella'ya başını sallıyor. "Görgü kurallarını tamamen unutmuş. Onun ümitsiz vaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Potansiyeli var ama zaman zaman kıl payı kurtuluyor." "İyi ki onu uçurumun kenarından çekip alacak bir sen varsın."

Bella bana bakıyor, gözlerinde kahkaha var. Yüzümde gördüğü her neyse onu yüzeye çıkarıyor ve aramızdaki havayı hafif ve hoş bir şekilde dolduruyor. "Memnuniyetle," diyor. "Aslında ben de dışarı çıkıyordum. Sizinle tanışmak güzeldi."

"Kalamayacağına emin misin?" Liam soruyor.

"Eminim, yapacak işlerim var. Ayrıca, ilgilenmeniz gereken yeğenleriniz var."

"Evet," dedim. "Makyaj için bir tuval olmak ister misin? Yeni tasarımlarını üzerinde deneyecekleri birine ihtiyaçları var."

Kardeşim buna uygun bir şekilde telaşlanmış görünüyor.

Ama görünüşe göre güvende. Evie ve Haven ona ağaç evi ve Haven'ın alçısını gösterirken soru yağmuruna tutarlar. Hatta Haven'ın düşüşünü dramatik bir şekilde canlandırırlar ve Liam onu yakalamış gibi yaparken gülerler.

Küçük kardeşimin hakkını vermeliyim; hiç burada olmasa da, burada *olduğunda* her şeyini ortaya koyuyor. Birkaç saat daha kalıyor ama işi ya da gelecek planları hakkında gerçek bir sohbet başlatmayı başaramıyorum.

Bella'nın tezini nihayet açtığımda o akşam geç olmuştu. Gerçekten de yatağımın başucuna, üzerinde küçük bir post-it notuyla birlikte bırakmıştı.

Dürüst ol, el yazısı ile yazılmış.

Bir kolumu başımın altına koyup uzandım ve okumaya başladım. Harika bir yazar, özlü ve zeki. Telefonum çaldığında neredeyse yarısına gelmiştim.

Arayanın kimliğine bakmadan cevap veriyorum. "Bu iyi," diyorum ona. "Gerçekten iyi. Özellikle kullandığın-"

"Ben senin küçük kız arkadaşın değilim." Sesim kesildi. "Lyra?" "Evet, benim." Sessizlik.

"Ne var? Hayır, nasılsın? Araman ne kadar hoş?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Her zamanki gibi işimize bakalım. Ama senin umurunda olan tek şey bu Ethan, değil mi? İş mi?"

"Eğer sadece kavga etmek için aradıysan, telefonu kapatmaya hazırım."

"Çok sinirlisin." Dilini tıkırdatıyor. "Pekala, sadede geleceğim. Sen Bak, seni son gördüğümünden beri çok düşündüm. Bir şey hakkında

özellikle de sevimli komşu kızın."

Tezi bıraktım. "Her ne söyleyeceksen, duymak istemiyorum o."

"İstemiyor musun? Bunu duymak isteyeceğinizi düşünüyorum.

Görüyorsun, buluşma

beni düşündürdü. Greenwood'da yaşarken komşularla konuşmak için çok zaman harcadım. Sizin böyle şeylere ayıracak vaktiniz yoktu elbette." Hassas bir duraklama. "Ya da benim için."

"Lyra," diye uyarıyorum. "Gerçek bu değil."

"Bayan Gardner ile birkaç kez konuştum. Hoş, biraz sert olsa da, yaşlı bir kadın. Ve *çok* net hatırladığım bir şey var."

Lyra özellikle ilgi çekici bir replik söylemeden önce bir aktör gibi duraksıyor. Onun drammatizmine tahammülüm yok. "Tamam mı? Neydi peki?"

"Ne onun ne de kocasının kardeşi var. Hatırlıyorum, çünkü sık sık yaşlı ebeveynlerine sadece kendilerinin bakabildiğinden şikayet ederdi."

Bu bilgiyi hesaplamam olması gerekenden biraz daha uzun sürüyor. Kardeş yok. Ve kardeş yok demek, yeğen yok demektir.

"Anlıyorsun, değil mi?" Lyra soruyor. "Bu, kızınızın küçük bir yalancı olduğu anlamına geliyor."

Buna bir cevap yok. Ne nabzımın atışına ne de Lyra'nın bariz neşesine duyduğum öfkeye karşı. Çünkü buna inanamıyorum. Bu son derece aptalca bir yalan ve Lyra da sırf ortalığı karıştırmak için yalan söylemekten çekinmiyor.

Lyra'nın böbürlenmesine dayanamayarak cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Sersemlemiş bir halde Bella'nın tezine, özenle karalanmış post-it notuna bakıyorum. *Dürüst ol.*

Bu konuda bana yalan söylemesinin imkanı yok. Neden söylesin ki? Yoksa neden onların evinde kalsın ki?

Elimdeki düzgünce zımbalanmış işin arasından gevşek bir kâğıt çıkıyor. Çekiştirerek çözüyorum ve bir mektup olduğunu görüyorum. Diğer sayfaların arasına sıkışmış olmalı.

Başlığı okumak birkaç denememi aldı.

Washington Polytech mali yardım başvurusu.

Başvuru sahibi: Bayan Bella Mary Simmons.

Sözcüklerin geri kalanı, biri diğerinden daha hızlı hareket eden bir düşünce seli içinde birbirine karışıyor.

Eğer yalan söylediyse... neden söyledi? Belki de Gardnerlar tarafından kiralanmıştır? Yatılı hizmetçi, temizlikçi ya da hostes olabilir. Bu konuda yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu, tabii benim için hazırlanmış bir dosyaya paraya ihtiyacı olduğuna dair ustaca yerleştirilmiş bir belgeyi dikkate almazsanız.

Bana daha önce söylemeye çalıştığı şey bu olmalı. Benden para isteyecek.

Etrafımda, dünya yavaşça çöküyor.

BELLA

İş açısından o gün tam bir kayıp. Önümdeki ekranda kelimeler yüzüyor, hiçbir faydası yok. Hiç odaklanamıyorum. Hayır, aklım Ethan'da, geceyi onun yatağında geçirmemde, dün gece söylediği sözlerde.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yüzümdeki geniş, aptal gülümsemeyi sallamaya çalışıyorum. Yerinden oynamayı reddediyor, sanki yerine kaynaklanmış gibi. Ethan ve benim aramdaki bu şey daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi. Gerçeklikten daha gerçek, hiçbir numara yok, sadece ikimiz varız.

Ve ona gerçeği söyleme şansını elde ettiğim anda, aramızda hiçbir şey kalmayacak. İtiraf etmek için duyduğum özlem artık neredeyse ezici. Gözlerinin içine bakmak ve benim onun her şeyini bilmek istediğim gibi onun da benim her şeyimi bilmesini sağlamak. Ona mesaj atıyorum ve o akşam, kardeşi gittikten sonra boş olduğumu bildiriyorum ama cevap vermiyor.

Onun yerine benim kapının zili çalıyor. Toast kanepedeki tüneğinden başını kaldırıp bakmıyor bile - Ethan'ın akşam ziyaretlerine alışmıştı. Antreye yöneliyorum ve bakmadan kapının kilidine basıp ön kapıyı da açıyorum.

Bu o, çünkü tabii ki o. Kalın saçları alnına düşüyor, kaşlarının arasındaki çatıklığı neredeyse gizliyor. Kahkaha ya da zevkle silmeyi ne kadar isterdim. Sanırım hayattaki amacım bu olabilir. Sadece o çatlağı uzak tutmak.

"Hey," diyorum, ona doğru uzanarak. Onu içeri çekmeme izin verdi. "Kardeşin gitti mi?"

"Evet, bir süre önce."

"Onunla tanışmak gerçekten çok güzeldi."

Ethan bir kez başını sallıyor, kolları yanında. Bu zamana kadar genellikle kollarını bana doluyor, bazen de beni kabaca kanepeye ya da yatağa taşıyor.

"Güzel," diyor ama ses tonundan hiç de öyle olmadığı anlaşılıyor. "Bella, Gardner'ların bir yeğeni olmadığını duydum."

Bir an için nefesim kesildi.

Ve sonra gevezelik ediyorum. "Ethan, sana sık sık söylemek istedim ama nasıl tepki vereceğinden korktum. Bu bir mazeret değil elbette. Söylemeliydim, tabii ki söylemeliydim. Bu sabah sana söylemeye çalıştım."

O kadar hareketsiz ki heykel olabilir. "Yani aileden *değil* misin?" "Hayır, değilim."

"O zaman sen tam olarak kimsin?"

"Bu yaz Gardner'lara ev bakıcılığı yapıyorum. Kediye ve eve bakacak, bitkileri sulayacak ve borularda su akıtacak birine ihtiyaçları vardı... Yaz işi gibi bir şey."

"Burada yaşamak için para alıyorsun," diye açıklıyor Ethan. Alnındaki çatıklık şimdi daha derin. Görünürde silmek yok.

"Evet, biliyorum."

"Bunu bana söylemek çok mu düşünülemezdi? Neden yalan söyledin?"

Göğsüm kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyorum. Nereden başlayacağımı, nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum ve kelimelerim dökülüyor. "Ziyarete gelen iki arkadaşım vardı, Wilma ve Trina. Sanırım sana onlardan bahsetmiştim? Beni havuz kenarında üstsüz gördükten birkaç gün sonraydı. Yanlarına gidip kendimi tanıtmam için beni cesaretlendirdiler ve ben de gergindim. Gardner'larla bir şekilde akraba olduğumu düşünmüştün ve ben de bunu kabullenmiştim çünkü ev bakıcısı olduğumu söylemek aptalca gelmişti. Hayatını düzene soktuğun çok açıktı. Ama neye dönüşeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu Ethan. Hem de hiç."

Bir elini kaldırdı. "Arkadaşların buraya gelmen için seni cesaretlendirdi mi?" "Evet."

"Neden?"

"Çekici olduğundan bahsetmiştim. Risk almamı istediler - Ryan'dan sonra bir erkekle gerçekten konuşmamıştım. Ve sen de benim çalıştığım sektörde çalışıyorsun, bu yüzden bir şans vermemi söylediler... Ethan?"

Benden yana dönüyor, bir eli ön kapıda, omuzlarındaki gerginlik uzaydan bile görülebiliyor. Kelimelerim çıkma telaşıyla birbirlerine takılıyor.

"Beyaz bir yalandı ve oradan büyüyerek geri alınması imkansız hale geldi. Bunun için çok özür dilerim. Sana söylediğim diğer her şey tamamen gerçektir, söz veriyorum." Göğsüm sadece çökmekle kalmıyor, patlıyor ve beni içim boş bir karmaşa halinde bırakıyor. Dilime ve doğru kelimeleri bulamayışıma lanet olsun.

Ethan dönmüyor. "Mali yardım başvurusunu bilerek mi tezinin içine koydun?"

"Ne?"

"Belge. Bana bıraktığın tezin içine sıkışmış. Bilerek mi yaptın?"

Aman Tanrım. Mektuplardan biri, sık sık aynı çantaya doldurulan sayfaların arasına sıkışmış olmalıydı. Çıkardığı sonuçlar... "Hayır, kesinlikle hayır."

Kapıyı açıyor ve ılık akşam havasına doğru ilerliyor.

"Ethan?"

"Zamana ihtiyacım var," diyor.

Onu ön bahçeye kadar takip ettim. "Tamam," diyorum. "Ben burada olacağım. Ve eğer istersen-"

"Hayır, konuşmak istemiyorum." Dövme demir çitlerimin kapısını açtı. "Bana yalan söyledin Bella. Haftalardır."

Ve bu notla birlikte kapı arkasından kilitlendi ve gitti, geçici mülkümünden ve belki de kalıcı olarak hayatımdan çıktı. Çimenlerin üzerine çöküyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Ama bunda da başarılı olamadım.

BELLA

"Yani o zamandan beri onunla konuşmadın mı?" Wilma soruyor, yüzündeki endişe sakinliğini bozmakla tehdit ediyor.

"Hayır."

"Ve bir haftadan fazla oldu?" Trina meydan okuyor. "Bundan nasıl bu kadar incinebilir? Bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Çok mantıklı," diyorum. "Boşandıktan sonra insanlara kolay kolay güvenmez... ve sonra ben gidip ona yalan söyledim."

"Acaba çocuklarına ne söyledi?" diye düşünüyor Wilma. "Birdenbire nereye gittiğini soruyor olmalılar."

İç çekerek mutfaktaki yüksek rafta duran kakao tozu paketlerinden birine uzanıyorum. Evde sadece iki hafta kalmışken, yetersiz eşyalarımı geçici olarak kutulara yerleştirmeye başlıyorum. Belki toparlanmak için erken ama komşumdan gelen sessizlik beni o kadar strese sokuyor ki kendimi bir şekilde meşgul etmem gerekiyor.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum," diyorum. "Ve beni affedeceğinden de emin değilim, asla." Korku son bir buçuk haftadır tek yoldaşım oldu, çünkü ona istediği boşluğu verdim.

"Bu çılgınlık olur," diye itiraz eder Trina. "Tabii ki yapacak. Bize anlattığın kadarıyla bu gerçektir. Harikaydı. Eğer düşündüğünüz kadar akıllıysa, bunu anlayacaktır."

"Olabilir. Ama benim bu zahmete değmeyeceğime de karar verebilir. Birine güvenemeyeceksen onu sevmenin ne anlamı var?" Son birkaç gün içinde bunu düşünmek için çok zamanım olmuştu.

onu düz ve alınmamış. Tamamen kendi eseriniz olan tuhaf bir acı.

Wilma başını sallar. "Böyle konuşamazsın. *İnanmak* zorundasın Kendine gelecektir."

Homurdanıyorum ama yine de başımı sallıyorum, daha çok onun iyiliği için. Bu milyonlarca kez yaptığımız bir tartışma. Ben, rasyonel, mantıklı - bir şeyi dilemenin onun gerçekleşmesine yardımcı olmadığında ısrar eden. O, inancın kendisine, iyi hislere, evrene ve The Secret'a güçlü bir şekilde inanıyor.

Mutfak adasının üzerindeki karton kutulardan birini kaldırarak, "Belki yapar," diyorum. "Belki de yapmaz. Ama bu kısa vadede hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ kalacak bir yer bulmam gerekiyor."

Trina, "Bizden biriyle kalabilirsin elbette," diyor. "Ben de bu hafta sonu seninle ev aramaya geleceğim. Cumartesi günü birkaç yeri ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Evet. Gerçekten teşekkür ederim. İkinize de."

Wilma gülümser. "Arkadaşlar bunun içindir. Ben'le ayrıldıktan sonra beni kimin toparladığını unutmadım."

"Sen ve Ivan'dan bahsetmiyorum bile," diyor Trina dudaklarında bir gülümsemeyle. "Ya da giriş sınavlarında başarısız olduğuna ikna olduğun zaman. Ya da o partide olduğumuzda ve sen-"

"Tamam, tamam, anladık." Wilma parmaklarını açarak Trina'nın kolunu çimdiklemek için uzanır ama Trina geri çekilir.

"Bella'yı desteklemek için buradayız!" Trina diyor ki. "Kavga yok!"

Gülerek ikisinin arasına giriyorum ve boks ringindeki bir hakem gibi kollarımı kaldırıyorum. "Bu evde olmaz, yapamazsın."

"Evi çok koruyorsun," diyor Wilma asık suratla, "arkadaşlarını değil."

"Elbette. Maddi nesneler sonsuzdur, değil mi? Öyle mi derler?"

"*Arkadaşlıklar* sonsuza dek sürer." Trina beni itiyor ve ben gülüyorum, neredeyse Toast'a takılıp düşüyordum. Hoşnutsuz bir miyavlama sesi çıkarıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Fırının üzerindeki saate bakıyorum.

"Doğru, yemek zamanı. Bu bir çalar saat gibi. Ne zaman beslenmesi gerektiğini dakikası dakikasına bilir."

"Akıllı kedi," diyor Wilma, mutfaktaki sandalyesine geri çökerek. "Bu arada, sana verdiğim uyku yardımcıları işe yaradı mı?"

"Uyku hapi olmayan uyku hapları mı?"

"Organik, doğal, bitkisel uyku ilaçları, evet."

"Şaşırtıcı derecede iyi," diyorum. "Son iki aydır çok daha iyi ve çok daha derin uyuyorum."

"Evet." Wilma evrensel bir başarı işareti yaparak dirseğini aşağı doğru çekti ve Trina ile bana muzaffer bir bakış attı. "'Denenmemiş ve bilimsel olarak şüpheli tıp' için bir zafer daha."

"Bu sefer işe yaradı, evet," diye izin veriyorum. "Ama kendimi çok hormonlu hissediyorum. Bu bir yan etki değil, değil mi? Mesela göğüslerim her zaman hassas. Ve genelde regl dönemimde midem bulanır ama daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı."

Wilma kaşlarını çatıyor. "İşlerin o tarafını etkilememeleri gerekiyor," diyor. "Regl olmak üzere olmadığına emin misin?"

"Hayır, ben... aslında en son ne zaman regl olduğumu bilmiyorum." Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Olması gerekenden daha uzun, normalde hissettiğimden daha uzun.

"Bella," diyor Trina dikkatle, "hamile olabileceğini düşünmüyor musun?" "Hayır, tabii ki hayır," diyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Her sabah alıyorum, Saat gibi. Yemek konusunda Tost gibiyim. Hiçbir günü kaçırmam." "Güzel, çünkü şu anda ihtiyacın olan şey bu değil."

"Kesinlikle değil. Muhtemelen önemsiz bir şeydir," diyorum elimi umursamazca sallayarak. "Ben hallederim."

Ve hepsi bu kadar. Daha sonra, onlar gittikten ve ben zihinsel olarak günleri hesaplamaya başladıktan sonra, reglimin sadece modaya uygun bir şekilde gecikmediğini fark ettim. Bu öyle bir gecikmeydi ki, ev sahibine karşı düpedüz kabalık olurdu.

Her zaman çok düzenli değilimdir ama daha önce hiç bu kadar geç kalmış mıydım? Ve bu fikir bir kez kök saldı mı, tıpkı evden çıktığınızda saç maşasını kapatıp kapatmadığınızı hatırlayamamanız gibi içinden çıkmak imkansız oluyor. Hamilelik düşüncesi beynimi kemiriyor, ta ki hiçbir şeye odaklanamayana kadar.

"Sadece küçük bir test yaptıracağım," diyorum Toast'a, arabamın anahtarlarını kaparken. "Sadece küçük bir test. Negatif çıkacak ve sonra endişelenmeyi bırakabileceğim."

Yeni aküsüyle güvenilir küçük arabama bindim ve çalışması için dua ettim. Tamirciye gittikten sonra bu yaz bana hiç sorun çıkarmadı ama elbette bugün sorun çıkaracağı gün olacaktı.

Bugün olmaz, tekrar ediyorum. Bütün günlerin arasında bugün olmaz. Honda'm beni duyuyor ya da belki de Wilma haklı ve evren isteklerinizi dinliyor, çünkü garaj yolumdan sorunsuz bir şekilde geri dönüyorum.

Hayır, sorun sessiz bir caddeden aşağıya indiğimde ve acı verici derecede tanıdık bir Jeep'le karşılaştığımda başlıyor. Arabamı yavaşlatıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde o da yavaşlıyor.

İki pencere açılıyor. Biri sürücü koltuğunun yanında, Ethan'ın iki eliyle direksiyonu sıkıca kavradığı görülüyor. Yüzünde gülümseme yok, çenesi gergin.

Arka koltukta, iki kurdeleli atkuyruğuyla gelmiş geçmiş en şirin altı yaşındaki çocuk beliriyor. "Bella!" Haven diyor. "Nerelerdeydin?"

"Buralarda olamadığım için üzgünüm tatlım," diyorum babasına bakmayı reddederek. "Çok meşguldüm."

"Daha sonra gelebilir misin? Doğum günü partisine gideceğim ve saçlarımı ördürmek istiyorum ama babam örgü yapamıyor ve Maria da bu gece evde değil."

Başımı sallamamak için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki Ethan beni cevap vermekten alıkoyuyor. "Bella da bu gece meşgul," diyor. "Okulu var, biliyorsun. Ders çalışması gerekiyor."

Haven'ın yüzü düşüyor ve babasına ters ters bakıyor. Göremiyor ama gücüne bakılırsa, eminim koltuğun üzerinden hissediyordur.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Ama eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Bu bir yalan, çünkü babasının kaşlarını çatma şeklinden hiç de emin değilim. Bana bakıyor ve ilk kez bakışlarımız kilitleniyor.

Kaşları çatılmış, gözleri çelişkili duygularla kısılmış. Beni özlüyor mu yoksa boğmak mı istiyor anlayamıyorum. Ya da kendini. Ya da ikimizi de.

"Ethan," diye mırıldanıyorum.

Adam başını sallar. "Sonra konuşuruz," diyor ve camlarını açıyor. Ayağımı frenden kaldırıyorum ve gecenin içindeki iki gemi gibi arabalarımız tekrar hareket etmeye başlıyor. Haven arka koltuktan neşeyle el sallıyor, ben de ona el sallıyorum.

Gözlerim dolmadan önce yaklaşık beş saniye daha soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum ve eczanenin önüne park ettiğimde içeri girebilmek için kendime birkaç dakika vermem gerekiyor.

Hamile olmam mümkün değil. Böyle bir şey olamaz, çünkü eğer öyleysem... Ethan'ın bir daha bana yumuşak bir şekilde bakmasının imkanı yok.

Büyük boy, aşırı boş malikaneme döndüğümde, Toast beni kapıda karşılıyor. Bacaklarımın arasına giriyor ve duygulu bir *miyavlama* yapıyor. Saatile bakıyorum ama henüz yemek vakti gelmemiş.

Burnumu çekerek çenesinin altını kaşıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Çok çalışıyorsun ama seni seviyorum."

Kafasını son bir kez bacağıma vuruyor. *Bir şey değil.* Dediğini hayal ediyorum. *Ama buna alışma.*

Birinci kattaki misafir banyosundan öteye gidemiyorum. Orada, yönlü spot ışıklarının yumuşak aydınlatması altında gerçekle yüzleşiyorum.

Ben hamileyim.

En azından aldığım ve yaptırdığım dört farklı hamilelik testine güvenilebilirse ve *dört* tane olduğunu düşünürsek... Bunu rasyonalize edemem.

Hamile.

Nasıl? Doğum kontrol haplarımın süresi mi geçmişti? Sanki bu sorunu çözmek diğerini, beklenmedik annelikle ilgili olanı da çözecekmiş gibi merdivenlerden yatak odama koşuyorum.

Doğum kontrol haplarımın arkasına bakarken ellerim titriyor. Son kullanma tarihini buluyorum ve... hayır. Son kullanma tarihleri geçmemiş. Yakın bile değiller.

Ne oldu? Nasıl başarısız oldular?

Bakışlarım Wilma'nın bana verdiği yeşil uyku ilacı şişesine takılıyor. Ön yüzünde bir demet yapraklı bitki resmedilmişti.

Hâlâ titriyorum, uzanıp şişeyi alıyorum. Haplar içinde takırdıyor. Arkasını tarıyorum... St John's Wort, papatya, zencefil. Ve aşağıda, insanoğlunun bildiği en küçük yazı tipinde.

Hormon bazlı doğum kontrolü ile birlikte ALINMAMALIDIR.

Hayattan daha büyük sorunumla, hayattan daha büyük evimde, hayattan daha büyük yatağıma uzanıyorum.

Ben hamileyim. Hamileyim. Hamileyim.

Ve bu lanet bir *bitkinin* hatası.

Bu hiç de rahatlatıcı değil, çünkü gerçekten doğru değil. Okumamak benim hatam. Araştırmadığım için. Ethan'a doğum kontrol hapı kullandığımı ve kullanmadığım halde durumu kontrol altına aldığımı söylediğim için.

Bununla iyi başa çıkamayacağını anlayınca midem bulanıyor. Lyra'nın onu nasıl tuzağa düşürdüğünü öğrendikten sonra bana inanmayacaktır. Ve önceki yalanımla birleşince... Benim hakkımda ne düşünecek?

Midem tamamen altımdan çekiliyor ve bu hamilelik sırasında ilk kez şiddetli bir şekilde hastalanarak tuvalete koşuyorum.

Bu son olmayacak.

BELLA

Bu bilgi geri alınamaz. Her saatin her saniyesi aklımı kurcalıyor, beni uykudan, dinlenmekten, çalışmaktan alıkoyuyor. O geceyi tavana bakarak, beklenmedik şeylerle yüzleşmeye çalışarak geçiriyorum.

Hamile. Bir çocuk.

Dokuz ay içinde anne olacaktım, Ethan da tekrar baba olacaktı.

Ve şu anda tüm dünyada bunu bilen tek kişi benim.

Bilgi, korkuyla birleşerek neredeyse boğucu bir his yaratıyor. Bunu nasıl yapacağım? Hem iyi bir anne olup hem de derslerime nasıl devam edeceğim?

Ama bu düşünceyi kolayca reddediyorum. Çalışmalarım gerekirse birkaç ay bekleyebilirdi, çocuklar bekleyemezdi. Ve ben hep bir gün çocuk sahibi olmak istememiş miydim... Şimdi ya da beş yıl sonra çocuk sahibi olmak gerçekten çok mu farklıydı? İçimde korku ve panikle birlikte yaşayan küçük, şaşkın bir mutluluk parıltısı oluşmaya başladı. Anne olacağım.

Ethan'a söylemek zorundayım. Ertesi sabah bir strateji oluşturmaya çalışırken aklımdaki ilk şey buydu. *Çocuğun babasına söyle, birinci adım. Annemi ara, ikinci adım. Yaşayacak bir yer bul, üçüncü adım.*

Yeterince kolay. Ne yanlış gidebilir ki?

Kahvaltımı yapıyor ve birinci adım için taktikler geliştiriyordum ki kapı çaldı ve neredeyse hava sirkülasyonum kesiliyordu. Benden önce mi geldi?

Öyle, çünkü kapıyı açtığımda, sırtı dik ve yüzü kararlı bir şekilde kim geliyor? Ethan'dan başka kimse.

Ellerim titremeye başlıyor ve işe yaramaz bir şekilde hala düz olan karnıma doğru çırpınıyorlar. Onları sıkıca birbirine düğümlüyorum.

"Merhaba," diyor Ethan, sesi kısık. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Kapıyı iterek biraz daha açıyorum ve o da içeri giriyor, koridorumun ortasında güçlü ve dimdik duruyor. Artık *benim koridorum* değil.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz.

"Şey," diyor, dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bu işi gerçekten yüzümüze gözümüze bulaştırdık, değil mi?"

Dizlerimin bükülmesine neden olacak kadar baş döndürücü bir rahatlama içimi kaplıyor. Bana güvenmiyor olabilir ama buraya beni bir daha görmek istemediğini söylemeye gelmiyor.

"Evet," diyorum, "her ne kadar benim eserim olsa da."

"Evet, ama ben de vermem gereken tepkiyi vermedim." Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Bella, iyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Harika, teşekkürler. Son on dört saattir varoluşsal bir kriz yaşıyordum. Askılarımı sıkıyorum ve oturma odasındaki koltuklara doğru başımı sallıyorum. "Oturmak ister misin?"

Ethan şaşkın bir şekilde beni takip ediyor. Kaşlarındaki çatık daha önce hiç olmadığı kadar derin. "Bella?"

"Sana bir şey söylemem gerek. Başka bir şey." Ellerimi kucağında birleştiriyorum ve beni dinleyen tüm tanrılara güç vermeleri için dua ediyorum. Doğru kelimeleri bulmak için. Çünkü belki, eğer bunu doğru ifade edebilirim.

"Pekâlâ," diyor Ethan. Sesi bir ihtiyat okyanusu gibi. "Anlat bana."

"Dün bir şey keşfettim. Ve bunu duyduğunuzda ne düşüneceğinizi biliyorum ama ilk varsayımınız doğru olmayacak çünkü bunu hiç planlamadım." Sesim iki kez titriyor ama şu ana kadar gözlerim yaşarmadı. Yine de kanatlarda beklediklerini hissedebiliyorum, sadece onların bildiği bir işaret için hazırlar.

"Ne oldu Bella?"

Derin bir nefes alıyorum, korku midemde çalkalanıyor. "Hamileyim," diyorum ve sonra kelimelerim çıkarken birbirine takılıyor. "Bütün yaz boyunca bitkisel bir uyku ilacı kullandım ve görünüşe göre doğum kontrol hapımla etkileşime girmiş. Google'da araştırdım, tıp camiasında iyi biliniyor ama *ben* bilmiyordum ve küçük yazıları doğru düzgün okumamışım."

Ethan yeniden bir heykele dönüşmüş, donmuş mermer, güçlü hatları hareketsizlik içinde ölümsüzleşmiş. Yakında ya da belki bir daha hiç konuşacakmış gibi bir izlenim vermiyor.

Ellerim terliyor. "Daha dün testlere girdim. Aslında dört tanesine. Bu benim için de tam bir sürpriz oldu. Ethan, bunun kasıtlı olmadığını düşünmeni istemiyorum." Görünüşe göre bu bir işaret, çünkü gözlerim kendiliğinden açılıyor. *Gösteri zamanı!*

Konuşması sonsuza kadar sürüyor ve sessizlikte, beslediğim zayıf umut zayıflıyor ve tamamen tükeniyor. Sesi yorgun.

"Ve sanırım babası da benim. Lanet olsun Bella, daha fazla çocuk istemedim, özellikle de şimdi."

"Biliyorum." Öfkeyle başımı sallıyorum. "Olabilecek en kötü zamanlama, bunu biliyorum. Benim için de okul aynı."

Yine sessiz, o kadar uzun süre sessiz ki iki kez altmışa kadar sayacak vaktim oluyor. Acaba anlatmaya devam etsem mi, görmesini sağlayabilsem... Ama ağzını açtığı anda, sadece buhar topladığını fark ediyorum.

"Bana doğum kontrol hapı kullandığını söylemiştin." Kurtulmak istediği insanlarla uğraşırken kullandığı ses bu - eski karısına karşı kullandığını duydum.

"Öyleyim. Ama uyku ilaçlarının içindeki bitki etkisini azaltıyor. Aslında şişenin üzerinde yazıyordu ama ben okumamışım. Bu benim suçum." Çaresiz, anlaşılmak için çok çaresiz, devam ediyorum. "Adı sarı kantaron. Bitki. İnternette araştırabilirsiniz."

Tekrar başını sallar. Sessizleşiyor.

Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi atıyor.

"Şimdi nereye gidiyorsun? Buradan taşındıktan sonra mı?" Ethan soruyor.

Sesinde kibar bir ilgi vardı, başka bir şey yoktu.

"Cumartesi günü bir yerlere bakacağım. Eğer hemen bir yer bulamazsam bir arkadaşım da kalacağım."

"Pekala. Numaram sende var. İşe yaramazsa ya da bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Ayağa kalkar ve arka cebinden cüzdanını çıkarır. Faturaları sayar. Bir yığının oturma odasındaki masanın üzerine koydu.

"Tüm tıbbi randevular için," diyor bana, "vitaminler ve bunun gibi her şey için. Pahalı olduğunu biliyorum."

Gözyaşlarının arasından faturaları zar zor görebiliyorum, kalbimin kırılma sesinin arasından onu zar zor duyabiliyorum.

Böyle bir şey olamaz. "Ethan..."

Koridorda duraklıyor. Kalbim çatlarken nasıl oldu da buraya kadar gelebildi?

Bakışları nazik, ama yüzünde hiçbir duygu yok, sanki beni tamamen dışlamış gibi. Sanki artık bir yabancıymışım gibi.

Sanki ona ihanet etmişim gibi.

Kelimeler ruhumdaki çatlaktan dökülüyor. "Peki ya biz?" diye sordum. "Beni affetmenin bir yolu var mı? Yeğenleri olduğum konusunda yalan söylediğim için..."

Ethan başka tarafa bakıyor, çenesi çalışıyor. "O yalan şimdi kıyaslandığında neredeyse önemsiz görünüyor," diyor sakince. "Lyra'nın hikâyesinden mi ilham aldın yoksa planın hep bu muydu? Kendini tanıtmak için geldiğin ilk andan beri bunu mu hedefliyordun? Öyle olduğunu varsaymak zorundayım, çünkü yakınlaşmak için ilk kez yalan söyledin."

Yeterince hava alamıyorum. Her şey bu odadan, aramızdaki boşluktan emildi ve boş bir vakum bıraktı.

"Ethan, bu hiç de öyle değil-"

"Boş ver Bella." Başını sallıyor. Yüzündeki tiksinti... bana, kendisine ya da ikimize birden yönelik olabilir. Muhtemelen ikimize de. "Çocuğumu taşıyor olabilirsin ama sana bir daha güvenmeyeceğim. Seninle temasa geçeceğim."

Ön kapıya doğru yönelip kapıyı açtı. Peşinden tökezliyorum ama kapı arkasından çarpmadan önce ancak antreye varabiliyorum. Evin derinliklerinde bir yerde, bir kedinin sesle birlikte havladığını duyuyorum.

Yavaşça, çok yavaşça yere çöküyorum. Taş tenime soğuk geliyor ve gözyaşlarım düştüğünde sert yüzeyde parlıyor.

Hayatta kaçınılmaz olan bir şey var, o da zamanın asla durmadığı. İçinde bulunduğum panik haline rağmen günler dönmeye devam ediyor.

Çoğu günümü hamilelik araştırması, ev aramak, eşyalarımı toplamak ve Gardner'ların evinin gelişleri için bozulmamış durumda olmasını sağlamak adına tezimi görmezden gelerek geçiriyorum. Onlar gelmeden bir gün önce dışarıda olmam gerekiyor, bu da temizlik ekibiyle koordinasyon sağlayarak evin son bir kez süpürülmesini içeriyor.

Tüm bu görevler iyi. Beni meşgul ediyorlar - bebeğimin babasının benden nefret ettiği gerçeğine odaklanamayacak kadar meşgul ediyorlar. Bu haberi aileme, arkadaşlarıma nasıl vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Sonunda preeklampsi ya da şimşek kasığı denen bir şey yaşayabileceğimi.

Kadın doğum uzmanına gitmeme daha birkaç *hafta* var - hemen gelmem gerektiğini söylediğimde gülmüştü. "Altıncı ve sekizinci haftalar arasında," dedi bana, "ilk randevunuz için gelebilirsiniz. Ondan önce pek bir şey göremiyorum." Sonra da bunu ilk söyleyen kişi olarak ekledi: "Ve tebrikler Bella."

Telefonu kapattıktan sonra ağlamıştım ama bugünlerde bunu çok sık yapıyorum.

En zor şey Wilma ve Trina'nın yanında sessiz kalmaktı. Bir akşam Trina'nın lisans öğretim asistanı olarak atanmasını kutlamak için bir şeyler içmek üzere onlara katıldım ve içki seçimimden dolayı baş ağrımı suçlamak zorunda kaldım.

"Ethan nasıl?" Wilma elini uzatıp benimkinin üzerine koyarak sordu. "Ona ulaşabildin mi?"

"Hayır. Sanırım o gemi tamamen kalktı."

"İnatçı, sinir bozucu bir adam," demişti Trina. "Ona biraz akıl vermemizi ister misin? Yapabiliriz, biliyorsun."

Wilma, "Greenwood Hills güvenliği bizi önce yakalayabilir," diye düşündü. "Kimliğimizi gizlememiz gerekecek."

"Aynen öyle. Bella, eğer bize trençkotunu ödünç verirsen, senin için gidip adamını döveriz."

Güldüm, duyulandım, içim ısındı ve aynı anda üzüldüm. Onlara gerçeği söylemek için kalbim sızlıyordu ama yine de kendimi kavrayamayacağım kadar büyük hissediyordum. Kelimeleri yüksek sesle söylemeyi hayal bile edemiyordum.

Anne olacağım.

Gecenin geri kalanında elimi karnımın üzerinde tuttum, bu kelimeleri kafamda her tekrarladığımda sessiz bir kararlılık artıyordu. *Ve yapabileceğim en iyi işi yapacağım.*

Gardner'ların Greenwood Hills'teki malikanesinden taşınmaya hazırlandığım zaman, bu benim için gerçek, tıpkı ortaya çıkmaya başlayan yeni ve acı verici sabah bulantıları kadar gerçek. Umarım sadece geçicidir ve kalıcı değildir.

Honda Civic'imın bagajını açık tutuyorum ve arabaya çanta üstüne çanta taşıyorum. El çantamı en üste sıkıştırıyorum ve zar zor kapatabiliyorum.

İşte orada. Bütün bir yaz -ve sanki bütün bir hayat- paketleni.

Çitin diğer tarafından hiç ses gelmiyor. Boş ve sessiz, tıpkı telefonum gibi. Ethan iletişime geçmedi ve ben de

onunla iletişime geçmeye korkuyorum. Doğru olanı yapacaktır ama bunu istemeyerek yapacağını, onu kandırdığımı düşüneceğini bilerek...

Bunun utancı yanaklarımı yakıyor.

Evi son bir kez dolaşıyorum, tavan arasından bodruma kadar her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Pahalı vazolar doğru yerlerinde, tamam. Mutfak dolapları eşyalarımın arındırılmış, tamam. Toast'a veda ediyorum... kontrol değil.

"Tost?" Yukarıda değil, her zamanki yerinde değil.

"Tost?" Aşağıda, kanepeye yayılmış ya da yemek kaplarının yanında beklemiyor.

Aceleyle ön kapıdan çıktım ve arkamdan sıkıca kapattım. Eşyalarımı taşıırken bunu yapmayı unutmuş muydum? Sonunda büyük kaçışını gerçekleştirmeyi başarmış mıydı?

"Tost mu? Tost!" Bütün bahçe çitle çevrili ama o bir kedi. İkisi arasındaki kavgada hangisine para yatıracağımı biliyordum. Her geçen dakika paniğim artarken, arazide dolaşıp ona sesleniyorum. Bu olamaz, bugün olmaz, ayrılmak zorunda olduğumda olmaz ve Toast'a da olmaz.

Çok fazla şey var. "Tost!"

Şezlongların altına ve havuz kenarına bakıyorum. Bahçe kulübesine de. Hiçbir yerde. Gitti.

Ağaç evden derinden bir ses sesleniyor. "Kedi kayboldu mu?"

Ethan. Çimenlerin kendi tarafından beni izliyordu, tıpkı birbirimizi ilk gördüğümüz zamanki gibi.

Sefilce başımı salladım. "Sanırım ben arabamı yüklerken kaçtı." "Ve sen onu bulamadın mı?"

"Hayır."

Pencereden çekiliyor, ancak bir saniye sonra geri dönüyor. "Gelip bakmana yardım edeyim."

Ön kapıma geldiğinde kalbim güm güm atıyordu. Bana tek bir selam vererek içeri giriyor ve arazinin çevresinden dolaşıyor. Onu takip ediyorum.

"En az bir saattir ortalıkta yok."

"Sanırım 'teyzen ve amcan' onun gitmesinden nefret ederler."

"Evet." Nefret az bile sayılabilir. Bana verilen ev bakıcılığı kılavuzunda Toast'un iyiliği kilit önemdeydi. Tüm talimatlar onunla başlıyor ve onunla bitiyordu. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Ethan ve ben bakarken sessiziz. Bir tür ateşkes, vücudum onun varlığıyla gergin, canlı bir tel gibi hissetse bile.

"Kızlar nasıl?" Merakım ihtiyatımın önüne geçerek soruyorum.

"Güzel." Ethan'ın sesi kırılmıştı. Ve sonra, isteksizce, "Buraya gelmeyi neden bıraktığını merak ediyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

"Taşınmaya hazırlandığınızı ve çok meşgul olduğunuzu."

Yavaşça başımı sallıyorum. Mantıklı. Yine de bir gün onlarla konuşmak zorunda kalacağız.

Ne de olsa bir erkek ya da kız kardeşleri olacaktı.

Belki de Ethan sessizlikteki düşüncelerimi duyuyor, çünkü bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmiyorum Bella," diyor bana.

"Bilmiyorum."

"Sorun değil," diyorum. Her seferinde bir sorun. Bugün kedi. Yarın bebek.

Ama güneş batmaya başladığında Toast hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Ethan'ın kızların yanına dönmesi gerekiyor ve ben de onu kapıya kadar geçiriyorum, hem de tamamen dolu Honda'mın yanından geçerek.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin" diyor.

"Zaten yardım ettiniz," diyorum. "Benimle birlikte baktığınız için teşekkür ederim."

Bir kez başını sallayıp arabaya doğru bakıyor. "Yeni evine yerleştiğinde bana mesaj at. Bir gün yanına geleceğim. Üstünden geçmemiz gereken şeyler var. Lojistik. Hazırlıklar."

"Tamam. Evet, öyle yapacağım." Alnındaki çatıklık beni öldürüyor, kendimi kişisel bir başarısızlık gibi hissetmeme neden oluyor. Düzelmese hiç yardımcı olmadım, sadece daha da derinleştirdim.

İyi olacağız, kendime ve bebeğe söyledim. *Baban gerçekten iyi bir adam. Kendine gelecektir.* Ama içimdeki küçük şüphe çekirdeğini ezmeye çalışsam da, bir titreşim kalıyor.

"Bella..." Ethan diyor ki.

"Evet?"

"Arabanızda hareket eden bir şey var."

"Ah!" Bagajı açıyorum ve hemen çantalarımı karıştırmaya başlıyorum ve evet... sinirli bir tıslama ve ardından çantalarımın birinin içinden gri bir kafa çıkıyor.

"Tost!"

Hoşnutsuz kedi onu kucağıma al m a m a izin verdi. "Ambalajımda mı saklanıyordun, seni yaramaz?"

Onaylamıyor ya da reddetmiyor, bunun yerine sessizliği tercih ediyor - akıllıca bir hareket. "Oh, Tanrı'ya şükür," diyorum. "Teşekkür ederim Ethan. Sana gerçekten ne kadar teşekkür etsem azdır."

Tekrar başını sallıyor. "Elbette. Dikkatli sür, Bella." "Kullanacağım. Ethan?"

Kapının yanında duraklıyor, büyük, katı, gerçek ve daha önce hiç olmadığı kadar uzağımda. Bakışları ağır. "Evet?"

"Bu durum için gerçekten üzgünüm. Gerisi için bana inansanız da inanmasanız da, umarım buna inanırsınız. Böyle olmamızı hiç istemezdim."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bunu," diyor sonunda, "sanırım kabul edebilirim."

Garajımın önünden kayboldu ve kendi evine geri döndü, ben resme girmeden önce olduğu gibi varlığını sürdüreceği yere.

Tost, onu saray gibi evine geri taşıırken memnuniyetle mırıldanıyor. Başının üstündeki yumuşak, sıcak tüylere bir öpücük konduruyorum. "Güle güle," diye mırıldanıyorum. "Seni çok özleyeceğim."

ETHAN

"Baba," diye feryat ediyor Evie araba koltuğundan. "Hadi gidelim."

"Bir saniye." Boyumu uzatarak çitin üzerinden bakıyorum. Garaj yolundaki şık, gümüş rengi Jaguar'ın şeklini zar zor seçebiliyorum. Komşularım evdeyken her zaman oraya park eden aynı araba.

Görünürde külüstür bir Honda

Civic yok. "*Daaaddy*."

"Evet, evet." Evie'nin kapısını kapatıyorum ve sürücü koltuğuna yerleşiyorum. Haven arka koltukta sessiz, elindeki oyuncak bebekle oynuyor.

Onları garaj yolumdan geri döndüğümde, çitlerindeki çıtaların arasından görüyorum. Bay ve Bayan Gardner, tanıdık patikadan garajlarına doğru yürüyorlar.

Beni gördüler. Selam vermek için elimi kaldırıyorum, ki bu daha önce hiç yapmadığımız bir şey. Neden şimdi başlıyorum?

Arabam sürünerek ilerliyor.

Kır saçları mükemmel bir şekilde taranmış olan Bay Gardner, tereddütlü bir selamla elini kaldırır. Araba caddede ilerlemeye devam etti. Onlarla daha fazla konuşmuş olsaydım Bella'nın gerçek olmadığını anlardım.

Haven dramatik bir iç çekiş yapar. "Yeni komşularımızdan hoşlanmıyorum."

"Yeni değiller," diye düzeltiyorum. "Yıllardır orada yaşıyorlar, sadece siz fark etmediniz."

Dikiz aynasından bana dik dik bakıyor. "Onlar yeni," diye itiraz ediyor, "çünkü Bella daha önce orada yaşıyordu."

Ellerim direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. Bella, benim kurtuluşum ve Bella, benim mahvoluşum.

"Orada sadece geçici olarak yaşıyordu."

"Tem-po-rar-ily," diye telaffuz ediyor Haven, altı yaşında bir çocuk için mümkün olabilecek en büyük küçümsemeyi kelimeye dökerek. Tartışmada benim tarafımı pek ikna edici bulmadığı açık.

"Evet, biliyorum," diyorum. "Ne olursa olsun, sana katılıyorum. Ben de onlardan pek hoşlanmıyorum."

Kıyaslanamaz bile; Bella'nın adı dilimde küle dönerken ve anılar yara gibi hissedilirken, ne bildiğimi bildiğim şu anda bile.

Haven arka koltukta zaferinden memnun bir şekilde kıkırdar. Bu konuşmayı dikkatle takip eden Evie, fark ettiği tek şeyi soruyor.

"Bella geri mi dönüyor?"

Haven beni cevap vermekten kurtardı. "Hayır, şapşal," diyor. "O ve babam kavga ettiler."

"Kötü Baba," diyor Evie, sesinde derin bir sitem var.

Bazen ebeveynliğin yıllarca bir tımarhanede kapana kısılmak ve umutsuzca aklı başında kalmaya çalışmak gibi olduğunu düşünüyorum.

"Kavga etmedik," diye yalan söyledim ve uzun zamandır uymaya çalıştığım kurallardan birini daha çiğnedim. *Çocuklarınıza karşı dürüst olun.*

"O zaman neden bu kadar huysuzsun?" Haven sorar ve bir milisaniyelik duraksamadan sonra, sanki az önce onay almış gibi, "Aha! Gördün mü?" diye haykırır.

Başımı sallıyorum, arabayı annemin sokağına çeviriyorum. Tanrı'ya şükür o da benim kadar uzun süredir Greenwood Hills sakini.

"Huysuz davrandıysam özür dilerim," diyorum arabayı kaldırıma park ederken. "Bella ve ben iyi arkadaşlık ama sonra taşınmak zorunda kaldı."

Evie bunu anlıyor. "Babam üzgün mü?"

Yavaşça nefes veriyorum. Babam kızgın aslında. Öfkeli. Kızgın. Şok oldu. Ama *yine* yalan söylemek zorunda kaldım, çünkü Bella artık üvey kardeşlerinin annesi olarak hayatlarında olacağını garantiledi.

"Evet," diyorum. "Babam üzgün."

Haven öne doğru uzanıyor ve güzel elini omzuma koyuyor. "Üzülme. Hâlâ biz varız."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve kendimi şişmekle sönmek arasında kalmış kararsız bir balon gibi hissediyorum. Öfkem rüzgârdaki duman gibi dağılıyor. "Ve siz ikiniz benim ihtiyacım olan tek şeysiniz, bebeğim."

Haven'ın eli benimkinin altından kaydı. "Büyükanne!"

Bir saniye sonra emniyet kemerini çözdü ve kapısıyla boğuşmaya başladı, annem kapıyı açarken diğer taraftan gülüyordu.

"Merhaba tatlım!"

Kızlar annemle el ele annemin yolunu tutarken bana neşeyle el sallıyorlar. İhtiyacım olan her şeye sahibim, gerçekten. Harika bir annem, iki güzel çocuğum, gelişen bir şirketim ve sevdiğim bir işim var. Bir çocukla daha başa çıkabilirim.

Bu kısım muhtemelen en kolayı; tecrübelerimden biliyorum ki çocuğunuzu kucağınıza almak, onu ilk kez görmek... evet, bu hiç de zor olmazdı.

Hayır, işin zor kısmı Bella'yla tekrar tekrar yüzleşmek olacaktı. Lyra'daki gibi olmayacaktı. Hayır, Bella'yı her gördüğümde, kendi mahvolmuş umudumu görmüş gibi olacaktım.

Lyra'nın yaptığı gibi beni asla küçümsemez ya da gülmezdi. Ve nedense bu daha kötü hissettirdi.

Yaklaştığımda Cole'un malikanesinin kapıları kayarak açılıyor ve evinin yanına park etmeme izin veriyor. Saatime baktığımda birkaç dakika geciktiğimi görüyorum ve onu Nick'le birlikte arka verandada buluyorum. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar var, ama bunun bir iş toplantısı olduğuna dair tek işaret bu, ikisi de güneş gözlüklerini takmış uzanıyorlar.

Onlara başımı salladım. "Siz ikinizin tek eksiği minik şemsiyeli bir çift pına colada."

Cole güneş gözlüklerini yukarı iter. "Bizi ikimiz yapmayı mı teklif ediyorsun Carter?"

"Rüyada görürsün." Karşılarındaki şezlonga oturdum. "Skye buralarda mı?"

"Üst katta çalışıyor," diyor. "Gelecek hafta teslim tarihi var."

"Yeni kitap mı?"

"Editörüne yeni bir *bölüm*," diyor. "Kitaplar o kadar hızlı yazılmıyor. Bunu bilmeliyim, çünkü bir keresinde bunu söylemiş ve kafamı kırmıştım."

Nick, "Otellerinizi inşa etmek de hızlı değil," diyor. "Biraz alçakgönüllülük öğrenin."

Cole ellerini havaya kaldırır. "Bu benim tek kusurum." "Tek mi?"

"Evet, bir tane. Alçakgönüllülük olmadan daha fazlasını kabul etmem mümkün değil."

H o m u r d a n ı y o r u m . "Bunun bir iş toplantısı olduğunu söylemiştin. Bildiğim kadarıyla birlikte iş yapmıyoruz. Ne de alanlarımız

örtüşüyor."

Nick'in sırtışı çarpık. "Henüz değil."

"Cole, "Bir holding şirketi kurmayı konuşuyorduk," diye devam ediyor.

Öne doğru eğildim. "Oh?"

"Evet. Bir tür sermaye girişim şirketi. Nick'in yönettiği türden değil ama daha çok yatırıma odaklanıyor. Hepimizin kendi yatırımları var elbette," diyor Cole. "Bu daha çok kendi eğlencemiz için olacak. Alışılmışın dışındaki şirketlere yatırım yapmamızı sağlayacak."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Ortaklaşa sahip olacağımız bir tane mi?"

"Evet, hepimiz eşit oranda yatırım yapacağız. Yönetim bize rapor verecek, çünkü yönetim kurulunu biz oluşturacağız."

Nick başıyla beni işaret ediyor. "Ve her şeyi yürütmesi için tanınmış, uzman bir sermaye yatırımcısı tutacağız. Kendi ekibi olacak."

Kendimi başımı sallarken buluyorum. Kendi yatırımlarım sağlam, A sınıfı. Uzun vadeli ve hepsi özel bir finans yöneticisinin yardımıyla. Ama bu... eğlenceli olurdu. Yerleştirmelerde söz sahibi olabiliriz.

"O mu?" Tekrar ediyorum. "Başkanlık ve yöneticilik pozisyonu için aklınızda biri var mı?"

Cole sanki çoktan bir fıkra anlatmış gibi sırtıyor. "Küçük kardeşin." Gülüşüm beni şaşırttı. "Hayır, hayatta olmaz."

Cole, "O ülkedeki en iyi yatırımcılardan biri," diyor. "Kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, hayır. Yıllardır uzak duruyor ve Seattle'a hiç gelmiyor. Tek derdi para kazanmak."

Nick bir kaşını kaldırır. "Peki bu nasıl kötü bir şey olur?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Liam'ın kendini beğenmiş suratının sürekli etrafımda olması... "Aile ve işi karıştırmanın sonu asla iyi bitmez."

Cole, "Bu işin yükünü biz çekeriz," diyor. "Herhangi bir kötü haber bizden gelecektir."

Nick, "Bunu bir düşün," diye öneriyor. "Sonuçta karar sizin. Biz sadece bunun iyi bir çözüm olabileceğini düşündük."

"Doğru. Teşekkürler." İkisinin yanından geçip uzaktaki tenis kortuna, mükemmel biçilmiş çimlere, Cole'un sarayının imkânsız ev sıcaklığına bakıyorum.

"Neden bu kadar suratsızsın? Bu öneri karşısında dans edeceğini sanmıştım," diyor Cole. "Kızlar iyi mi?"

"Evet, kesinlikle." Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Dostum, öyle çok şey var ki. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Nick, "En baştan başla," diyor.

Ama bu imkansız.

Komşu kızı beni tekrar baba olmam için kandırdı. Aslında tüm bu zaman boyunca kim olduğu konusunda da bana yalan söyledi. Eğlenceli, değil mi?

Tüm utancımı gümüş bir tepsiye döküp onlarla paylaşmamın bir yolu yok, hala beni boğacakmış gibi hissederken değil.

"Bu Bella," diyorum basitçe. "Düşündüğüm kişi değilmiş."

"Ah." Cole'un sesi narin. "Yüzündeki ifadeyi hemen fark etmeliydim."

Nick ona, "Kendin yeterince uzun süre giydin," der.

Cole bir elini kaldırdı. "İçimizde en uzun süre takan sendin. O sırada fark edememiş olmam bunu daha az gerçek yapmaz."

Nick müstakbel kayınbiraderini görmezden gelip bana döndü. "Düşündüğün kişi değil miydi? O kız cam kadar şeffaftı, dostum."

"Ve belli ki *senden* hoşlanmış," diyor Cole. "Tatlı da."

"Üzgün olduğunu söylemeyi denedin mi?" Nick soruyor. "Kabul etmek çok acı veriyor ama her seferinde işe yarıyor, üzgün olmasan bile."

Cole, "Son kısmı duymama gerek yoktu," diye belirtiyor.

İyi niyetli tavsiyeleri karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunun bir çözümü yok.

O biraz manipülatördür."

"*Bella?*" Cole soruyor. "İkinizin de bekar olmasıyla ilgili şaka yaptığımızda yüzü kızaran kızdan mı bahsediyoruz?"

Masanın üzerindeki bilgisayara uzandım. "Kurmamız gereken bir yatırım şirketimiz yok mu?"

Karşılıklı bakışıyorlar ve suratsız halimle ilgili konuşma neyse ki geride kalıyor. Yine de unutulmadı. Hiç şüphe yok ki tekrar, tekrar ve tekrar soracaklar, ta ki ben sonunda tüm bu aşağılayıcı çileyi yeniden yaşamak zorunda kalana kadar.

Cam kadar şeffaf.

Bir keresinde ben de öyle düşünmüştüm, yanaklarının güzelce kızarmasını izlerken. Meğer vücuduyla da yalan söylüyormuş.

BELLA

Yeni oturma odamda bir ileri bir geri yürüyorum. Bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ve hala mobilyasız olduğu düşünüldüğünde, yapılması oldukça basit bir şey. *Bir kanepa almak* şu anda görev listemde yedinci sırada, *doğum öncesi vitaminleri araştırmak* ve *arkadaşlarıma ve aileme hamile olduğumu söylemek* gibi şeylerin hemen altında, ancak kiracı sigortası satın *almak* gibi önemsiz şeylerin üstünde.

Ethan bundan nefret edecek. Bu kesin bilgi, muşamba zeminde bir patikayı aşındırmaya çalışırken hızımı artırıyor. Özellikle *nerede yaşadığımı görmek istediğini* belirten bir mesaj atmıştı ve ben de bunu reddetmek için bir neden göremedim. Çocuğu da burada yaşayacaktı.

Daire küçük olabilir ama yine de bir nimet. İlan internette yayınlandıktan yedi dakika sonra ev sahibiyle iletişime geçtim ve Trina'yla birlikte ertesi sabah erkenden oraya gittik.

Ona cazibesi olduğunu söylediğimde gözlerini devirmişti. *Bence bu kelimenin sözlük anlamına bakmalısın, demişti.*

Ama bu duvarlarda, koridora benzeyen mutfakta ve hem bir yatak hem de bir beşik sığacak kadar büyük olan yatak odasında potansiyel görebiliyorum. Bütçemin biraz altında, ki bu iyi bir şey çünkü bebek geldiğinde her kuruşa ihtiyacım olacak.

"Bebeğimiz," diyorum karnıma. Hala çoğunlukla düz, ama parmaklarımı bastırıldığında daha sert hissediyorum - neredeyse karın kaslarım büyümüş gibi. "Baban seni sevecek," diyorum, "beni asla sevmeyecek olsa bile. Yine de bu konuda endişelenme. Bunu asla sana karşı kullanmayacak."

Bebeğimin cevap verebilmesi için yıllar geçmesi gerekecek ama bu konuşma yine de güven verici geliyor, sanki bu işte birlikteyiz.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Geç kalmış. Asla geç kalmaz. Tekrar aynaya bakıyorum, evet, saçlarım hala iyi görünüyor, adım atmak için oturma odasına dönüyorum. Zaman geçirmek için pek de iyi bir yol değil ama midemdeki sinir düğümü rahatlamama izin vermiyor.

Kapı çalıyor ve ben de şimdiye kadar başarabildiğim en büyük sakinlik numarasıyla ön kapımı açıyorum.

Ethan'ın yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Selam," diyor. "Selam." Yana doğru bir adım atıyorum. "İçeri gel."

Beni geçip daireye girdi. *Onun* kokusu çarpıyor burnuma, tanıdık şampuan, kazak ve erkek kokusu. Ellerimi önümde birleştiriyorum.

"İşte burası," diyorum boğazımı temizleyerek.

Etrafına bakıyor, yüzü her zamanki rahat gülümsemesinden tamamen yoksun. Sessizlikte benim görmezden gelmeye çalıştığım şeyleri gördüğü açık. Çatlak boyayı. Eğri pencere pervazını. Yerdeki dev leke.

"Bunu kir alıyor musun?"

"Evet. Merkezi bir konumda, bolca doğal ışık alıyor ve park yeri var."

Emlakı gibi konuştum.

Ethan bir kez başını sallayarak mutfağa doğru ilerliyor. Köhne sandalyelere ve mutfak masasına boks ringinde bir rakip görmüş gibi bakıyor. Bir saniye, iki saniye, ama sonra teslim oluyor ve onlardan birine oturuyor. Uzun bacakları alana zar zor sığıyor.

"Otursana," diyor bana, sanki burası benim mutfağım ve köhne mutfak sandalyelerim değilmiş gibi. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Evet, öyle." Karşısına oturuyorum ve sanki bir iş toplantısı yapacakmışız gibi ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "St John's Wort'u araştırdınız mı? Doğum kontrolüne engel olabilir mi?"

Çenesi çalıyor ama cevabı yumuşak. "Verdim. Olabilir."

Ses tonundan bana hala inanmadığı anlaşıyor - bunun önceden planlanmış olduğu şüphesinden kurtulamıyor. Tanrı aşkına, hayatımda yaptığım *en az* planlanmış şeydi!

"Check-up'a gittin mi?" diye soruyor.

"Aslında yarın gidiyorum. Altı haftalık hamileyim." Altı haftalık hamileydim, altı haftadır onun kollarındaydım ve bana sanki bir geleceğimiz varmış gibi bakıyordu.

Sanki birlikte bir hayatımız olabilirmiş gibi.

"Güzel." Ceketinin iç cebine uzanarak katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. Onu açarak belgeleri teker teker masanın üzerine koymaya başlıyor. "Avukatlarım son birkaç haftadır bunlar üzerinde çalışıyorlar," diyor. "Ortak velayet senin için sorun olur mu?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Hem senin hem de çocuğun tüm tıbbi masraflarını, doğumunu, sağlık sigortasını, hepsini ben karşılayacağım." Bir başka belge daha yanıma itildi. "Okul ve üniversite masraflarını da. Para, sadece benim ya da çocuk reşit olduğunda onun erişebileceği bir vakıfta tutulacak."

"Tamam." Sesim cılız çıkıyor, sallanan masamdaki yasal metinlerin ve belgelerin patlamasında kayboluyor. Belki de ağırlığın altında parçalanır, öyle hissediyorum.

"Sana bir aylık harçlık. Çocuğumun ya da çocuğumun annesinin böyle bir yerde yaşamasını istemiyorum."

"Aylık ödenek mi?"

"Evet." Başka bir kâğıt parçasını bana doğru itiyor. Üzerinde rakamlar var, biri koyu renkle vurgulanmış, ama buna dikkat edemem. Aynı anda hem haysiyetimi hem de kalbimi kaybediyormuşum gibi hissederken, her ikisi de avuçlarımdan gittikçe uzaklaşırken olmaz.

"Bir kuruş bile istemiyorum," diyorum.
Dişlerini gıcırdatıyor.

"*Bella.*"

"İstemiyorum, gerçekten. Harçlık ya da nerede yaşayacağımı dikte etmeni istemiyorum."

"Bu konuda inatçı olma."

"İnatçı mı? Nasıl inatçı olmayabilirim? İstedğim asla bu değildi. *Bu*, seninle benim aramda. Belgeler ve soğukluk ve... ve... aylık *ödenekler*. Bunu sadece mecbur olduğun için yaptığını ama hiç olmamasını tercih ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ama böyle hissedemem. Bu hamilelik benim için tam bir sürpriz oldu. Çok korkuyorum, aileme ya da arkadaşlarıma ne diyeceğim ya da okulda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey bu çocuğa elimden gelen her şeyi vermek istediğim." Boğazım düğümleniyor ama geri kalanını da zorla çıkarıyorum. "Benim için hiçbir şey değişmedi Ethan. Hâlâ beni affedeceğini umuyorum."

Gözlerini kapatıyor, sanki görüşümü bulandıran gözyaşlarıyla yüzleşmek çok zormuş gibi. "*Bella*, bana yalan söyledin. Kim olduğun hakkında. Doğum kontrolün hakkında."

"Doğum kontrolü hakkında değil," diye fısıldıyorum. "Ve asla kim

olduğumla ilgili değil. Ben yüksek lisans öğrencisiyim. Yemek yapmayı severim. İyi sayılabilecek bir yürüyüşçüyüm. Tanrı aşkına.

Sake, ben sistem mühendisi olarak çalışmak istiyorum, bunu *biliyorsun* Ethan. Bunun ortasında neden hamile kalmak isteyeyim ki?"

Başını bir kez sallar. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Ben Lyra *değilim*," diyorum. Gözyaşlarım yerini şaşırtıcı, haklı bir öfkeye bıraktı. Sırf para için kendimi bu duruma sokacağımı düşünmeye nasıl cüret eder? "*Değilim işte*. O yüzden beni onunla kıyaslamayı bırak."

Gözleri açık bir kızgınlıkla açılıyor. "O zaman neden ilk yalan? Neden onların yeğeni gibi davrandın?"

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime aynı soruyu tekrar tekrar sordum. Gergindim ve telaşlıydım ve *sen de, yani sen*, bunu önerdin ve kulağa hoş geldi. Yarım bir kafa salladım ve sonra tuzağa düştüm ve ondan sonra kaydı düzeltmek için çok utandım. Dürüst olmak gerekirse kulağa geldiği kadar aptalca."

"Buna inanmamı istiyorsun ama Bella..." Masadan uzaklaşıyor, sandalyesi uğursuzca gıcırıyor. Ara sokaktaki mutfak, dolapların arasına sıkışmış haliyle ufacık görünüyor. "Yapamam, tamam mı? *Yapamam işte*."

Umutsuzluk ve öfke, her ikisi de eşit ölçüde, kelimelerimi tamamen boğmakla tehdit ediyor. Onları çıkarmak bana bir madalya kazandırmalı. "Yeğenleri olduğum konusunda yalan söyledim. Bunun için her zaman üzgün olacağım. Ama doğum kontrolü konusunda yalan söylemedim ve paranızı da istemiyorum. Bu *hiçbir zaman* seni önemseme nedenimin bir parçası olmadı."

Omuzları gergin, darbelere hazırlanıyor gibi, ama kapıya doğru hareket etmiyor. Henüz değil. "Kendi başına fazlasıyla sevilesi birisin," diyorum ona. "Sen harika bir babasın. İşinde çok başarılısın. Ve çok komiksin. Kimse beni senin kadar güldüremiyor."

Sözlerim aramızda havada asılı kalıyor, o hareket etmiyor, ben konuşmuyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Ethan," diye mırıldanıyorum.

Bu onu büyüden kurtarır. Oturma odasına, ön kapıya doğru adım atar. Çok fazla adım atmaz.

Ben de onu takip ediyorum. "Altı yıl boyunca eski sevgilimle birlikteydim," diyorum ona, kollarımı göğsümden kavuşturup kendimi çözülmekten korumaya çalışarak. "Ve onu sevdiğimi sanıyordum, aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama yanıltılmışım, çünkü seninle olmak Ethan... eve dönmek gibiydi."

Hâlâ bana bakmıyor; eli kapı kolunda. Kelimeler ruhumun derinliklerinden geliyormuş gibi hissediyorum ama ona ulaşıp ulaşmadıklarını bile bilmiyorum.

"Beni bu konuda yalnız bırakma." Sesim titriyor ama utanmanın ötesindeyim. "Çeklerini istemiyorum. Doktor randevularıma benimle gelmeni istiyorum."

Başını bir kez sallıyor. "Kahretsin, Bella, *yapamam*."

İki elimle kolunu kavırıyor, bana bakmasını istiyorum. "Bana tekrar güvenmen için ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim?"

Sesi en az benimki kadar yenilmiş geliyor. "Bilmiyorum Bella. Bilmiyorum."

Ön kapıyı açıyor ve ellerim iki yanına düşüyor. O giderken kapı arkasından kararlı bir şekilde kapanıyor ve bir gün affedileceğime dair umudumu da beraberinde götürüyor.

ETHAN

"Büyükanne! Bana bak!" Haven çimlerin üzerine çömeliyor, bacaklarını ve kollarını altına sıkıştırıyor. "Evie?"

Küçük kız kardeşi itaatkâr bir şekilde iki plastik tacı Haven'ın sırtına takıyor, altın armalar yukarı doğru. "Bak! Ben neyim?"

Annem en büyük torununa gözlerini kısarak bakıyor. "Kraliyet taşı mı? Bir taş kraliçe mi?"

"Hayır!"

Boğazımı temizliyorum. "Sen bir kirpi misin?" "Evet!"

"Bu onun yeni favori hayvanı," diye anneme fısıldıyorum. Daha yüksek sesle, "Bu çok yaratıcıydı, tatlım!"

Taçları fırlatıp atıyor ve sırtıyor. Evie onlardan birini kapıyor ve çığlık atarak kaçıyor, Haven'ın onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına bakıyor. Kovalıyor.

Limonatamdan derin bir yudum alıyorum. Maria'nın tarifi ve en az Maria'nın kendisi kadar değerli. Masada bizden aşağıda oturuyor, şemsiyenin altına sıkışmış, elinde bir kitap. Sayfanın üst kenarından kızları izlediğini söyleyebilirim.

"Bir kirpi," diye yorumluyor annem. "Olabilecek onca hayvan arasından." "Bir hafta önce su aygırı vardı."

"Tanrım. Bu kızlara bir evcil hayvan almalısın. Kabarık bir şey."

"Onlar duyabiliyorken böyle söyleme. Haven konuşmayı öğrendiğinden beri Köpek Operasyonu'nu zorluyor."

"Bir hamster," diye öneriyor annem. "Küçük, tüylü. Bir köpek alacak vaktiniz olana kadar onları idare eder."

"Bir köpek için asla zamanım olmayacak." Buzlu içkiden derin bir yudum daha alıyorum.

İş ve şimdi bir çocuk daha yolda... Hiç zamanım yok.

Bella geçen hafta kontrolden geçti. Kontrolden sonra onu aradım, konuşmamız kısa sürdü ve çocuğa odaklandık. Bana her şeyin iyi görüldüğünü söylemişti. Kalp atışları sağlıklı.

O telefon görüşmesinden sonra kendimi ofisime kapatmıştım, başım ellerimin arasındaydı. *Sağlıklı kalp atışı*. Başka bir bebek. Benim bebeğim.

"Ethan?"

Göz kırpıyorum, yeniden odaklanıyorum. "Pardon?"

"Bir milyon mil uzaktasın." Annem ben küçükken yaptığı gibi dilini gıdaklatıyor. Bu sesi duymayalı yirmi yıl oldu. "Liam ziyarete geldiğinden beri ondan haber aldın mı diye sordum?"

"Hayır, hiçbir şey."

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Tuhaf."

Küçük kardeşimin sık sık gelmemesi ve iletişim eksikliği ikimiz için de hassas bir nokta ama biliyorum ki bu onu daha çok etkiliyor. "Muhtemelen yakında tekrar ziyaret edecektir. Ne de olsa sık sık burada işi oluyor."

"Evet, muhtemelen haklısın." Gözlerini güneşten korumak için bir elini kaldırdı. "Bugün Bella'yı tekrar göreceğimi düşünmüştüm. Komşu kızı mı?"

Kafamdan milyarlarca farklı yanıt geçiyor. "Taşındı," diyorum sonunda.

"Peki, şehir dışında değil mi?"

"Hayır." Bana kaşlarını çatıldığını hissedebiliyorum ama bakışlarımı ağaç evde oynayan çocuklarıma kilitliyorum.

Maria kitabından başını kaldırmadan, "Kavga etmişler," diyor. "Konuşmuyorlar."

Oh, Tanrım. "Hayır, biz-"

"Kavga mı?" diye soruyor annem. "Ethan, kavga etmeni haklı çıkaracak kadar büyük ne olabilir ki? Düzelt şunu."

"Bu değil-"

Maria beni anneme ispiyonlayarak, "O zamandan beri mutlu değil," diyor. Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama o beni görmezden gelerek kitabının sayfalarını çeviriyor. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Annem, "Ethan, kendini açıkla," diyor.

Gökyüzüne bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum - beni kadınların müdahalesinden kurtarın.

"Beklediğimden daha çok Lyra'ya benziyormuş," diyorum, son karşılaşmamızda yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını hatırlayınca içten içe irkiliyorum. Lyra *bunu* dramatik anlar dışında hiç yapmazdı.

Maria alay ediyor.

Annem sadece kaşlarını kaldırır. "Ethan, ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim."

"O kızın vücudunda tek bir manipülatif kemik bile yoktu. Daha da kötüsü, manipüle *edilebilecek* türden birine benziyordu!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Öyle olduğunu söylediğimde bana güvenin."

"Hikayenin tamamını duyana kadar yapmayacağım." Sesi benim kullandığımla aynı, tartışmaya yer vermeyen bir ses. Carter inatçılığı iş başında ve bu bir yüzleşme. "Ne oldu?"

Maria kitabını bırakır ve çocukların olduğu yere gider.

Bize zahmetsizce mahremiyet sağlıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kim olduğu konusunda yalan söyledi. Komşunun yeğeni olduğunu söyledi, oysa aslında yaz boyunca eve bakması ve kediye bakması için işe alınmıştı."

"Ah," diyor annem ve bu kelimenin içinde koca bir dünya var.

"Sadece ne söyleyeceksen söyle."

"Şey, muhtemelen gözünün korktuğunu söyleyebilirim. Her zaman böyle düşünmediğini biliyorum tatlım, ama bazen oldukça etkileyici oluyorsun. Bunun için özür diledi mi?"

"Evet." Aslında, bolca. Ve açıkladı. Ve bir seviyede, belki de anlayabilirdim - en azından *bu* yalanı.

"Ve?" Annem soruyor. "Hepsi bu mu? Konuşmamanın tek nedeni bu mu?"

Başımı sallıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor. Kimseye, hiç kimseye söylemedim ve bu... şey. Kendime saklayamayacağım kadar çok şey var.

"Şey, o hamile."

Annem sessiz. Onu susturmayı başardığım zamanlar nadirdir, ama bu özel andan hiç zevk almıyorum.

Gözleri kocaman. "Bir çocuğunuz daha mı olacak?"

"Planlanmamıştı ama evet."

Gözleri yaşlarla buğulanıyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. Elimde değil, ben de gülümsüyorum.

"Aman Tanrım," diyor, "bir torun daha. Bir bebek daha! Bugün bana söylediğin ilk şey nasıl oldu da bu olmadı Ethan? Liam, kitap kulübüm ve *marketler* hakkında gevezelik etmeme izin verdin!"

Gülüyorum ve ona sarılmak için uzanıyorum. "Anne, daha çok erken ve karmaşık bir durum."

"Bu kısım çok basit. Bir çocuğunuz daha olacak. Mutlu musun?"

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. *Mutluyum*. Ama düşüncelerimin konuşmasına izin vermediğimde ve sadece içimdekileri dinlediğimde... "Evet," diyorum. "Gerçekten mutluyum, aslında."

Annem gözlerini siliyor. "Bella neden burada değil? Yanınıza alın onu! Neyi bekliyorsun?"

Ah.

"Doğum kontrol hapı kullandığını söyledi," dedim. "Belli ki yalan söylemiş." Annem durgunlaşıyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Elbette bunu planladığını reddediyor. Aynı zamanda bitkisel bir ilaç aldığını ve bunun da işe karıştığını söylüyor, sarı kantaron denen bir şey." Başımı sallıyorum, annemin gözlerindeki bakışa sırtımı dönüyorum. "Ama Lyra'da olduğu gibi aynı anlaşılmaya sürüklenmeyeceğim. Çocuk konusunda mutluyum. Bella için değil."

Thwap. Annem kafamın arkasına vurdu, hem de nazikçe değil. "Ahh. Bu ne içindi?"

"Aptal olduğum için," diyor annem. "Tanıştığım kızın -ki benim ve senin üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya hevesli olduğu açıktı, sana aya asıldığını düşünmüş gibi baktığını da ekleyebilirim- şehirde bir yerlerde tek başına olduğunu ve ondan nefret ettiğini düşündüğünü mü söylüyorsun? Müstakbel torunumun annesi mi?"

"Erhm. Evet, sanırım."

Benden uzaklaşıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Onu gerçekten kızgın gördüğüm zamanlar nadirdir. "Araştırdınız mı? Anlattıklarından herhangi birini doğrulatmak için kadın doğum uzmanına sordunuz mu? Yoksa doğrudan kendi sonuçlarına mı vardın?"

Lanet olsun. "Anne, *yalan* söyledi."

"Bazı şeyler hakkında, ama hepsi hakkında değil. Ve şimdi *ikinizin* birlikte yaptığı bir hatayla başa çıkması için onu tek başına bıraktınız."

"Nasıl olduğunu biliyorum-"

"Seninle bu tartışmayı yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Otuz altı yaşındasın!"

"Bunun farkındayım ama-"

"Geçen ay gazetede röportajınız çıktı! Tam sayfa!"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Bunu yaparsan Lyra'nın kazanmasına izin vermiş olursun." Parmağını göğsüme koyuyor, miras aldığım gözler bana bakıyor. "O *tek bir* kadındı. Hepimiz adına konuşamaz. Ve en iyi yarış atım üzerine bahse girerim ki Bella'nın Lyra ile tek ortak noktası cinsiyeti."

"Senin bir yarış atın yok, bu bir ifade değil." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirip ondan uzağa bakıyorum. Sözleri, inanmak için çaresizce çırpındığım bir gerçeğe çok yakın.

"Olabilir. Sen ne bilirsin ki?" Annem kızgın bir nefesle ofladı. "Bana ondan biraz daha bahset. Nasıl biriydi?"

"Kızlarla arası çok iyiydi," diyorum. "Ne yapacağını bilmediği zamanlarda bile çok iyiydi." Uzaktan Evie kahkahalarla bağırıyor, bu ses duyularıma merhem gibi geliyor.

Annem sandalyesinde arkasına yaslanmış, sanki bugün yapmaları gereken tüm işaretleri yapmışlar gibi parmaklarını kucağında birbirine düğümlüyor. "Başka ne var?"

Dudaklarımı ıslatıyorum. Acaba dertleşmek için olabilecek en kötü kişiyi mi seçtim? "Nazik biriydi. Gerçekten nazikti, kibar bir naziklik değil."

"Öyle miydi?"

"Evet. Ve komik. Sessizce güçlü de, görmediğiniz türden bir cesaret, ama orada, yüzeyin altında." Başımı ellerimin arasına gömdüm, kollarımı avludaki masaya dayadım. "Tanrım. Gerçekten her şeyi yanlış mı anladım? Her şeyi berbat mı ettim?"

"Olabilir," diyor annem. "Ama eğer anlattığın gibiyse, bence bunu düzeltmek için hâlâ vaktin var."

Ayak sesleri beni düşüncelerimden koparıyor. Evie koşarak kollarıma atılıyor, kucağıma tırmanıyor. Onu kaldırıyorum.

"Sorun nedir, bebeğim?"

"Babam yine üzgün," diyor, ağırlığı kollarımda sıcacık. "Anlayabiliyorum."

"Babam üzgün değil," diye itiraz ediyorum.

"Sadece geçmişteki başarısızlıklarını düşünüyor," diye mırıldanıyor annem. Ona bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor, pişmanlık duymuyor.

Evie elini yanağıma koyuyor. "Artık üzgün değilim," diyor. "Bizimle oynamaya gelir misin?"

Ayağa kalkıyorum, onu kollarımda biraz zıplatıyorum. "Tabii. Büyülü ağaç evi mi oynuyoruz?"

"Evet."

Onunla çimenlikte yürürken bir karar verdim. Dürüstlük. Çocuklarımla her zaman benimsemeye çalıştığım şey buydu ve belki de bu değeri biraz daha genişletmeye başlamamın zamanı gelmişti. "Evie?"

"Mhm?"

"Bella hakkında ne düşünüyorsun?" "Gerçekten güzel."

"Güzel mi?"

"Evet. Ve güzel kurabiyeler."

"İyi kurabiye *yapıyor*, evet, bu doğru." Bal kahvesi bir bukleyi alnından geriye doğru düzeltiyorum, zihnim hızla ilerliyor. "Daha sık gelmesine ne dersin?"

BELLA

"Vay canına," diye nefes alıyor Wilma. Yüzündeki şaşkınlık da sahte görünmüyor - bu resmi gerçekten benim kadar büyüleyici buluyor mu?

"İnanılmaz, değil mi?"

"Gerçekten öyle." Hâlâ kanepesiz olduğum için resmi aramızda yere koyuyor ve ikimiz de siyah-beyaz sonograma bakıyoruz. "Hâlâ şoktayım, Bells."

"Oh, ben de öyle! Hâlâ o küçük kızın içimde olduğunu kavrayamıyorum," diyorum. "Ya da erkek, sanırım. Ve daha çok erken. Kadın doğum doktorum ileride daha çok bebeğe benzeyeceğini söyledi."

"Bu kadar erken ultrason yapıldığını bile bilmiyordum," diyor Wilma. "Dürüst olmak gerekirse, hamilelikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Karnınızın büyüdüğünü ve dokuz ay sürdüğünü biliyorum ama hepsi bu."

"Aslında üç konuda da haklısın. Ultrason için erken ama sanırım Ethan'ın sağlık planı yüzünden." Adı sadece çıkarken biraz yanıyor. "Çalıştığım yeni klinik harika."

"Resmi gördü mü?"

"Hayır. Ona göndermeyi düşündüm ama aynı zamanda benimle kontrole gelmesini istedim ve gelmedi."

Wilma dramatik bir iç çekişle yere uzandı. "Adam tam bir aptal."

İç çekiyorum. "Sorun şu ki, o öyle değil. Muhtemelen tüm konuşmalarımızın izini sürüyor ve teorisine uyacak kalıplar buluyor."

"Zeki bir aptal olabilirsin."

"Deneyimlerinizden bildiğiniz bir şey mi?"

Wilma başını kısa bir süreliğine kaldırıp dilini bana doğru uzatıyor, sonra tekrar yerine oturuyor. "Bana ona kızgın olmadığını söyleyemezsin Bella. Bunu gördüğün kadar sakın bir şekilde hallediyor olamazsın. Seni tanıyorum ve sen kavgadan kaçan biri değilsin. Vay canına, tavanındaki bu çatlak gerçekmiş."

Yukarı bakıyorum. "Bunun için ev sahibini aradım ama eski binanın cazibesinin bir parçası olduğunu söyledi."

"Etrafınızdaki eski binaların yıkılması ve moloz yığınlarına gömülmeniz o kadar da çekici değil."

"Evimden nefret etmek yok."

Wilma, "Buraya *ev* demek biraz abartılı olur," diye belirtiyor. "Ve konuyu saptırma. Ona kızgın mısın?"

Gözlerimi alçıdaki geniş yarıktan ayırmıyor ve kendi çatlaklarımı uzak tutmaya çalışıyorum. "Bu hamilelik yüzünden sahip olduğumuz her şeyi reddediyor. Sanki gerçek yerine görmek istediği şeyi görüyor. Tabii ki ona kızgınım."

"Güzel." Wilma'nın sesi kararlı. "Kızgın olmak üzgün olmaktan iyidir." "Ben ikisiyim de."

"İkisi de iyidir."

"Psikoloji okumaya başladın ve bana bundan bahsetmedin mi?"

"Hayır, ben sadece bir koltuk uzmanıyım. Hiç rüyanız var mı? Onları yorumlayabilirim."

"Maalesef, hiç kalmadı."

"Dang." Saatine baktı. "Trina birazdan paket servisle burada olur."

"Harika."

"Tavandaki çatlağı ona göstermem gerekecek."

İnliyorum, çünkü Trina bir mimarlık öğrencisi. "Ne diyeceğini çok iyi biliyorsun."

"Oh evet," diyor Wilma, sesinde bir zevkle. "Yapısal olarak sağlam olmadığını söyleyecektir. Ama bir de şu açıdan bakın; ev sahibinizin bu gerekçelerle kirayı düşürmesini sağlayabilir."

"Yippie. Ayrıca, aileme ne diyeceğim ben? Önerilerinizle gelebilirsiniz."

"Gelecek ay şehre geliyorlar, değil mi?"

"Evet."

Wilma yüz ifadem karşısında sırtarak, "Onlara gerçeği söyle," diyor. "Evet, felç geçirebilirler ama başka ne yapabilirsin ki?"

"On sekiz yıl boyunca sakla, hiç ziyaret etme, ol-"

Çalan telefonumun sesi hala çoğunlukla boş olan oturma odasında yankılanıyor. Ön kapının yanına atılmış çantama uzanıyorum.

Wilma, "On dolarına bahse girerim ki Trina siparişlerimizi hatırlayamıyor," diyor.

Kıkırdıyorum, parmaklarım telefonuma sarılıyor. Ama ekranımdaki isim hiç de arkadaşımız değil.

"Ben Ethan."

Wilma doğruldu. "Kahretsin."

Kalbim boğazımda, cevap veriyorum.

"Alo?" "Benim."

"Merhaba."

"K o n u ş a c a k çok şeyimiz var," diyor. "Evde misin? Yukarı gelebilir miyim?"

"Şimdi mi? Hemen şimdi mi?"

Wilma'nın gözleri açılıyor ve sonra başını sallıyor. *Evet*, diyor.

"Evet, Şimdi." Ethan'ın ses o ve düzenleme . Kibar, soğukkanlı bir profesyonellik. "Meşgul değilseniz, bu durumda daha sonra gelebilirim."

Meşgul değilsin, diyor Wilma, çantasını almak için ayağa kalkmış bile. Ona el sallıyorum. *Kal*. Ama o başını sallıyor.

"Bella?"

"Tamam. Evet, tamam. Aşağıda mısın?"

"Buralardayım. Birazdan orada olurum."

"Pekala."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Telefonuma bakarak oturuyorum, kalbim hızla çarpıyor. Wilma ön kapıya yönelene kadar kendime geledim. "Konuşmak istiyor."

"Duydum," diyor. "Bella, bu harika."

"Muhtemelen sözleşmelerle ilgili. Geçen sefer imzalamamıştım."

Elini omzuma koydu. "Her ne olursa olsun, kızmaya, öfkelenmeye, üzülme, her şeye ve hepsine hakkın olduğunu unutma."

"Teşekkür ederim."

"İyi şanslar, bebeğim. Ve *hemen* sonra beni ara."

Koridorda kayboluyor, botlarının alçak topukları yerde sabit duruyor. Kalbimin atışından çok daha sabitler.

Yerdeki sonogram resmini kapıp göğsüme bastırıyorum. Sanki bir zırh gibi, gücüm gibi. Ne tuhaf. Bu kadar kısa bir süre içinde hayatım tamamen bu çocuğun etrafında yeniden şekillendi, tıpkı bir gezegenin çekim kaynağını değiştirmesi gibi.

Ethan yakınlarda olmalıydı, çünkü kapıyı çaldığında ben hâlâ yerde oturuyordum. Elinde içinde küçük, düzensiz çikolata kareleri olan bir Tupperware kutusu vardı.

Düşüncelerimi bölüyorlar, merhaba bile demiyorum. "Sen getirdin *brownie*?"

"Kızlarla birlikte bu sabah pişirdik." Ve sonra, belki de dayanamadığı için ekliyor, "Maria bize yardım etmedi."

Ondan alıyorum. "Etkileyici."

"Marjinal olarak, belki." Ethan'ın gözleri benimkilerden elimde tuttuğum resme kayıyor ve yüzündeki hafif gülümseme kayboluyor.

"Bu...?" "Evet."

"Görebilir miyim?"

Ona uzatıyorum ve uzun bir süre sadece inceliyor, bir parmağı küçük şekli izliyor. Nedense onun küçücük resmi tutuşunu görmek ağlama isteği uyandırıyor bende. Duygularımı bastırıyorum.

"Henüz onu ayırt etmek gerçekten zor," diye mırıldanıyorum. "Bir sonraki ultrasonda daha net olacak."

Ethan başını sallıyor ve bunu daha önce de yaptığını unuttuğumu fark ediyorum, ikimiz arasında daha deneyimli olan o. "Bir kız mı?"

"Oh, bilmiyorum. Söylemek için çok erken ama ben bebeği kız olarak düşünüyorum." Kafamda şimdiden Ethan'ın bal-kahverengi saçlarına ve yeşil gözlerine sahip, ablalarına uyuyor.

Ethan sadece resme bakıyor, başı öne eğik. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve gözlerinin altındaki halkaları, saçlarının alışılmadık kalınlığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Bella," diyor sonunda, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Yutkunuyorum. "Neden en baştan başlamıyorsun?" "Ne kadar pragmatik."

"Mühendislik öğrencisi," diyorum, eski şaka ağzımdan kaçıyor. Dudakları kıvrılıyor. "Mühendis."

Umut içimde yükseliyor.

Resmi geri uzatıyor ama bu hareketinde bir isteksizlik var. "Sana bir kopyasını gönderebilirim," diyorum.

"Bu hoşuma giderdi."

Hissettiğimden daha emin görünerek ellerimi biraz fazla dar kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "En baştan başlıyoruz, ha?"

"Evet."

"Burada ne kadar geriden bahsediyoruz?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Büyük Patlama'dan ileri saracağım ama oldukça geriye."

"Vay canına."

"Keşke bir kanepen olsaydı."

"Bu da o konuşmalardan biri olacak, ha?"

"Korkarım öyle olabilir." Ethan tavana bakar, güç topluyormuş gibi nefes verir. Ve sonra, "Tavanında devasa bir çatlak olduğunu biliyor musun?"

"Önemli bir şey değil."

"Bu bana çok önemli geliyor."

"Burası güvenli. Aksi takdirde kiralamazlardı."

Alaycı tavrı bana aptal olduğumu düşündüğünü söylüyor. "Ev sahipleri bundan çok daha karanlık şeyler yaparlar. Sana yaşayacak daha iyi bir yer bulmama izin vermedin mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Benden hayırseverliğini kabul etmemi isteyemezsin. Benim hakkımda ne düşündüğünü de bilerek mi? Kesinlikle olmaz."

"Bella, ben-"

"Temelde hayır *işiydi*."

"Haklısın. Tam bir pislik oldum." Ethan kollarını iki yana açıyor ve tıpkı gövdesi gibi, tıpkı sesi gibi kolları da küçük alanı dolduruyor. "Lyra beni arayıp Gardner'ların yeğeni olmadığını söylediği andan itibaren tam bir pislik oldum."

Göz kırpıyorum. "Bu en baştan başlamak mı?"

"Hayır. Dikkatim dağıldı." Başını sallıyor. "Lyra'dan sonra çok uzun süre kendimi kapattım. Ben... ben aşkı aramadım. Ondan *önce* de aktif olarak aramamıştım, ondan sonra da... Kadınlar vardı ama hiçbiri uzun sürmedi çünkü buna asla izin vermedim."

"Ve sonra sen o lanet şekerlemeli keklerle geldin. Kendime izin vermemem gerektiğini bilsem de seni istedim."

Konuşmadan önce yutkunmam gerekiyor. "Bana bir ilişki teklif edemeyeceğini düşündüğün için mi?"

"Evet. Ve bunun nedeni zaman yetersizliği ya da kızlar değildi." Bir elini göğsüne götürdü. "Seni içeri almadığım içindi. Pek sayılmaz. Ama çekip gitmedin. Gelmeye devam ettin, ilk seferki kadar karşı konulmazdın ve ben de riskin buna değdiğine karar verdim. Çünkü bir risk olduğunu biliyordum ve aklımın bir köşesinde hep diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum."

Kollarımı kendime doladım. "Ve sonra oldu."

Başını sallıyor. "Ve sonra oldu. Ve bu, zaten bildiğim her şeyin, ilişkilerin bana göre olmadığını, kadınlara güvenilmeyeceğinin bir teyidi gibiydi. Ama bu farkındalığın içinde kaybolmuşken, seni bununla yalnız bıraktım ve söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Bu affedilemez."

Dudaklarımı ıslattım. "Haklısın. Bu bir kanepesohbeti."

Kahkahası kısa ve şaşkın. "Sana öyle olduğunu söylemiştim."

"Ethan, benim yaptığımı düşündüğün şey de oldukça affedilemezdi."

"Bana yine çok nazık davranıyorsun," diyor. "Pislik gibi davrandım. Bana kız."

"Öyleydim."

"Güzel."

"Ama sadece sana değil. Kendime de. Bu düşünceleri aklına soktuğu için eski karına da."

"Onları dinleyen bendim. Ama dinlemeyeceğim, bir daha değil, seninle ilgili bir konuda değil."

Başımı salladım. "Öyle söyleme."

"Söyleme mi?"

"Birbirimize yeniden güvenmeyi öğrenmemiz gerekecek. Bu bir gecede olacak bir şey değil ama öğrenmek zorundayız." Ve sonra, daha önce söylemediğim ve karşı koyamadığım için, "Birlikte ebeveyn olacağız, biliyorsun."

Ve yüzündeki cevap gülümsemesi içimdeki düğümün çözülmesine neden oluyor. "Öyleyiz."

"Ve çok, çok, çok ilgili olmayı planlıyorum," diye ekliyorum. "Karşılaştırmalı olarak konuşursak, bilirsiniz."

"Eski karıma mı?" "Evet."

"Başka türlü olmasını istemezdim." Ethan bir adım daha yaklaşıyor, katı duvarı şimdi birkaç santim uzakta. "Buraya sadece bunu söylemeye gelmedim."

"Değil mi?"

"Hayır. Ama bir sonraki bölüm biraz çaresiz görünebilir."

Saçlarımı geriye iterek gülüyorum. Duygularım dağılmış ve savunmalarım genişlemiş hissediyorum. "Yargılamamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," diyor, sahte bir ciddiyetle ve sonra gerçekten ciddi bir şekilde, uzanıp parmaklarının arasında saçlarımdan bir tutam yakalıyor. "Gerçek şu ki seni özledim Bella. Güvenmeyi öğrenmemiz gerektiği konusunda söylediklerinde haklıydın. Birbirimizi yeniden öğrenmemiz gerekiyor. İhtiyacımız var... şey, *benim* sana yakın olmaya ihtiyacım var."

Aklımdan binlerce cevap geçiyor. Bazıları nazık, bazıları duygusal, bazıları da... şey. "İmzalamam gereken başka evraklar mı var?"

"Tanrım, hayır, şimdi değil, asla."

"Yine de yapardım. Kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın varsa."

Ethan'ın eli çeneme gidiyor ve başımı yukarı doğru eğiyor. Aramızdaki boşluk sanki canlı gibi, beklenti ve yakınlıkla uğulduyor. Son dokunuşumuzdan bu yana haftalar geçti.

Haftalar.

"Beni affedebileceğini düşünüyor musun, Bella?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Çünkü çok geç kaldın. Ben çoktan yaptım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İlk kelimedenden sonra kalbim neredeyse duracaktı."

"Özür dilerim. Bu senin yaşındaki bir adam için tehlikeli mi?"

Gülümsemesi artık tam gaz devam ediyor. "Bu konuşmayı yaparken benimle alay etmen hiç sportmence değil. Şu anda karşılık veremem, yalvarırken olmaz."

"Özür dilerim. Uslu duracağım."

"Lütfen dene." Başparmağı alt dudağımı yumuşatıyor, pürüzler tenimi yumuşatıyor. "Benim yanıma taşın Bella. Bizim yanımıza."

Nefesim şaşkın bir şekilde kesiliyor.

"Çok şey istediğimin farkındayım," diyor. "Size sunacak çok az şeyim olduğunu söylediğim şey *tamamen* kendimi savunmak değildi. İki enerjik çocuğum, karmaşık, baş belası bir eski karım, işkolik eğilimlerim ve bir sürü güven sorunu var."

"Ve çok güzel bir ağaç ev," diye mırıldandım. "Onunla da geliyorsun." "Bu bir satış noktası mı?"

"Oh evet." Dudaklarımı ıslattım. "Peki ya kızlar? Onlar ne der?"

"Seni seviyorlar," diyor, eliyle yanağımı kavırıyor. Sıcak dokunuşa doğru eğilme isteğimle savaşıyorum. "Onlarla ilk tanıştığından beri seviyorlar. Ama biz

hepimizin iyiliği için yavaş git."

Gerçek olduğundan emin olmak istercesine gömleğini kavırıyorum. Söylediği her şey... haftalardır duymak istediğim şeylerdi. "Ethan, bilmem gerek. Bu sadece hamile olduğum için mi? Eğer öyleyse sorun değil. Bunu anlayabilirim. Ama nerede durduğumuzu bilmem gerek, ikimizin."

"Bu soruyu hak ediyorum," diye mırıldanıyor. "Bebeğin beni bazı şeyleri yeniden düşünmeye zorladığını kabul ediyorum. O olmasaydı, bunu bu kadar çabuk atlatabilir miydin bilmiyorum. Seni reddetmek ve açılmamak tabiri caizse *kolay* olurdu. Ama hamile olmasaydın bile..."

"Evet?"

Gözlerini kaçırıyor, yüzünde utanç gibi bir şey belirliyor. "Senin yattığın çarşafı değiştirdiği için Maria'ya kızdım."

"Yaptın mı?"

"Ve seni düşünmeden hamur işi yiyemezdim. Sabah koşularımda seni arıyordum. Bebek olmadan kendime gelmem daha uzun sürebilirdi ama gelirdim Bella. Seni çok özledim."

Ellerim göğsüne yaslanıp onu hissetmeye başlıyor. "Oh." "Bu kadar mı? Büyük deklarasyonum ve bir *oh mu alıyorum?*"

İşaret parmağımı ona vuruyorum. "Sabır, Ethan."

Uzun uzun iç geçiriyor ama gözlerinde başka bir şey var. Geçici mutluluk-umut. "Bu konuda hiç iyi olmadım."

"Ben de seni özledim," diyorum. "Beklediğimden ve benim için iyi olandan çok daha fazla."

"Bunu duyduğuma bencilce çok sevindim." Diğer eli yukarı kalkıyor ve saçlarıma dolanıyor. "Peki ya benim sorum? Buna bir cevap alabilecek miyim?"

Dudaklarımı ıslattım. "Seni affettiğimi

söyledim zaten." "Hayır, bebeğim.

Taşınmak hakkında."

Ağzı ağzıma bu kadar yakınken bunu sorması hiç adil değil. "Zamanla," diye mırıldanıyorum.

"Hmm. Şimdilik bunu alıyorum."

"Güzel." Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Çünkü alacağın tek şey bu. Şimdilik."

Başını eğiyor, sıcak nefesi ağzıma değiyor. Belli belirsiz bir duraklama lezzetli bir şey. Bunu bozan ben oluyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Sıcak ve yumuşaklar ve o beni öperken eve dönmüş gibi oluyorum.

ETHAN

Birkaç hafta sonra

Bella son sayfayı çeviriyor. "Peki ya bu bölüm? Bu bölüm hakkında hiç yorum yapmamışsın."

Son paragraflara göz gezdiriyorum. "Çünkü mükemmel." "Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?"

"Bunu öylesine söylemiyorum. Şimdiye kadarki geri bildirimlerde dürüst davrandım, değil mi?"

Başını sallıyor, parmakları tezinin sayfalarında geziniyor. Son teslim tarihine sadece haftalar kalmışken, Bella cilalıyor, yeniden cilalıyor ve yeniden cilalıyor. "İyi," diyorum ona. "Birkaç son düzeltme yapmam gerek ama ondan sonra iyi."

"Bana onunla uğraşmayı bırakmamı söylüyorsun."

Mutfak masasından kalkarak kıkırdıyorum. "Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Biraz daha donmuş yoğurt ister misin?"

"Sen bir kolaylaştırıcısın," diyor. Ama kasesini uzatıyor. Buzluktan sevdiği tatları karıştırıyorum ve döndüğümde sandalyemi onunkine yaklaştırıyorum.

"Hamile kadınlar, hamile kadınların istediklerini alırlar." Kaşığının etrafında hoşnutsuzlukla mırıldanıyor.

"Ne?"

"Hamile *bayanlar*. Sesim çok yaşlı geliyor."

"Birkaç ay içinde anne olacaksın," diye belirttim.

"Evet, ama bu *eğlenceli* bir yaşlılık."

Ona gözlerini deviriyorum. "Nispeten genç bir anne olacaksın. Yirmi dört yaş ulusal ortalamanın çok altında."

Bella fro-yo'dan bir ısırık daha alıyor. Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş, ama küçük dallar kaçmış, teninin güzel kremi çerçevesi. Ellerim acıyor, uzanıp onu kendime çekmek istiyorum.

Ama şu ana kadar iyiydik.

Çok, çok, çok iyi. Ara sıra öpmekten fazlasını istediğine dair hiçbir işaret vermedi ve ben de zorlamadım.

Güven. Zaman. Yavaş git.

Beni deli ediyor ama programa sadık kalıyorum.

"İş başvurularına ne zaman başlamam gerektiğini bilmiyorum. Bu ufaklık doğduğu zaman eğitimimi tamamlamış olacağım." Bir elini güzelce yuvarlaklaşmış karnına koyuyor. "Ondan bir süre sonrasına kadar başlamak anlamsız görünüyor ama..."

"Zamanın var," diyorum. "Aslında dünyadaki tüm zamanın."

Bakışları benimkilerle kilitleniyor. Henüz konuşmadığımız konulara, para ve ilişkimizin geleceği gibi konulara yaklaşıyoruz.

Ona bir daha asla sözleşme teklif etmeyeceğim, ama o hiçbir şey istemeyecek.

-Tabii ona bakmama izin verirse. Kızlarım dışında biriyle ilgilenmek istemeyeli uzun zaman olmuştu ama Bella ile bu arzu iliklerime kadar işledi.

"Çalışmak istiyorum," diyor. "Eninde sonunda, bebekten sonra. Bunun için çalıştım."

"Elbette istiyorsunuz. Senin gibi birini kaybetmek sektör için de utanç verici olur." Tezini masaya vuruyorum. "Tam olarak Nobel ödülüne layık değil ama yakın."

Bella gülümseyerek gözlerini deviriyor.

"Saçmalıyorsun." "Evet. Biraz da önyargılıyım."

Üst kattan bir ses geldi. Bella duraklıyor ve ikimiz de merdivenlerden gelen ayak seslerini bekliyoruz. Gelmiyorlar.

"Evie bazen yatağının başucundaki eşyaları deviriyor," diyorum. "Çok aktif bir uykucudur."

"Ninja hayalperest."

"Aynen öyle. Gidip onu kontrol edeceğim."

Bella başını sallıyor, tatlısına derinlemesine dalıyor. Elimi sandalyesinin arkasına koyarak duraklıyorum. "Geç oldu. Gece kalalım mı?"

"Eğer asıl planın misafir odasında o kadar sık uyumam ve sonunda kendi dairem olduğunu unutmamsa, bil ki peşindeyim."

"Tabii ki öylesin," diyorum. "Bu işe yaramadığı anlamına gelmez."

Bella bana gülümsüyor. Hamilelik yanaklarına neredeyse sürekli bir kızarıklık vermiş ve gözlerinde, saçlarında... vücudundaki daha belirgin değişikliklerin ötesinde farklı, ince bir şey var. İnanılmaz bir şekilde, daha da güzelleşti.

"Bu harika bir plan," diyor.

"Aktif olarak karşı çıkmayı bırakmanız gereken biri."

Elini sandalyenin arkasındaki benimkinin üzerine koydu. İnce, sıcak parmaklar. Vücudum bu zayıf temasla geriliyor. "Bu gece kalacağım."

"Tanrıya şükür. Yalvarmak üzereydim."

Elini elimden çekerek başını sallıyor. "Dalkavuk."

"Misafir odası hazır," diye ekliyorum, doğuştan gelen nezaket beni buna zorluyor. *Ama yatağım da öyle*, eklemek istiyorum. Benimle *kal*.

Şimdiye kadar yapmadı.

Bir kere bile. "Teşekkür ederim."

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta uzanmış karanlık tavana bakarken, yataktan kalkmamam ve koridordan onun odasına doğru yürümemem *için* on beş nedeni gözden geçiriyorum. Alan ve zaman ve mahremiyet ve sınırlar ve güven ve affetme ve hamilelik gibi şeyler. Lyra hamileyken kendisine dokunulmasından nefret ederdi - hamile olmaktan nefret ederdi.

Bella her seferinde farklıydı, ama belki de...

Zorlamaya cesaret edemiyorum. Bizi zorlamaya.

Bu çok önemli.

Ama sonra, gece yarısına doğru, biri kapımı azıcık iterek açtı. Yatakta doğruldum.

"Evet?"

"Baba?"

Bu Evie, geceliği omzuna dolanmış, bukleleri başının etrafında bir hale gibi.

"İyi misin?"

"Evet. Kötü bir rüya." Hâlâ yarı uykulu, geceleri birkaç kez uyandığında olduğu gibi.

Yorganı geri çekiyorum ve onu kaldırıyorum. İç çekerek yatağıma kıvrılıyor ve elimi kabarık saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Saniyeler içinde uykuya daldı. Tecrübelerime dayanarak, bu rüyanın sabah unutulacağını biliyorum.

Sanırım hepsi zamanla olacak. Şimdilik üç kızım da aynı çatı altında ve bu bana fazlasıyla yetiyor.

Bella o hafta bir kez daha kalıyor. Her kabul ettiğinde zafer kazanmış gibi hissediyorum, özellikle de kızlar da bunu sevdiği için. Bella etrafta oyun oynarken onları makul bir saatte yatağa sokmak çok zor.

"Buralarda bir köpek iyi olmaz mıydı, Bella?" Haven ona soruyor, duyup duymadığımdan emin olmak için bana doğru bakıyor. "Sen de bir tane *sevmez* miydin?"

Bella kıkırdıyor. Köpek Operasyonu'na ilk kez maruz kalmıyor. "Bir köpek iyi olurdu," diyor, "ama çok fazla iş çıkarıyorlar."

Haven'ın gülümsemesi soldu. Yine de ona hak vermeliyim. Bella'nın mutlu olması için çok şey yapacağımı biliyordu; sorusu stratejikti.

Elimi başının arkasına koydum. "Belki ileride bir gün. Sen ve Evie büyüdüğünüzde."

"Her şey yaşlandığımızda ortaya çıkar."

"Her şeyi değil," diyorum. "Eskiden bir kardeş daha isterdin. 'Belki büyüdüğünde' dediğimi hatırlıyor musun?"

Bella'nın karnına baktı. Bella göstermeye başlayana kadar kızlar orada gerçekten bir bebek olduğuna inanamamışlardı. Şimdi gösterdiğine göre, bunu *anlıyorlar*, ancak gerçekten sağlam bir kavrama sahip değiller.

Dürüst olmak gerekirse, bazı günler bunu kavramakta hâlâ güçlük çekiyorum.

"Kız mı erkek mi?" diye soruyor Bella'ya. Bu soruyu on dördüncü kez soruyor.

Bella, Haven'ın saçını karıştırıyor. Benden nefret ediyor ama Bella'dan hoşlanıyor. "Hâlâ bilmiyorum. Baban ve ben öğrenmemeye karar verdik. O gelene kadar öğrenemeyeceğiz."

Haven gözlerini deviriyor. Kararı anlamıyor. Ailelerimiz de anlamıyor. *Peki ya hediyeler?* Bella'nın annesi, onunla ilk tanıştığımda bana sormuştu. *Ne alacağımı bilmiyorum!*

Ama Bella kararlıydı ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Bu bebek başından beri bir sürprizdi.

Sonuna kadar sürpriz olsun.

Bu Bella'nın şüphelenmediği anlamına gelmiyordu, sadece şüpheleri neredeyse her hafta değişiyordu. Sürekli değişen zamirleri takip etmekten başım dönüyordu.

Bella Haven'a "Yukarı çıkmalıyız," diyor. "Geç oluyor. Dün başladığımız kitabı bitirmeliyiz."

Haven yeni tuttuğu elini Bella'nın elinin içine sokuyor ve onu heyecanla merdivenlerden yukarı çekiyor. Sabrı sonsuz görünüyor. Kaşlarının çatılmasını, sinirlenmesini, beni kenara çekip bunun çok fazla olduğunu söylemesini bekliyorum. İlk kez anne olmak herkes için yeterlidir - aynı zamanda üvey ebeveyn olmak...

Ama hiç şikayet etmedi ve ben de hayranlık duyuyorum.

Daha yeni iyi geceler dilemiştik ki yatak odasından heyecanlı bir ses duydum. "Ethan! Ethan, buraya gel!"

Saniyeler içinde koridordan aşağı inip yatak odasının kapısını açtım, üzerimde sadece boxerım vardı. "İyi misin?"

Bella yatağının kenarında oturuyor, saçları dağınık, bir eli karnında. "Gel şunu hisset, tekmeliyor."

"Öyle mi?" Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve elimi usulca karnına koyuyorum. Bileğimi kavırıyor ve hafifçe sola doğru hareket ettiriyor.

"Tam burada," diye mırıldanıyor. "Hadi, babana çak bir beşlik..."

Elimi yakın tutuyorum. Üzerinde benim tişörtlerimden biri var ve teni ince kumaşın arasından sıcacık görünüyor. Ve sonra onu hissediyorum. Bir hareket, hafif ama belirgin.

Bella gözlerinde yaşlarla bana sırıtıyor. "Vay canına."

"Vay canına," diye yankıladım, diğer elimi de karnına koydum. "Hissediyor musun? İçinde?"

Başını sallıyor. "O kadar belirgin ki, büyüdüğünde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum..."

"Ona geri mi döndük?"

Utangaç görünüyor. "Evet. Fikrimi sık sık değiştirdiğimi biliyorum ama şimdi yine eminim."

Gülümsememi saklayamıyorum. "İyi hissediyor musun? Acımıyor mu?"

"Hayır, hiç de değil." Elini benimkinin üzerine koydu. "Artık sakınleştii. Belki de sadece burada olmanı istemiştir."

Buna cevap verecek tek bir akıllıca şey düşünemiyorum.

"En azından seni burada istediğimi biliyorum," diye devam ediyor Bella, yanakları kızarmış bir halde. "Sence bu gece benimle kalabilir misin?"

"Evet." Yüce Tanrım, evet.

Yatağa doğru geri kayıyor, bana o güzel bacaklarını ve mor külotunu bir anlığına gösteriyor ve sonra yorganın altında kayboluyor. Arkasına geçiyorum ve ona uzanmakta bir an bile tereddüt etmiyorum.

Yumuşak bir iç çekişle kolumun kıvrımına yerleşiyor. "Bunu özlemişim," diye nefes alıyor.

Elimi ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve vücudunun bana karşı olan sıcak ağırlığının ötesine odaklanmaya çalışıyorum. *Aylar, Bella. Aylar oldu.*

"Ben de öyle."

Diğer kolumu ona doluyorum ve başımı eğerek onunkinin üstüne yaslıyorum. Benim sabunum gibi kokuyor, bugün benim duşumu kullanmış. Bu beni aşırı derecede memnun ediyor.

Eli karnımın üzerinde geziniyor ve içimdeki her kas yerine kilitleniyor. "Buraya son geldiğimde yatak odanın kapısını çaldım."

"Yaptın mı?"

"Evet." Sesi utangaçtı. "Özür dilerim. Sadece bana sarılmanı istedim ve uyuyamadım. Ama zaten yatağında biri vardı."

"Evie?"

"O mu yoksa Haven mı anlayamadım."

Onu daha sıkı kavradım. "Artık sana sarılabiliyim."

Yüzünü göğsüme doğru çeviriyor, dudakları tenimde geziniyor. Tavana bakıyorum ve kendimi rahat olmaya zorluyorum. Ama dudakları boynuma kadar devam ediyor ve bu imkansız.

"Bana iyi geceler öpücüğü verir misin?" diye mırıldandı, bir eli çenemdeydi ve Tanrım...

Onu öpüyorum ve bunu düzgünce yapıyorum, sıcak ağzını açmaya ikna ediyorum, dilim içeri giriyor. Belki de iyi geceler öpücükleri iffetli, yumuşak şeyler olmalı, ama bunda iffetli bir şey yok.

Bella da beni öpüyor, elleri çıplak göğsümde. Bacaklarından birini kaldırıp üzerime örtüyor ve oh lanet olsun, ağrıyan, sert-

Geri çekiliyor.

"Aldırma," diyorum. Sesimdeki arzuyu duyabiliyor mu? "Henüz hazır olmadığımı, ağırdan aldığımızı biliyorum. Bekleyebilirim."

Karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum. Ama sonra eli aşağıya, göğsüme, karnıma, boxer'ımın lastiğinin altına doğru hareket ediyor.

Vücudumda onu durdurabilecek tek bir parça bile yoktu, en azından o. Eli etrafıma dolandığında nefesimi tıslayarak çıkarıyorum.

"Bunu görmezden gelmek istemiyorum," diyor. "Aptal adam, ben de seni bekliyordum!"

"Beni mi bekliyorsun?"

"Bana tekrar güvendiğini hissetmek için. Seni acele ettirmek istemedim."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hareketleri hızlandıkça sözcükler ölüyor. Uzun birkaç saniye boyunca nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. "Ya da seni ne kadar uzun zamandır istediğimi."

"İkincisini oldukça iyi biliyorum."

Tişörtümü önünden çekip vücudunu yukarı kaldırıyorum ve o da okşamayı bırakıp tişörtünü çıkarıyor. Ellerimi üzerine koyduğumda havada kısa bir tereddüt var. "Bella?"

"Benim bedenim farklı," diyor, sesi yumuşak, neredeyse özür diler gibi. "Bunu biliyorum."

"Evet, öyle." Dolgun, sıkı göğüslerini ellerimde tartıyorum, bir meme ucunu ağzıma almak için başımı eğiyorum. Karnının bana karşı yumuşak şişliği harikulade. "Sen daha da güzelsin. Bu hiç adil değil, gerçekten."

Gülüyor ama ben dişlerimi kullanırken ses kesiliyor, bir soluk alışa dönüşüyor. "Bazı şeyleri hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle." Bella aynı anda beni okşayabilmek için kayıyor ve o anda neredeyse boşalıyorum, yumuşak göğsü ağzımda ve eli sikimin üzerinde.

Gururla, kendimi tutmaya çalışıyorum, sahip olduğumu bilmediğim karakterimin derinliklerine ulaşıyorum. Ve sonunda bana yalvardığında, külotuna uzandığımda, yıllarca hayalini kuracağımı bildiğim türden ıslak.

"Ethan," diye mırıldanıyor. "*Lütfen.*"

Ellerimi çıplak vücudunda gezdiriyor, bunu en iyi nasıl yapacağımı, nasıl incitmeyeceğimi ya da zarar vermeyeceğimi düşünüyorum. Sonunda arkasına yerleşiyorum, bacağını kaldırıyorum ve kolumu onun etrafında tutuyorum. "Aynen böyle bebeğim," diye mırıldanıyorum, kendime yol göstererek. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum..."

İçine girmek eve dönmek gibi, bunun için başka bir kelime yok. Beni öpmek için başını çeviriyor, elim kendi zevkini ateşlemek için bacaklarının arasında, kalçalarım itiyor... aramızda boşluk olduğu fikri gülünç.

Onu hep bu kadar yakınımda istiyorum.

Paramparça olduğumda onu cesaret edebildiğim kadar sıkı kavıyorum, bedenim onunkinin etrafında kıvrılmış ve hala derinlere gömülü. Yumuşak, cesaret verici inlemeleri en güzel ses.

"Yanıma taşın," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. "Yalvarmaya çok yakınım."

Bella beni şaşırttı. Evet demiyor. Hayır da demedi. Sadece bana karşı gevşedi. "Seni seviyorum Ethan."

Kelimeler karşısında, beni ikiye bölmekle tehdit eden duygular karşısında gözlerimi kapatıyorum. Verecek bir şeyim kalmadığını düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtlıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

Bella kıkırdıyor. "Hâlâ sadece ben varım."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen olması gerekenden çok çok daha fazla, ama eğer durmanın bir yolu varsa umarım asla bulamam."

"Ben de öyle," diye fısıldıyor ve beni öpmek için dönüyor. "Artık misafir odasından çıkabilir miyim?"

Gülerek onu kendime çektim. "Bebeğim, bir daha asla burada uyumayacaksın."

BELLA

Lucas Edwin Carter son ana kadar bir sürprizdi, bu da mantıklıydı, çünkü hamilelik testinde iki çizgi olduğu andan itibaren sürprizden başka bir şey değildi.

Braxton Hicks kasılmalarının bir turu daha başladığında kızlarla bir çiftçi pazarındayız. Ethan yanımdaydı, kolunu belime dolamıştı. "Başka bir sahte kasılma mı?"

"Sanırım öyle, evet. Doğumun bu kadar eğlenceli olduğunu ve vücudunuzun haftalar öncesinden bunu simüle etmesi gerektiğini kim bilebilirdi? Oh. Ouch." Kolunu kavrayıp yüzümü göğsüne yaslıyorum. Güzel kokuyor.

"Şu anda değil tatlım," diyor umarım ben olmayan birine. "Bella iyileşecek ama şu anda biraz acı çekiyor."

"Bebek ağrısı mı?"

"Doğru, hamilelik ağrısı."

Hayır, itiraz etmek istiyorum, doğum sancısı. Kasılmalar daha önce hiç bu kadar acı verici olmamıştı ve hiç bu kadar uzun sürmüş müydü? Ethan'a belki de bunun farklı olduğunu söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki kasılmalar beni ateşli pençelerinden kurtardı. Acı geçti.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kolunu bırakıyorum. "Biz iyiyiz. İyiyiz."

Alnındaki çatıklık geri döndü, gözlerinde endişe var. "Emin misin?"

"Yüzde yüz." Sesim hissettiklerimden daha emin, ama bunun hamileliğin başka bir parçası olduğunu öğrendim. Sanki bebekle doğrudan bir iletişim hattınız varmış gibi, sürekli kendinizi değerlendirmeniz isteniyor - sanki bir mesajlaşmayı sürdürüyormuşuz gibi.

Ethan karnıma biraz şüpheyile bakıyor. Her kasılma belirtisinde hastaneye gitmek isteyen o.

dokuzuncu aya girdiğimden beri benden daha gergin.

Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir onun sürekli nakaratı. Şimdiye kadar bizi iki kez hastaneye y a t ı r d ı ama sonra eve geri gönderdi.

"Bugün içeri girmeyeceğim," dedim ona.

"İyi." Pazarda yürümeye devam ederken elini belime koyuyor ve erken baharın sunduğu en iyi ürünlere bakıyoruz.

Ve sonra ikinci kasılma vurur. Ve sonra üçüncüsü.

Ve daha önce gelenlere hiç benzemiyorlar. Ethan beni arabaya doğru yönlendiriyor, kızlara acele etmelerini söylüyor ve nefesinin altında küfrediyor.

"Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldanıyor, bana bakarak.

Bir kasılma beni bıraktığında ani bir rahatlamayla nefes alıyorum. "Bu pazara gitmek istiyordum. Yerel bal aldın mı? Skye'ın bize bahsettiği organik olanı?"

"Hayır ve bal tezgahını bulmak için geri dönmeyeceğiz."

Ben olduğum yerde duruyorum, o da yanımda durmak zorunda kalıyor. "Ethan, buraya gelmemizin tüm amacı buydu!"

Gökyüzüne bakıyor, sanki ondan güç istiyor. Belki de öyledir. Çenesinin mükemmel çizgisine dik dik bakıyorum. "Geri dönmüyoruz," diyor, "ama senin için alması için birini gönderebilirim? Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Bu sadece savurganlık. Merak etme, çok hızlı olacağım." Ama hızlı değilim, çünkü döner dönmez başka bir kasılma beni vuruyor.

Diğerleri küçükler ligindeyse, bu büyükler liginde.

Tırnaklarım koluna batıyor ve nefesim kesiliyor. "Hayır tatlım." "Hayır tatlım," diye tekrarlıyor Ethan. "Bella, suyun geldi."

Son birkaç haftadır evim olan taytıma bakıyorum. Söylediği şeyin gerçekten gerçekleştiğini anlamam acı verici derecede uzun bir süre alıyor. "Aman Tanrım. Bunu nasıl fark etmedim?"

Beni arabaya doğru götürüyor. "Hastaneye gidiyoruz ve bu konuda tartışmak istemiyorum."

Hâlâ suyun kırılmasına takıldım. "Gerçekten fark edeceğimi düşünmüştüm." "Bir kasılmanın ortasındaydın."

Ön koltukta burnumdan nefes alıyorum ve Ethan'ın arkadaki kızların kemerlerini bağlarken çıkardığı tanıdık koşuşturmayı dinliyorum. Alışılmadık derecede sessizler. Bunu sormalıyım, ama sonra acı yine beni vuruyor ve kendi adımları neredeyse unutuyorum.

Ethan arabadan annesini arıyor ve biz geldiğimizde annesinin evinin önündeki kaldırımında olduğunu görüyor.

"Buraya gelin kızlar," diyor onlara. "Bu gece benimle kalacaksınız."

Haven eli arabanın kapısında tereddüt ediyor. "İyi şanslar," diyor bana. "Umarım çok fazla acı çekmiyoursundur."

Olamaz.

Ona geniş bir gülümseme veriyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım. Çok fazla acı çekmiyorum. Yarın görüşürüz, tamam mı?" "Tamam." Babası onu başından öpüp kaldırıyor ve sonra biz Evie dikiz aynasından araba yolunda dans etmeye başlamıştı bile.

Ethan hastanedeki her şeyi hallediyor, çantam omzunda. Birkaç saniyeliğine kendimi kolu kırık Haven gibi hissediyorum; Ethan sigorta kartını gösterdiğinde kolum bir saat içinde alçıya alınmıştı.

Ama bunun o kadar çabuk olacağından şüpheliyim.

Koridorda bize eşlik ediliyor ve bir kasılma daha başlıyor. Ağrı kesici, epidural ya da *başka* bir şey için bağırma istiyorum ama hastane etrafında sakın ve belki de bu sadece televizyonda oluyor, bu yüzden Ethan'a yaslanmakla yetiniyorum.

"Neredeyse geldik," diyor. "Birazdan uzanacaksın."

"Tamam."

Özel bir odamız var ama ben daha çok yatağa ve gülümseyerek bekleyen hemşireye odaklanmış durumdayım. "Kasılmaları birlikte sayalım mı?"

Biz de öyle yaptık ve kısa süre içinde bir önlük giydirildim, fetal kalp atış hızını ölçen bir makineye bağlandım ve ne kadar açık olduğumu kontrol ettiler. Görünüşe göre şüphelendiklerinden daha açılmışım, çünkü benim dramatik bir şekilde talep etmeme gerek kalmadan epidural uyguladılar. Sonra Ethan, ben ve doğmamış bebeğimiz orada kalıyoruz.

Bir süre sonra ona "Ağrı kesici etkisini gösteriyor," dedim. "Bunu söyleyebilirim."

"Buraya gel." Son derece geniş hastane yatağımın kenarını okşuyorum. Küçük bir yavru kuş gibi en kenara dikkatlice oturuyor. Bu saçma benzetme beni güldürüyor.

Gülümsememe gülümsüyor. "Komik bir şey mi var?"

"Evet. Pek çok şey. Bebek olmadan bu odadan çıkmayacağım gerçeği gibi."

"Vahşi, ha?"

"Çok." Pek çok yönden. Aslında sayısız şekilde. Yatağın ucundaki ekrana görmeden bakıyorum ve bundan sonra olabilecek her şeyi düşünüyorum.

Çok hazırlıksızım.

"Orada iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, nefes almaya çalışarak. Meğer acıma rağmen nefes almak, paniğimin yanında hiçbir şeymiş.

"Bella?"

"*Bu* an için hazırlanıyordum ama sonrası için değil. Tüm hamilelik kitaplarını okudum ama annelik kitaplarını okumadım. Hazır değilim."

Ethan ellerimden birini tutuyor ama şu anda onu istemiyorum. Paniklemekle çok meşgulüm. "Biliyorsun," diye suçluyorum onu. "Sen mükemmel bir babasın ve *yığınla* pratiğin var. Ama ya ilk gün işleri berbat edersem? Ya onu nasıl tutacağımı ya da ödevlerine nasıl yardım edeceğimi bilemezsem ya da ya alerjisi varsa! Ve ona yer fıstığı verirsem!"

"Bella-"

"Hayır, sözümü geri alıyorum. Bunu istemiyorum."

Ethan'ın gözleri endişeyle doluyor ama tüm bunlara rağmen geniş bir gülümseme yayıyor. En çok sevdiğim gülümseme bu; o orada olduğu için her şeyin yoluna gireceğini söyleyen gülümseme.

"Şimdi de erkek mi oldu?"

Ona en iyi ölüm bakışımı fırlatıyorum. "Artık ikna oldum. Bunu *biliyorum*."

"Onu nasıl büyüteceğimizi birlikte bulacağız," diyor. "Ve kimse yapana kadar ne yaptığını bilemez. Hayat böyledir."

"Beni daha iyi hissettirmiyor."

Gülüyor, ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. Tenime karşı serinler.

"Bella."

"Ethan."

"Buna odaklanın. Her seferinde bir şey. Diğer pek çok şeyi nasıl yapacağımı biliyor olabilirim ama *bunu* hiç yapmadım ve sana hayranım."

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Son birkaç aydır seni görmek de öyle... Muhteşemsin ve benim olabileceğimden çok daha güçlüsün. Gerisi çocuk oyuncağı olacak ve ben de senin yanında olacağım."

Benim gözlerim yaşarırken onun gözleri de açılıyor. "Bella?"

"Mükemmel bir konuşma," diye burnumu çektim. "Önceden prova yaptın mı?" "Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Hayır," dedim. "Teslimatı başardın."

Saçımı geriye doğru düzeltiyor. "Paniklemeden bitti mi?"

"Evet, resmen bitti." Yatağa geri yerleşiyorum ve çantama doğru başımı sallıyorum. "Beklerken kendimizi eğlendirmemiz için bir şeyler getirdim. Skye bana çok fazla bekleyebileceğimizi söyledi."

Ağırlığından homurdanarak çantamı kapıyor ve içine bakıyor. Sesi kuşkuluydu. "Moleküler fizik üzerine bir kitap mı paketledin?"

"Her zaman daha fazlasını öğrenmek istemişimdir." "Wilma'nın tezi mi?"

"Benden okumamı ve hatalar hakkında yorum yapmamı istedi."

"*Bunu mu* getirdin?" Edebiyatın büyüklerinden biri tarafından yazılmış bir kitap tutuyor.

"Çalışma odanda gördüm. Hiç okumadım. Bu bir klasik, hadi ama. Bana öyle bakma."

Çantayı içindekilerle birlikte yere bırakıyor. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Hey, çanta *o kadar* da kötü değil."

"Elbette değil," diyor sırtarak. "Buraya tatil için gelmedik. Ama kasılmaların arasında Tolstoy okumak istersen seni durdurmam."

En azından kültürlü olmaya *çalıştığımı* dair bir şeyler mırıldanıyorum ve Ethan beni öpmek için eğilerek protestolarımı kesiyor.

Ama öpücüğü kısa süre sonra başka bir kasılmayla kesiliyor. Ve sonra bir başkasıyla. Ve doktorumuzun yüzünde bir gülümsemeyle dönmesi uzun sürmüyor.

"Görünüşe göre birileri bebekleriyle tanışmaya hazırlanıyor," diyor bana.

İzafiyet teorisinden daha önce şüphe ettiysem, bir daha asla etmeyeceğim. Çünkü önümüzdeki saatlerde zaman bükülüyor, hızlanıyor ve yavaşlıyor. Yoksa günler mi? Haftalar mı? Sonsuzluk mu?

Çünkü doğumumun ne kadar süreceği belli olmaz. Acının, emirlerin ve nefes almanın bir bulanıklığı. Yüzler. En sevdiğim Ethan'ınki, bana yakın, derin ve sakın bir şekilde bir şeyler anlatıyor. Kelimelerini zar zor seçebiliyorum ama sesi cennet gibi.

Ya da en azından sesinin ilahi olduğunu *düşünmüştüm*, ama sonra bir feryat havayı yarıp geçti ve bu sonsuz derecede tercih edilebilirdi. Çığlık atan bebeğim çekilip götürülmeden önce kanla kaplı iki minik ayak görüyorum.

"Sadece ayaklarını görebiliyorum," diye yarı hıçkırıyor, yarı ağlıyorum.

"Ayaklarını seviyorum."

Ethan artık yanımda değil, yüzü bohçaya odaklanmış durumda. "Geri kalanını görene kadar bekle."

"O mu? Erkek mi?"

Hemşire geri dönüyor ve minik, kırmızı yüzlü bebeği göğsüme yerleştiriyor. "Bir erkek," diye onayladı.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ona, bir şekilde yarı ben yarı Ethan olan bu güzel, ezilmiş, ufacak insana. "Seni çok uzun zamandır bekliyordum."

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve gözyaşlarım dinmiyor. Duracağından da şüpheliyim.

"Ethan, bak," diye nefes alıyorum.

"Bakıyorum," diye mırıldanıyor, başı benimkinin yanına gelecek şekilde eğiliyor. "Bakıyorum, Bella."

"Uyuyor mu?"

"Evet." Ethan yanıma uzanıyor ve ikimiz de yatağın ayak ucundaki beşiği nefes nefese izliyoruz.

Çıt yok.

"Tanrı'ya şükür." Günler sonra ilk kez tam olarak geriniyorum. Silah zoruyla bile vücudumda ağrımayan tek bir yer bulamadım.

Ethan kolunu başımın altından geçiriyor. "Kızları dışarıda tutmak için neredeyse kapıyı kapatmak zorunda kaldım."

Buna gülümsedim. "Onunla oynamak mı istiyorlar?"

"Evet. Haven onun henüz yeterince büyümediğini anlıyor ama

Evie anlamıyor." "Dün ben başka tarafa bakarken beşiğine bir oyuncak bebek soktu." Ethan inliyor. "En azından mor saçlı olan mıydı?"

"Emin ol öyleydi. En iyisini kastediyor." Her iki kız da öyleydi. Geçen gün yanıma oturup onu uyurken izlemişlerdi ve ben de tüm sorularını elimden geldiğince yanıtlamıştım. *Babamla onu nasıl yaptınız* gibi bazı sorulara cevap vermek zor olmuştu.

Onu bebek mağazasından aldık, demek istedim ama iki insan birbirini sevdiğinde bunun nasıl olabileceği hakkında kısa bir cevap *verdim*. Bundan daha ayrıntılı bir şey söylersem Ethan'ın desteğine ihtiyacım olacaktı.

"Ailen az önce aradı," dedi bana. "Onunla tanışmak için önümüzdeki hafta sonu şehre geliyorlar."

"Bir sürü fotoğraf çekecekler," diye uyarıyorum. "Kendinizi hazırlayın."

"Annen bana şimdiden bir albüm hazırladığını söyledi," dedi Ethan, bu düşünceden memnun olmuş bir sesle. Birkaç ay önce ailemle yaptığı görüşme umduğumdan çok daha iyi geçmişti. Tüm bu durumdan tedirgin olan annemle babam onun yanında hemen rahatlamışlardı. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

Ethan, "İki kardeşimizin de onunla tanışması gerekiyor," diyor.

"Wyatt çok istiyor," diyorum. "Liam yeni şirkette sizinle birlikte çalışma teklifinizi kabul etti mi?"

"Hayır, hangi şehirde olduğunu bile bilmiyorum." Sesinde belli ettiğinden daha fazlası var - kardeşiyle arasındaki mesafenin ona acı verdiğini biliyorum. "Bunu düşüneceğini söyledi. Cole onunla konuşmayı planlıyor ve Liam'ın buna hazır olduğundan emin değilim. Ezilecek."

Zayıfça gülerek yan dönüyorum ve başımı onun göğsüne gömüyorum. Tüm bunlar, uzun geceler, paniğim ve mandallama güçlüğümler boyunca Ethan hep yanımdaydı. Onun katıksız gücü, geniş gülümsemesi ve yetkinliğiyle ilgili bir şey, dünyadaki en iyi anti-stres ilacını oluşturuyor.

"Bütün bunları seninle yaptığım için çok ama çok mutluyum," diyorum ona.

Diğer kolu etrafıma dolanıyor, bir şekilde canımı acıtan tüm parçalardan kaçınıyor. "Bu iyi," diyor, "çünkü ben de bunu başka biriyle yapmayı hayal edemiyorum."

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Son birkaç haftadır bu kadar çılgın olduğum için özür dilerim."

"Bu senin hakkındı." Alnıma, yanaklarıma, kapalı göz kapaklarıma, ağzıma yumuşak öpücükler konduruyor. "Beyazlar içinde çok iyi görünüyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Ethan Carter, denemekten hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" "Asla bırakmayacağım. Evlen benimle, Bella."

Çenesine doğru gülümseyip yüzümü oraya gömüyorum.

"Acımasızsın." "İstemiyor musun?"

Aylardır evlilikten bahsediyor olmasına rağmen bu soruyu ilk kez soruyor. Arkama yaslanıp bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyorum ve orada korku ya da endişe yok. Yanlış yönlendirilmiş bir sorumluluk duygusuyla sorduğuna dair hiçbir ipucu yok.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, parmağımı yanağında gezdirerek.
"Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Gülümsemesi bir stadyumu aydınlatabilir, ama burada sadece ben varım ve tüm gücüyle bana çarpıyor. Kalbim aşırı hızlanıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ama belki küçük bir tören? Sadece beşimiz ve ailelerimiz."

"Beşimiz," diye tekrarlıyor Ethan. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en iyi cümle olabilir."

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Evet," diyor ve sonra inliyor. "Ama altı kişi olabiliriz."

Ellerimi göğsüne dayadım. "Orada dur bakalım, aygır. Tekrar hamile kalmaya hazır değilim."

"Haven dün benden bir köpek istedi."

"Kabul ettin mi?"

"Çok zayıf bir anı seçti. Uykusuzdum ve Lucas'ı kucağımda tutuyordum ve kesinlikle hayır diyeceğim hiçbir şey yoktu. Benden midilli istemediği için şanslı olmalıyız."

Gülerek onu daha yakına çekiyorum. "Bazıları zayıf bir anı seçerek burada yaptığın teklif için de aynı şeyi söyleyebilir."

"Uzaktan yakından kıyaslanamazlar." Beni tekrar öpüyor, yumuşak ve tatlı. "Biraz uyumalısın."

"İkimiz de gitmeliyiz. Kızlar saatlerce dönmeyecek."

"Mükemmel kadını yan daireye taşıdığı için Cole'un bana şanslı piç dediği zamanı hatırlıyor musun?" Ethan mırıldanıyor.

İnanılmaz derecede ağırlaşan göz kapaklarıma karşı savaşıyorum. "Hatalı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü benim için durum böyleydi," diyorum.

"O haklıydı." Ethan'ın kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Çünkü sen bana istediğim her şeyi verdin, istemeyi hiç düşünmediğim şeyler de dahil. Ve bunun için seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Boğazımdaki ani sıkışmaya karşı yutkunuyorum. "Kelimeleri ağzımdan alıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Çünkü benim için durum böyle."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve onu öpmek evimdeymişim gibi hissettiriyor, güvenli ve aynı zamanda heyecan verici. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek," diyor ve yorganı üzerimize çekiyor. Ona daha da sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

İhtiyacım olan tek şey onun kollarının beni sarması. Yatağın ayak ucundan, uyuyan oğlumuzdan küçük bir miyavlama sesi geliyor.

Sevileceği kadar beklenmedik olan, iki zeki ablası ve birbirini çok seven iki ebeveyni olan bir evde doğan - çünkü Ethan ve benim onu nasıl yarattığımızı açıklarken kızlara yalan söylememiştim. Sadece biraz basitleştirmiştim.

YAZARLARIN NOTU

Okuduğunuz için çok teŖekkr ederim!

Ethan ve Bella geri dönecek, çünkü Seattle Milyarderleri serisi henüz bitmedi... Liam Carter'ın hikayesi Ocak 2021'de anlatılacak!

Milyar Dolarlık Yakalama serinin üçüncü kitabıdır. Cole ve Skye hakkında [Milyar Dolarlık DŖman](#)'da veya Nick ve Blair hakkında [Milyar Dolarlık Canavar](#)'da okuyun.

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarlar kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarlarla hiç karşılaşmadı.

Doymak bilmez bir romantizm okuru olan Olivia, birkaç yıl önce kalemi eline aldı ve ardından kendi aşk macerasından başka bir şey gelmedi. Şimdi günlerini yazdığı ateşli şakalara kıkırdarak ya da onların sonsuza dek mutlu sonlarına bayılarak geçiriyor.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.

www.oliviahayle.com. Olivia

ile bağlantı kurun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.